Polisiye / Gerilim

TESS GERRITSEN

BİR SIRRIM VAR

Bir Rizzoli & Isles Macerası

DK

Polisiye meraklılarının kaçırmaması gereken bir roman.
Tess Gerritsen'in en iyi kitaplarından biri.

San Francisco Review of Books

Korku filmi yapımcısı genç bir kadınla bekâr bir muhasebecinin cesedi bulunduğunda bu iki farklı cinayeti birbirine bağlayan hiçbir kanıt yoktur ortada. Cesetlerde belirgin yaralar bulunsa da ölüm sebebi belli değildir. Adli tabip Maura Isles bu iki cinayetin birbirine bağlı olabileceğini düşününce, dedektif Jane Rizzoli hummalı bir araştırmaya girişir.

Soruşturma geçmişte büyük bir taciz vakasının kurbanı olan genç bir kadına, gerçek bir hikâyeye dayanması muhtemel bir korku filmine, gaddar ve sıra dışı ölümlere maruz kalmış azizlere doğru genişler. Rizzoli ile Isles tam katili köşeye sıkıştırdıklarını düşündüklerinde çok uzun süre saklı kalmış bir sır yüzeye çıkıp başkalarının da hayatını tehdit etmeye başlar...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la (Doğan Kitap, 2014) dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Cerrah*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar* ve *Çırak* adlı romanları ile *Ucubeler* adlı öyküsü Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Algan Sezgintüredi

KAKTUSUN

THG
0081145
LCF

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-5143-1

9 786050 951431

DK DOĞAN KİTAP

Bir Sırrım Var

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cerrah
Kemik Bahçesi
Mefisto Kulübü
Ruh Koleksiyoncusu
Buz Gibi Soğuk
Sessiz Kız
Hasat
Ucubeler
Kayıp Kızlar
Çırak

BİR SIRRIM VAR

Orijinal adı: I Know a Secret
© 2017, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizce aslından çeviren: Algan Sezgintüredi
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

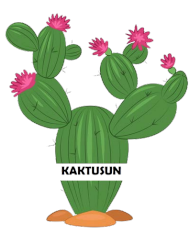
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Nisan 2018 / ISBN 978-605-09-5143-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15
Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 79 29
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Sırrım Var

Tess Gerritsen

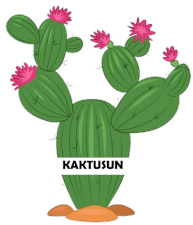

Çeviren: Algan Sezgintüredi

DK
DOĞAN
KİTAP

Muhteşem Bayan Margaret Ruley'ye...

1

Cenazelerde ağlamanın önemini yedi yaşında öğrendim. Bir yaz günüydü; tabutta annemin, pis kokulu puroları, leş nefesi ve çekinmeden osurmasıyla meşhur dayısı Orson yatıyordu. Hayattayken birbirimizle hiç ilgilenmediğimizden, ölümüne zerre üzülmemiştim. Cenazesine neden katılmam gerektiğini anlamamıştım ama yedi yaşındakilere öyle bir seçme şansı tanınmıyor. Kısacası o gün kilisede sıkıntıyla yüzümü ekşitip kapkara elbisemin içinde terleyerek oturmuş ve niye gelmeyi doğrudan reddeden babamla evde kalamadığımı düşünmüştüm. Babam, hiç sevmediği birinin ardından yas tutuyormuş gibi yaparsa ikiyüzlü olacağını söylemişti. *İkiyüzlü* ne demekti bilmiyordum ama ben de ondan olmak istemiyordum. Yine de annemle Sylvia teyzemin arasına tıkıştırılıp insanların sıradan Orson Dayı hakkında sayıp döktükleri yavan iltifatları dinlemek zorunda kalmıştım. *Mağrur, bağımsız bir adamdı! Hobilerine tutkuyla bağlıydı! Pul koleksiyonunu ne severdi!*

Kimse leş nefesinden bahsetmemişti.

Bitmez görünen tören boyunca önümüzdeki sırada oturanların kafalarını inceleyerek oyalanmıştım. Donna teyzemin şapkasındaki kepekleri, Charlie dayımın içinin geçtiğini ve peruğunun yana kaydığını fark etmiştim. Kafasına yandan tırmanmaya çalışan kahverengi bir sıçana benziyordu.

Yedi yaşındaki her normal kızın yapacağını yapmıştım.

Kahkahayı basmıştım.

Tepki gecikmemişti. Dönüp kaş çatmıştı herkes. Utanan annem koluma beş sivri tırnak geçirip, "Kes şunu!" demişti.

"Ama saçı düşmüş! Sıçana benziyor!"

İyice batmıştı tırnakları. *"Sonra konuşacağız seninle, Holly!"*

Eve döndüğümüzde konuşmamıştık ama. Tokadı yemiş ve azarlanmıştım. Cenazelerde nasıl davranmak gerektiğini böyle öğrenmiştim. Ağırbaşlı ve sessiz olmak gerektiğini ve kimi yerde gözyaşı dökmenin beklendiğini öğrenmiştim.

Dört yıl sonra, annemin cenazesinde hüngür hüngür ağlayarak kendimi göstermiştim çünkü benden beklenen oydu.

Ama bugün, Sarah Basterash'ın cenazesinde ağlamamın beklenip beklenmediğinden emin değilim. Okulda Sarah Byrne adıyla tanıdığım kızı görmeyeli on seneden fazla geçmiş. Öyle çok yakın değildik; haliyle arkasından yas tuttuğumu söyleyemem. İşin aslı, Newport'taki cenazeye sırf merakımdan geldim. Nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorum. Nasıl öldüğünü öğrenmem *lazım*. Kilisede herkes, *feci bir trajedi* diye mırıldanıp duruyor. Kocası şehir dışındaymış, Sarah birkaç kadeh yuvarlamış ve başucundaki mumu söndürmeden sızmış. Ölümüne yol açan yangın, kazaymış sadece. En azından herkes öyle söylüyor.

Benim de inanmak istediğim bu.

Newport'taki ufak kilise, Sarah'nın kısacık ömründe edindiği ve çoğunu tanımadığım dostlarıyla tıklım tıkış dolu. Daha mutlu bir ortamda epey çekici denebilecek, asılabileceğim kocası Kevin'ı da ilk defa görüyorum. Perişanlığı sahici gibi. Keder böyle mi yapıyor insanı?

Dönüp kiliseyi taradığımda lise sınıf arkadaşlarımdan Kathy'yi görüyorum: arkamda oturuyor; yüzü şiş, ağlamaktan rimeli akmış. Kadınların hemen hepsi ve erkeklerin ço-

ğu ağlıyor çünkü sopranonun biri, eski Quaker ilahisi "Basit Armağanlar"ı söylüyor ve anlaşılan bu ilahi, her seferinde göz yaşartıyor. Bir anlığına Kathy'yle göz göze geliyoruz: Onun gözleri yaşlı ve parıltılı, benimkiler sakin ve kuru. Liseden bu yana çok değiştiğimden beni tanıyabileceğini zannetmiyorum ama gözlerini dikiyor ve hayalet görmüş gibi bakıyor.

Dönüp önüme bakıyorum.

"Basit Armağanlar"ın sonunda ben de herkes gibi gözyaşı dökmeyi başarıyorum.

Upuzun son veda sırasına katılıyor ve kapalı tabutun önünden geçerken Sarah'nın bir şövaleye yerleştirilmiş fotoğrafını inceliyorum. Benden dört yaş küçüktü, daha yirmi altısındaydı; fotoğrafında hayat dolu, pembe yanaklı ve gülümsüyor. Ortamların kenarlarında dolanan, kimsenin fark etmediği bir hayaletten ibaret olduğum okul günlerimden hatırladığım tatlı sarışın. Oysa şimdi buradayım; hayat doluyum ve Sarah, şeker kız Sarah, bir tabutun içindeki kömürleşmiş kemiklerden ibaret. Sarah'nın Yangın Öncesi fotoğrafına bakarken herkesin böyle düşündüğünden eminim: Fotoğrafta gülümseyen bir yüz görüyor ve kavrulmuş, kararmış bir kafatası hayal ediyorlar.

Sıra ilerliyor, Kevin'a başsağlığı dileklerimi iletiyorum. Mırıldanıyor: "Geldiğiniz için teşekkürler." Kim olduğuma veya Sarah'yı nereden tanıdığıma dair hiçbir fikri yok ama yanaklarımda gözyaşı izlerini görüyor ve elimi minnetle sıkıyor. Ölmüş karısının ardından gözyaşı dökmüşüm; o kadarı yetiyor.

Kathy veya çocukluğumdan tanıdığım başka birine yakalanmamak için kiliseden sıvışıp soğuk kasım rüzgârına çıkıyor, hızlı adımlarla uzaklaşıyorum. Yıllar yılı hepsinden uzak durmayı başarmıştım.

Ya da belki onlar benden uzak durmuşlardı.

Saat daha iki ve Booksmart Medya'daki amirimin bana

tüm gün izin vermesine rağmen e-postalarıma bakmak, gelen telefonlara cevap vermek için ofise dönmeyi düşünüyorum. Bir düzine yazarın reklam sorumlusuyum; basın toplantıları ayarlamam, okuma kopyalarını yollamam ve tanıtım metinleri yazmam gerekiyor. Ama Boston'a dönmeden önce uğramam gereken bir yer daha var.

Arabamı Sarah'nın evine ya da eskiden evi olan şeye sürüyorum. Geriye kararmış döküntüler, kömürleşmiş kalaslar ve is kaplı bir yığın tuğla kalmış. Evin ön bahçesini çeviren beyaz çit itfaiyeciler hortumlarını ve merdivenlerini sokaktan taşırken yıkılmış. İtfaiye araçları geldiğinde ev çoktan cehenneme dönmüştü herhalde.

Arabamdan iniyor, yıkıntılara ilerliyorum. Havada hâlâ berbat bir yanık kokusu var. Kaldırımda duruyor, kararmış yığın arasında paslanmaz çelik bir buzdolabının soluk pırıltısını görebiliyorum. Mahalleye tek bir bakış atmam evin pahalı evlerden olduğunu anlamama yetiyor ve Sarah'nın kocasının ne iş yaptığını veya zengin bir aileden mi geldiğini merak ediyorum. Öyle bir avantajım olmadı hiç benim.

Rüzgâr esiyor ve ayaklarımın altında hışırdayan kuru yaprakların sesi yirmi yıl öncesinden, on yaşımda ve ormanda kuru yaprakları çıtırdatarak yürüdüğüm bir başka sonbahar gününü getiriyor aklıma. O günün gölgesi hâlâ üzerimde ve o yüzden bugün buradayım.

Sarah için yapılıvermiş ufak anıta bakıyorum. Buketlerce çiçek bırakılmış: kurumuş güller, leylaklar ve karanfiller. Sevildiği bariz bir genç kadının anısına çiçekli bir anıt. Birden herhangi bir bukete ait olmayan, diğer çiçeklerin üzerine son bir vedaymışçasına bırakılmış bir yeşilliğe takılıyor gözüm.

Bir palmiye yaprağı... Şehadet simgesi...

Ürpererek geri çekiliyorum. Kalbimin gümbürtüsü arasında yaklaşan bir aracın sesini duyuyorum ve döndüğümde bir polis cipinin yavaşlayarak geldiğini görüyorum. Camları

kapalı; memurun yüzünü göremiyorum ama yanımdan geçip giderken beni dikkatle süzdüğünü biliyorum. Dönüp arabama ilerliyorum.

Arabamda oturuyor, kalp atışlarımın yavaşlamasını ve ellerimin titremesinin sona ermesini bekliyorum. Evden kalanlara bir daha bakıyor ve bir kez daha Sarah'yı altı yaşındaki haliyle hayal ediyorum. Okul servisinde, önümdeki koltukta zıplayıp duran şeker Sarah Byrne. O öğleden sonra beş kişiydik otobüste.

Şimdi dört kişi kaldık.

"Hoşça kal Sarah" diye mırıldanıyorum. Marşa basıyor, Boston'a yöneliyorum.

2

Canavarlar bile ölümlüydü.

Camın diğer tarafında yatan kadın başkalarına bu yoğun bakım ünitesindeki diğer hastalar kadar insan görünebilirdi ama Dr. Maura Isles, Amalthea Lank'in sahici bir canavar olduğunu biliyordu. Camın ardında Maura'nın kâbuslarına giren, Maura'nın geçmişini gölgeleyen ve yüzü Maura'nın geleceğini haber veren yaratık yatıyordu.

Annem.

"Bayan Lank'in bir kızı olduğunu duymuştuk ama Boston'da oturduğunuzun farkında değildik" dedi Dr. Wang. Adamın sesinde ayıplama mı vardı? Evlatlık vazifelerini boşladığı ve ölüm döşeğindeki annesine koşmadığı için mi?

"Biyolojik annem" dedi Maura. "Beni evlatlık verdiğinde bebektim. Varlığını birkaç yıl önce öğrendim."

"Ama tanışmıştınız?"

"Evet ama onunla..." Durakladı Maura.

Onunla hiçbir şekilde işimin olmayacağına yemin ettiğimden beri konuşmadım. "Bugün hemşire arayana kadar yoğun bakıma yatırıldığını bilmiyordum."

"Ateşi çıkıp akyuvar sayısı ciddi düşünce yatırdılar. İki gün önce."

"Ne kadar düşmüş?"

"Nötrofil sayısı, nötrofil bir akyuvar hücresi türüdür, sadece beş yüz... Üç kat olmalı."

"Ampirik antibiyotik vermeye başlamışsınızdır herhalde?" Doktorun şaşkınlıkla göz kırpıştırdığını görünce, "Kusura bakmayın Doktor Wang" dedi. "Hekim olduğumu söylemeliydim. Adli tıp kurumunda çalışıyorum."

"Ya. Bilmiyordum." Dr. Wang hafifçe öksürdü ve doktorlar arasında kullanılan çok daha teknik dile geçti. "Evet, kan kültürü aldıktan sonra derhal antibiyotiklere başladık. Aldığı kemoterapiye tabi hastaların yaklaşık yüzde beşinde febril nötropeni görülür."

"Hangi kemoterapiyi alıyor?"

"Folfirinox. Fluorouracil ve lökovorin de içeren dört ilaçlık bir karışım. Fransa'da yapılan bir çalışmaya göre Folfirinox, metastazdaki pankreas kanserinden mustarip hastalarda kesinlikle ömür uzatıyor ama ateş meselesi yüzünden yakından izlenmeleri gerekiyor. Neyse ki Framingham Hapishanesi'nin hemşiresi işini ciddiye almış." Dr. Wang durakladı ve hassas soruyu nasıl sorabileceğini düşündü. "Umarım sormamın sakıncası yoktur..."

"Neyi?"

Doktor bakışlarını kaçırdı; açacağı konudan rahatsızlık duyduğu belliydi. Kan sayımından, antibiyotik protokollerinden ve bilimsel verilerden bahsetmek çok daha kolaydı çünkü olgular ne iyi ne kötüydü ve herhangi ayıplamaya, yargıya yol açmazlardı. "Framingham'dan gelen tıbbi kayıtlarında neden hapis yattığı belirtilmemiş. Bize sadece Bayan Lank'in af yolu kapalı olmak kaydıyla müebbet yattığı söylendi. Korumasıyla görevli memur, sürekli yatağa kelepçeli kalmasında ısrarcı. Pek barbarca geliyor bana."

"Hastaneye yatırılan mahkûmlarla ilgili protokolleri öyle."

"Bu kadın pankreas kanserinden ölüyor ve ne kadar zayıf olduğunu herkes görebilir. Kalkıp kaçacak hali yok. Ama koruma memuru göründüğünden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Öyledir" dedi Maura.

"Neden hapiste?"

"Cinayet. Bir sürü."

Doktor camdan içeri, Amalthea'ya baktı. "*Bu* kadın mı?"

"Kelepçe o yüzden var. Kapısında bekleyen memur da." Maura kapıda bekleyen, konuşmalarını izleyen memura baktı.

"Üzüldüm" dedi Dr. Wang. "Sizin için zor olmalı... Yani annenizin..."

"Katil olması mı? Evet." *En fecisini de bilmiyorsun ayrıca. Ailenin kalanını bilmiyorsun.*

Maura, Amalthea'nın yavaşça gözlerini açtığını gördü. Kemikli bir parmak, şeytan pençesi ürperticiliğinde kıvrılarak çağırdı Maura'yı içeri. Dönüp gitmeliyim hemen, diye düşündü. Amalthea kimsenin iyiliğini veya merhametini hak etmiyordu. Ama bu kadınla bir bağı, moleküllerine kadar uzanan bir bağı vardı. Sırf DNA üzerinden bile olsa Amalthea, *annesiydi.*

Memur, Maura'yı önlük ve maske takarken dikkatle izledi. Yalnız yapılan ziyaretlerden olmayacaktı; korumayla görevli memur her bakışlarını, her hareketlerini yakından izleyecek ve kaçınılmaz dedikodu, hastaneyi saracaktı. Neşteri sayısız kadavra kesmiş, Azrail'in izinden sürekli giden Bostonlu adli tabip Dr. Maura Isles, bir seri katilin kızıydı. Ölüm, aile meslekleriydi.

Amalthea, obsidiyen taşları kadar kara gözlerle baktı Maura'ya. Burnuna giren tüplerde usulca oksijen tıslıyor, yatağın tepesindeki monitörde kalp ritmi bipliyordu. Amalthea denli kalpsiz birinin bile bir kalbi vardı...

"Beni görmeye geldin sonunda" diye fısıldadı Amalthea. "Gelmeyeceğine yemin etmiştin."

"Kötü durumda olduğunu söylediler. Konuşmak için son şansımız olabilir. Görebiliyorken göreyim dedim."

"Benden bir şey istediğin için mi?"

Maura inanamazcasına kafa salladı. "Ne isteyeceğim ki senden?"

"Dünya böyle, Maura. Aklı başındaki tüm yaratıklar fayda kovalar. Yaptığımız her şey kendi çıkarımızadır."

"Senin için öyle olabilir. Benim için değil."

"Niye geldin öyleyse?"

"Ölüyorsun diye. Bana yazıp ziyaretine gelmemi istediğin için. *Biraz* şefkat hissim olduğunu düşünmek hoşuma gittiği için."

"Bende yok ondan."

"Niye yatağa kelepçeli olduğunu sanıyordun?"

Amalthea yüzünü buruşturdu, gözlerini yumdu ve ağzı acıyla gerildi. "Hak ettim herhalde" diye mırıldandı. Üst dudağında ter parıldadı ve bir anlığına, nefes alıp vermesi bile ıstırap verirmişçesine kaskatı kaldı. Maura son gördüğünde Amalthea'nın gür siyah saçları gümüş tellerle doluydu. Şimdiyse ağır kemoterapiye dayanan son birkaç tel saç kalmıştı kafasında. Şakakları yıpranmıştı ve sarkık derisi, çıkık yüz kemikleri üzerine serilivermiş bir tenteyi andırıyordu.

"Acı çeker gibisin. Morfin ister misin?" dedi Maura. "Hemşireyi çağırayım."

"Hayır." Amalthea yavaşça bıraktı soluğunu. "Daha değil. Kendimde olmam lazım. Senle konuşmalıyım."

"Ne konuda?"

"Seninle ilgili, Maura. Kim olduğunla..."

"Kim olduğumu biliyorum ben."

"Sahiden mi?" Amalthea'nın bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. "Sen benim kızımsın. Bunu reddedemezsin."

"Ama senin gibi değilim."

"San Francisco'da saygın Bay ve Bayan Isles'ın elinde büyüdüğün için mi? En iyi okullara gidip en kaliteli eğitimi aldığın için mi? Hakikat ve adalet adına çalıştığın için mi?"

"İki düzine kadını katletmediğim için. Daha mı fazlaydı yoksa? Kayda geçmemiş kurbanların var mı?"

"Hepsi geçmişte kaldı. Gelecekten bahsetmek istiyorum ben."

"Ne gerek var? Burada olmayacaksın nasılsa." Pek kalpsiz bir laftı ama Maura iyi davranacak havada değildi. Birden içine kullanıldığı, hangi ipleri çekmesini bilen bir kadın tarafından kandırılıp buraya getirildiği hissi düştü. Aylardan beri mektup yollayıp durmuştu Amalthea. *Kanserden ölüyorum. Tek akrabanım ben. Veda etmek için son şansın. Son şans*tan daha etkili laf azdı. Şansı bir kere kaçırdın mı, ömür boyu pişmanlık çekerdin.

"Evet, ölmüş olacağım" dedi Amalthea kuru bir sesle. "Sen de kimlerden geldiğinin merakıyla kalacaksın."

"Kimlerden mi?" Güldü Maura. "Kabile falanmışız gibi."

"Öyleyiz. Biz, ölümden kâr eden bir kabiledeniz. Baban ve ben. Ağabeyin. Senin de öyle olman komik değil mi hem? Kendine bir sor, Maura. Neden seçtin mesleğini? Tuhaf, değil mi? Neden öğretmen veya bankacı olmadın? Neydi seni ölüleri kesip biçmeye iten?"

"Bilim. Neden öldüklerini öğrenmek istiyorum."

"Elbette. Entelektüel cevap."

"Daha iyisi var mı?"

"Karanlık. İkimizde de var. Fark, benim korkmamam, senin korkman. Neşterle yarıp sırlarını bulma umuduyla mücadele ediyorsun korkunla. Ama işe yaramıyor, değil mi? Temel sorununu çözmüyor."

"Neymiş o?"

"İçinde olması. Karanlık senin bir parçan."

Maura annesinin gözlerine baktı ve gördükleri bir anda boğazını kurutuverdi. *Tanrım, kendimi görüyorum*. Geriledi. "İşim bitti burada. Gelmemi istedin, geldim. Başka mektup yazma, yanıt vermeyeceğim." Döndü. "Elveda, Amalthea."

"Tek yazdığım sen değilsin."

Maura kapıyı açarken durakladı.

"Bir şeyler duyuyorum. Bilmek isteyebileceğin şeyler." Gözlerini kapadı, iç çekti. "İlgilenmiyor görünüyorsun ama ilgileneceksin. Çünkü yakında bir tane daha bulacaksın."

Bir tane daha ne?

Maura konuşmaya geri çekilmemek için çabalayarak çıkıp çıkmama arasında kaldı. Cevap verme, dedi kendi kendine. Seni tuzağa çekmesine izin verme.

Cebinde titreşen telefonu kurtardı Maura'yı. Ardına bakmadan çıktı, maskesini çıkardı ve önlüğün altında telefonunu buldu. "Dr. Isles" diyerek açtı.

Vereceği habere göre fazlasıyla neşeli bir sesle, "Sana erken Noel hediyem var" dedi Dedektif Jane Rizzoli. "Yirmi altı yaşında, beyaz kadın. Yatağında ölü bulundu. Giyinik."

"Nerede?"

"Leather District. Utica Sokağı'nda, loft tipi daire.[1] Neler söyleyeceğini merak ediyorum."

"Yatakta, dedin. Kendi yatağı mı?"

"Evet. Babası bulmuş."

"Cinayet mi?"

"Kesin. Ama *sonrasında* yapılanlar yüzünden Frost altına kaçırdı." Jane durakladı, sesini alçalttı. "En azından öldükten sonra yapıldığını *umuyorum*."

Maura dönüp baktığında Amalthea'nın ilgiyle izlediğini gördü. Elbette ilgilenecekti: Ölüm aile meslekleriydi.

"Ne zaman gelebilirsin?" dedi Jane.

"Framingham'dayım. Trafiğe göre biraz zaman alabilir gelmem."

"Framingham mı? Ne işin var orada?"

1. 1970'lerde evsizlik sorununa çözüm amacıyla eski fabrika, depo gibi binaların yaşam alanlarına dönüştürülmesiyle ortaya çıkan bu konut tipi, daha sonraları başta sanatçılar olmak üzere farklı kesimlerden ilgi görmüştür. (ç.n.)

Maura'nın, hele Jane'le hiç konuşmak istemediği bir konuydu. "Hemen çıkıyorum" demekle yetindi. Telefonu kapayıp ölen annesine baktı. İşim bitti burada, diye düşündü. Bir daha seni görmem gerekmeyecek.

Yavaşça kıvrıldı dudakları Amalthea'nın. Gülümsüyordu.

3

Maura Boston'a vardığında karanlık çökmüştü; kemik donduran cinsten bir rüzgâr, yayaların çoğunu evlerine kaçırtmıştı. Utica Sokağı dardı ve resmi araçlarla doluydu; Maura arabasını köşeye park etti, biraz durup ıssız sokağa baktı. Son birkaç günde önce kar, peşinden don ve ardından bu acı soğuk gelmişti. Hain bir buz tabakasıyla kaplı kaldırım parlıyordu. İşbaşı zamanıydı. Amalthea'yı geride bırakma zamanı, diye düşündü. Jane aylar önce aynısını söylemişti zaten: Sakın ziyaretine gitme. Düşünme bile onu. Bırak çürüyüp gitsin hapiste.

Oldu bitti artık, diye düşündü Maura. Veda ettim ve nihayet hayatımdan çıktı.

Lexus marka arabasından indiğinde rüzgâr, uzun siyah pardösüsünün eteklerini havalandırıp yün pantolonundan içeri daldı. Kaygan kaldırımda cesaret edebildiğince hızlı yürüyerek bir kahveciyle kepenk indirmiş bir seyahat acentesini geçip kırmızı tuğla depoları kanyon misali kesen Utica Sokağı'na döndü. Buralar bir zamanlar tabakhane işçileri ve toptancıların yaşadığı bölgeydi. Bölgedeki on dokuzuncu yüzyıl yapılarının çoğu loft tipi dairelere dönüştürülmüştü ve eskinin sanayi bölgesi artık sanatçıların rağbet gösterdiği gözde semtlerden biriydi.

Sokağı kısmen kapatan inşaat döküntülerinin etrafından dolaştı ve ileride polis aracının deniz feneri misali yanıp sö-

nen mavi ışıldağını gördü. Ön camdan görebildiği kadarıyla içinde iki devriye memuru vardı; ısınmak amacıyla motoru açık tutuyorlardı. Yaklaştığında cipin camlarından biri indi.

"Selam, Doktor!" Sırıtıyordu devriye polisi. "Eğlenceyi kaçırdınız! Ambulans demin gitti." Tanıdık geliyordu adam ve Maura'yı tanıdığı kesindi. Ama adını hatırlayamadı; sık başına geliyordu bu.

"Ne eğlencesi?"

"Rizzoli içeride biriyle konuşuyordu, adam göğsünü tuttu, yığılıp kaldı. Kalp krizi herhalde."

"Yaşıyor mu?"

"Ambulansa bindirdiklerinde yaşıyordu. Burada olmalıydınız. Doktor lazımdı."

"Uzmanlığım farklı." Binaya baktı. "Rizzoli içeride mi hâlâ?"

"Evet. Merdivenden yukarı. Hoş daire. Oturması zevklidir, kesin. Ölü değilsen." Cam kapanırken Maura polislerin gülüştüğünü duydu. Ha-ha, suç mahalli esprileri... Hiçbir zaman komik olmazlar.

Isırıp duran rüzgârda, galoş ve eldiven takmak için durakladı, sonra binaya girdi. Kapı ardından sertçe kapandığı anda karşısına çıkan kanla kaplı kız yüzünden olduğu yerde kalakaldı. *Günah Tohumu* filminin kocaman afişi, antrede hastalıklı bir hoş geldiniz tabelası misali sarkıyordu. İçeri kim girse zıplatacak türdendi. Merdiven boyunca duvar başka film afişleriyle süslenmişti. Maura basamakları tırmanırken *Triffidlerin Günü*, *Dehşet Saati, Kuşlar* ve *Yaşayan Ölülerin Gecesi* afişlerinin önünden geçti.

"E, nihayet!" diye seslendi Jane ikinci kat sahanlığından. *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ni işaret etti. "Her akşam eve gelip bu neşeli manzarayla karşılaştığını düşünsene!"

"Afişlerin hepsi orijinal görünüyor. Bana göre değillerse de epey değerli olsalar gerek."

"Gel de sana göre olmayan başka bir şeyi gör. *Bana* göre olmadığı kesin."

Maura, Jane'in peşinden daireye girerken duraklayıp dev tavan kirişlerine hayranlıkla baktı. Zemin, binanın özgün halindeki geniş meşe parkelerini koruyordu. Cilalanmışlardı sadece. Zevkli tadilat, eski depoyu meteliksiz sanatçıların oturamayacağı, büyüleyici bir mekâna dönüştürmüştü.

"Benim daireye beş basar" dedi Jane. "Fırsat olsa anında taşınırdım buraya ama önce duvardaki *şu* dehşet şeyden kurtulurdum." Başka bir korku filmi afişinden bakan korkunç gözü işaret etti. "Filmin adını gördün mü?"

"*Görüyorum Seni* mi?" dedi Maura.

"Aklında tut. Önemi olabilir" dedi Jane, kaygı verici bir vurguyla. Önde Jane, bir açık mutfağa girdiler; gül ve leylak dolu bir vazo, bu aralık gecesinde bahardan bir dokunuş gibiydi. Siyah granit mutfak tezgâhında, üzerinde mor harflerle *Doğum Günün Kutlu Olsun! Sevgiler, Baban* yazan bir çiçekçi kartı duruyordu.

"Babası mı bulmuş demiştin?" dedi Maura.

"Evet. Bina onun. Kira almıyormuş kızından. Doğum günü için bugün Four Seasons'ta öğle yemeğinde buluşacaklarmış. Kız gelmeyip telefonuna da cevap vermeyince buraya gelmiş adam. Dediğine göre geldiğinde kapı kilitli değilmiş ama başka bir tuhaflık görmemiş. Yatak odasına girene kadar." Durakladı Jane. "Hikâyenin burasında bembeyaz kesildi, göğsünü tuttu. Ambulans çağırmak zorunda kaldık."

"Aşağıdaki devriye, ambulans giderken adamın hayatta olduğunu söyledi."

"İyi görünmüyordu ama. Yatak odasını gördükten sonra Frost'a da ambulans çağırmak gerekecek sandım."

Dedektif Barry Frost yatak odasının diğer ucundaydı ve tüm dikkatini özellikle not defterine yazdıklarına vermiş görünüyordu. Kasvetli solgunluğu her zamankinden daha be-

lirgindi; Maura'yı sadece başıyla selamlayabildi. Maura, Frost'a şöyle bir bakıp dikkatini kurbanın yattığı yatağa çevirdi. Genç kadın, azıcık kestirmek için soyunmadan yatıvermişçesine, iki kolu iki yanında, tuhaf bir şekilde huzurlu görünüyordu. Simsiyah taytı ve boğazlı kazağı, yüzünün hayalet gibi beyazlığını iyice belirginleştirmişti. Saçları da kapkaraydı ama sarı dipleri, kuzguni siyahın sadece boya olduğunu gösteriyordu. Kulaklarında altın süs iğneleri vardı ve sağ kaşında altın bir halka parıldıyordu. Ama Maura'yı dehşete düşüren kaşların altındakilerdi.

Kadının iki göz çukuru da boştu. Oyulmuştu gözleri; geriye iki kanlı çukur kalmıştı.

Afallayan Maura'nın bakışı kadının sol eline, açık avucuna iki iğrenç bilye misali yerleştirilmiş gözlere kaydı.

"İşte *bu* sayede gecemiz eğlenceli oluyor, baylar ve bayanlar" dedi Jane.

"Bilateral glob enükleasyonu" diye mırıldandı Maura.

"*Biri gözlerini oymuş'a* havalı tıp dilinde öyle mi deniyor?"

"Öyle."

"Her halta kupkuru bir klinik laf takmana bayılıyorum. Kadıncağızın kendi gözlerini elinde tuttuğu gerçeğini daha az manyaklıkmış gibi gösteriyor."

"Kurban hakkında bilgi?" dedi Maura.

Frost isteksizce başını kaldırdı not defterinden. "Cassandra Coyle: Yirmi altı yaşında. Yalnız yaşıyor. Sevgilisi yokmuş. Bağımsız sinemacı. Çılgın Yakut Filmcilik adında şirketi varmış. Güney Sokak'ta ufak bir stüdyosu da..."

"O bina da babasının" diye ekledi Jane. "Aile zengin anlaşılan."

Frost devam etti: "Babası, kurbanla en son dün akşam beş altı sularında, stüdyosundan çıkarken konuştuğunu söyledi. Oraya gidip çalışanlarla görüşerek kızı en son ne zaman gördüklerini saptayacağız."

Asılı afişlere bakılırsa cevap belliydi ama yine de sordu Maura: "Ne tür filmler yapıyormuş?"

"Korku" dedi Frost. "Babası ikinci filmini daha yeni bitirdiğini söyledi."

"Moda anlayışıyla da uyumlu" dedi Jane, kurbanın altın iğneleri ve kuzguni saçlarına bakarak. "Gotik modası geçti sanıyordum ama bu arkadaş görüntüyü tam yakalamış."

Maura hiç istememesine rağmen dikkatini tekrar kurbanın elindekilere çevirdi. Havayla temas, korneaları kurutmuştu ve önceden parıldayan mavi gözler şimdi donuk ve bulanıktı. Kesilmiş kasların büzüşmüş olmasına rağmen insan gözünün hareketlerini hassasiyetle kontrol eden düz ve eğik kasları seçebildi. Çetrefil bir işbirliğiyle çalışan bu altı kas sayesinde bir avcı, uçan bir ördeği takip edebiliyor, bir öğrenci, ders kitabını tarayabiliyordu.

"Lütfen bunu yaptığında kızın çoktan ölmüş olduğunu söyle" dedi Jane.

"Palpebraların durumuna bakılırsa enükleasyon ölüm sonrası görünüyor."

"Neyin durumuna?"

"Gözkapakları. Dokularda neredeyse hiç dış hasar yok, görüyor musun? Gözleri kim çıkardıysa hiç acele etmemiş ki kız hayatta ve debeleniyor olsaydı kolayca yapamazdı. Ayrıca kan kaybının azlığı, nabzının atmadığını gösteriyor. İlk kesi yapıldığında kan dolaşımı çoktan durmuş." Maura duraksadı, göz oyuklarını inceledi. "Simgesellik büyüleyici."

Jane, Frost'a döndü. "Böyle diyeceğini söylemiştim."

"Gözler, ruhun pencereleri kabul edilir. Belki bu katil, kızın gözlerinde gördüklerinden hoşlanmamıştır. Ya da *ona* bakışından. Belki bakışlarında tehdit hissetti ve gözleri oyarak tepki verdi."

"Ya da belki son filmiyle ilgisi var" dedi Frost. "*Görüyorum Seni.*"

Maura, Frost'a baktı. "Afiş *onun* filmine mi ait?"

"Senaryo ve yapım. Babasının dediğine göre, ilk uzun metrajlı filmiymiş. Kimler izledi, bilmek mümkün değil. Manyağın teki belki."

Kurbanın avucundaki gözlere bakarak, "Filmden esinlenmiş olabilecek bir manyak" dedi Maura.

"Hiç böyle bir vaka görmüş müydün, Doktor?" dedi Frost. "Gözleri oyulmuş bir kurban?"

"Dallas'ta" dedi Maura. "Vaka benim değildi; bir meslektaştan dinlemiştim. Üç kadın vurularak öldürülmüş, ölümlerinden sonra gözleri oyulmuştu. Katil ilk seferinde, tıpkı buradaki gibi, son derece hassas çalışmış. Ama üçüncüde aceleye getirmiş. O sayede yakalamışlar zaten."

"Yani... Bir seri katil."

"Tahnit[2] ustasıymış. Tutuklanmasından sonra polis, dairesinde düzinelerce kadın fotoğrafı bulmuş. Hepsinin gözleri delikmiş. Kadınlardan nefret ediyormuş ve onlara acı verdiğinde tahrik oluyormuş." Frost'a baktı. "Ama başka böyle vaka duymadım. Bu tür mütilasyonlar[3] enderdir."

"Biz ilk defa rastlıyoruz" dedi Jane.

"Umarım son olur." Maura kurbanın sağ kolunu tuttu, dirseği bükmeyi denedi ve eklemin hareket etmediğini gördü. "Teni soğuk ve rigor mortis[4] tamamen yerleşmiş. Babasıyla telefon görüşmesine dayanarak dün akşamüzeri beş civarında sağ olduğunu biliyoruz. Bu da ölüm sonrası aralığını on iki ila yirmi dört saate indiriyor." Kafasını kaldırdı. "Ölüm zamanını daha kesinleştirmemizi sağlayacak herhangi bir tanık var mı? Ya da civarda güvenlik kameraları?"

"Bu blokta yok" dedi Frost. "Ama köşeyi döndükten son-

2. Bozulmaması için ölüyü ilaçlama. (ç.n.)

3. Bir uzvu tümüyle kesme. (ç.n.)

4. Ölüm sonrası katılığı. (ç.n.)

raki apartmanda bir tane gözüme çarptı ve görünüşe göre tam Utica Sokağı'nın girişine bakıyor. Belki eve gelirken görüntülemiştir kızı. Şansımız varsa başkalarını da kaydetmiştir."

Maura, çürük veya ip izlerini kontrol amacıyla kazağın boğazını aşağı çekti. Yoktu. Ardından siyah boğazlı kazağı yukarı çekerek gövdeyi açtı ve Jane'in yardımıyla cesedi yan çevirdi. Kızın sırtında ölümden sonra kanın toplandığı kısım kopkoyu morarmıştı. Parmağını rengi bozulmuş tene bastırdı ve kurbanın en az on iki saattir ölü olduğunu teyit eden livor mortisin[5] yerleştiğini gördü.

Ama ölüm sebebi neydi? Maura, oyulmuş gözler haricinde herhangi bir travma izi görmemişti. "Kurşun yarası, kan ya da boğulma izi yok" dedi. "Başka yara da görmüyorum."

Jane kaş çatarak, "Gözleri çıkarmış ama alıp gitmemiş" dedi. "Hastalıklı bir veda armağanı gibi avucuna bırakmış. Ne demek bu şimdi?"

Maura doğrularak, "Psikologlara sorulacak soru o" dedi. "Ölüm sebebini burada saptayamıyorum. Bakalım otopside ne çıkacak."

"Belki bir aşırı doz vakasıdır" dedi Frost.

"O ihtimal yüksek. Uyuşturucu ve toksin testi cevabı verir." Maura eldivenlerini çıkardı. "Yarın sabah ilk işim."

Jane, Maura'nın ardından çıktı odadan. "Söylemek istediğin bir şey var mı, Maura?"

"Otopsi bitene kadar daha fazlasını söyleyemem."

"Vakayı kastetmedim."

"Neyi kastettin?"

"Telefonda, Framingham'da olduğunu söyledin. Lütfen o kadını görmeye gittiğini söyleme."

Maura sükûnetle paltosunun düğmelerini iliklediği. "Suç işlemişim gibi konuşuyorsun."

5. Ölüm lekesi. (ç.n.)

"Gittin yani. Ondan uzak duracağında hemfikirdik sanıyordum."

"Amalthea yoğun bakıma yatırılmış, Jane. Kemoterapisinde komplikasyonlar oluşmuş. Daha ne kadar yaşar, bilmiyorum."

"Seni kullanıyor, sempatine oynuyor... Yine kırılacaksın, Maura."

"Konuşmak istemiyorum, cidden." Maura ardına bakmadan merdivenlere yöneldi ve binayı terk etti. Dışarıda sokağı dolduran buzlu rüzgâr yüzüyle saçlarına saldırdı. Arabasına doğru yürürken binanın kapısının bir kez daha açılıp sertçe kapandığını duydu. Dönüp baktığında Jane'in peşinden geldiğini gördü.

"Ne istiyormuş senden?" diye sordu Jane.

"Kanserden ölüyor. Ne istiyordur sence? Azıcık anlayış..."

"Aklını karıştırıyor. Seni nasıl kafalayacağını biliyor. Oğlunu ne hale getirdiğine baksana."

"*Onun* gibi olabileceğimi mi zannediyorsun?"

"Elbette hayır! Ama kendin söylemiştin. Lank ailesinin karanlığıyla doğduğunu söylemiştin. Bir şekilde o karanlığı kendi hayrına kullanacaktır."

Maura, Lexus'unun kilidini açtı. "Yeterince derdim var. Senden nutuk dinleyecek değilim."

"Tamam, tamam." Jane teslim dercesine ellerini kaldırdı. "Sadece seni düşünüyorum. Genelde akıllısındır. Aptalca bir şey yapma, lütfen."

Maura, Jane'in ardından baktı,olay mahalline dönüyordu. Cesedi rigor mortiste kaskatı, ölü bir kadının yattığı odaya. Gözsüz bir kadın...

Birden Amalthea'nın söyledikleri düştü aklına: *Yakında bir tane daha bulacaksın.*

Dönüp hızla sokağa, her kapıya, her pencereye göz gezdirdi. İkinci kattan biri mi bakıyordu? Şu ara sokakta biri mi

hareket etmişti? Baktığı her yerde meşum siluetler görüyordu. Jane bunun için uyarmıştı. Amalthea'nın gücü buydu: Ardından her şeyin gölgelerle resmedildiği bir kâbus manzarası çıkan bir perdeyi aralamıştı.

Ürpererek arabasına bindi, kontağı çevirdi. Klimadan buz gibi hava doldu içeri. Eve dönme vaktiydi.

Karanlıktan kaçma vakti.

4

Oturduğum kafede, hemen dışarıda, vitrinin önünde konuşan iki kadını seyrediyorum. İkisini de tanıyorum çünkü televizyonda röportajlarını gördüm ve gazetelerde haberlerini okudum. Genellikle cinayetlerle ilgili konularda. Dağınık siyah saçlı kadın, cinayet masası dedektiflerinden; uzun, zarif paltolu olansa adli tabip. Ne dediklerini duyamıyorum ama beden dillerini okuyabiliyorum: Polis sert hareketler yapıyor; doktor geriliyor.

Dedektif aniden dönüp gidiyor. Doktor, peşinden gitmekte tereddütlü, dikiliyor bir an. Ardından teslimiyetle kafa sallıyor, siyah bir Lexus'a binip uzaklaşıyor.

Neydi acaba dertleri?

Niye bu acı soğuk gecede buraya geldiklerini biliyorum. Bir saat önce haberlerde dinledim: Utica Sokağı'nda genç bir kadın öldürülmüştü. Cassandra Coyle'un oturduğu sokakta.

Utica'nın girişine bakıyorum ama polis araçlarının ışıldakları dışında görecek bir şey yok. Şu anda ölü yatan Cassandra mı yoksa başka bir talihsiz kadın mı? Cassie'yi ortaokuldan beri görmedim; şimdi görsem tanır mıyım, bilmiyorum. Ama o yeni beni, artık dimdik durup karşısındakinin gözünün içine bakan, uzakta dolanıp altın kızlara gıpta etmeyen Holly'yi görse kesin tanımaz ama. Yıllar özgüvenimi ve giyim zevkimi epey güçlendirdi. Siyah saçlarım artık kısa ve küt kesimli; topuklularla yürümeyi öğrendim ve üzerim-

de, yüzde yetmiş beş indirim rafından kurnazca aldığım iki yüz dolarlık bir bluz var. Reklamcılıkla uğraşınca görünüşün önemini anlıyor insan. Uyum sağladım.

"Ne oluyor orada? Biliyor musunuz?" diyor bir ses.

Adam yanımda öyle ani beliriyor ki şaşkınlıkla sıçrıyorum. Genelde etrafımdakilerin farkındayımdır ama dikkatimi kafenin dışındaki polis faaliyetine verdiğimden, gelişini fark etmemişim. Baktığım anda aklıma ilk düşen, *yakışıklı* oluyor. Benden birkaç yaş büyük, otuzlarının ortalarında; ince, atletik yapılı, mavi gözlü, buğday sarısı saçlı. *Latte* içtiği için birkaç puan kırıyorum çünkü gerçek erkekler gecenin bu vaktinde *espresso* içer. Harikulade mavi gözler hatırına bu kusurunu görmezden gelmeye hazırım. Gözleri şimdilik bende değil, dışarıdaki hareketlilikte. Cassandra Coyle'un oturduğu sokakta buluşmuş resmi araçlarda.

Ya da artık oturmadığı sokakta.

"Amma çok polis arabası var" diyor. "Ne olmuş acaba?"

"Kötü bir şey."

Parmağıyla işaret ediyor. "Bakın, Kanal Altı'nın minibüsü."

İçeceklerimiz elimizde, sokağı seyrediyoruz. Başka bir TV minibüsü daha geliyor ve kafedeki müşterilerden birkaçı daha kafenin camına yaklaşıyor. Daha iyi görebilmek için etrafıma doluşuyorlar. Polis arabası görmek, bezgin Boston'lıları heyecanlandırmaya yetmiyor ama TV kameraları geldiğinde antenlerimiz dikiliveriyor çünkü meselenin basit bir kaza veya kural dışı park olmadığını anlıyoruz. Haber değeri taşıyan bir şey olmuş.

Adli tıbba ait beyaz minibüs, sezgimizi onaylarcasına sahne alıyor. Cassandra'yı mı yoksa başka bir şanssız kurbanı mı almaya geldi acaba? Minibüsü görmemle nabzım hızlanıyor. O olmasın, diyorum içimden. Başka, tanımadığım biri olsun.

"Oo, adli tıp minibüsü" diyor Mavi Gözler. "İyiye işaret değil."

"Ne olmuş, gören var mı?" diye soruyor bir kadın.

"Bir sürü polis geldi işte."

"Silah sesi falan duyan oldu mu?"

"İlk siz buradaydınız" diyor Mavi Gözler, bana. "Ne gördünüz?"

Herkes bana bakıyor. "Geldiğimde polis araçları buradaydı. Ne olduysa daha önce olmuş herhalde."

Herkes ışıldaklardan büyülenmiş gibi bakıyor. Mavi Gözler yanımdaki tabureye ilişiyor ve gece için uygunsuz *latte*sine şeker serpiyor. Dışarıdaki koşuşturmayı saha kenarından izlemek için mi yoksa bana yakınlaşmak için mi yanımdaki tabureyi seçtiğini merak ediyorum. İkincisiyse uyar. Hatta vücudumun onunkine verdiği otomatik tepkiyle birlikte dizimden yukarı elektrikli bir gıdıklanma yükseliyor. Buraya öyle bir niyetle gelmedim ama bir erkeğin yakın ilgisinin tadını çıkarmayalı epey oldu. Bir aydan fazla. Geçen hafta Colonnade Hotel'de valeyle yaptığımız ayaküstü elişini saymazsak.

"E... Buralarda mı oturuyorsunuz?" diyor. Hayal gücünden yoksun ama umut veren bir açılış.

"Hayır. Siz?"

"Back Bay'de oturuyorum. Bu sokaktaki İtalyan lokantasında arkadaşlarla buluşacaktık ama bayağı erken geldim. Beklerken kahve içeyim dedim."

"Ben North End'de oturuyorum. Ben de arkadaşlarımla buluşacaktım ama son dakikada iptal ettiler." Yalan ne de kolay dökülüyor dudaklarımdan. Bana inanmaması için sebep yok zaten. Çoğu insan otomatik olarak doğru söylediğinizi varsayar ki bu da benim gibilerin hayatını epey kolaylaştırır. Sıkmak üzere elimi uzatıyorum; çoğu erkek, kadınlar böyle yaptığında gerilir. Ama parametreleri baştan koymak istiyorum. Bunun bir eşitler buluşması olduğunu göstermek istiyorum.

Bir süre yan yana oturup kahvelerimizi yudumluyor, dışa-

rıdaki hareketliliği seyrediyoruz. Polis soruşturmalarının büyük kısmı izlemesi eğlenceli şeyler değildir. Sadece gelip giden araçları ve üniformalı tiplerin binalara giriş çıkışlarını görürsünüz. İçeride olan biteni izleyemezsiniz; ancak gelenlere bakarak durumun ne olabileceğini tahmin edebilirsiniz. Polislerin yüzlerinde sükûnet hatta can sıkıntısı var. Utica Sokağı'nda her ne olduysa saatler önce olmuş; dedektifler sadece bulmacanın parçalarını toplamakla meşgul.

Fazla ilginç seyirlik olmayınca diğer müşteriler birer ikişer çekiliyor, Mavi Gözler'le beni camın önündeki tezgâhta baş başa bırakıyorlar.

"Olan biteni anlamak için haberleri seyretmemiz gerekecek herhalde" diyor.

"Cinayet."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Birkaç dakika önce cinayet masasından bir dedektif gördüm."

"Gelip kendini mi tanıttı adam yani?"

"Adam değil, kadın. Adını hatırlamıyorum ama televizyonda görmüştüm. Kadın olması ilgimi çekiyor. Neden böyle bir mesleği seçtiğini merak ediyorum."

Daha dikkatle bakıyor bana. "Böyle, eh, şeyleri mi takip edersiniz? Cinayetleri yani."

"Hayır. Yüz hafızam iyidir sadece. Ama isimleri hatırlayamam pek."

"İsim demişken, benimki Everett." Gülümsüyor, gözlerinin etrafında pek hoş gülümseme kırışıklıkları beliriyor. "İstediğiniz gibi unutabilirsiniz."

"Ya unutmak istemiyorsam?"

"Umarım hatırlanacak biri olduğum anlamına geliyordur bu dediğiniz."

Aramızda ne olabileceğini tartıyorum. Gözlerine bakarken birdenbire tamı tamına ne olmasını *istediğimi* kavrıyo-

rum: Black Bay'deki evine gitmek. Kahvelerimizi içip birkaç kadeh şarap yuvarlamak. Ardından gece boyu kızışmış tavşanlar misali coşmak. Bu civarda arkadaşlarıyla buluşacak olması ne fena. Arkadaşlarıyla tanışmak gibi bir niyetim hiç yok; telefon başında oturup aramasını bekleyecek de değilim. Öyleyse bu, bir merhaba ve hoşça kal durumu. Bazı şeyler, isteseniz bile yazgıda yoktur.

Kahvemi bitiriyor, tabureden kalkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Everett."

"A, adımı hatırladın."

"Arkadaşlarınla akşam yemeğinde hoşça vakit geçirirsin umarım."

"Ya onlarla akşam yemeğine gitmek istemiyorsam?"

"Onun için gelmemiş miydin buralara?"

"Planlar değişebilir. Arkadaşlarımı arayıp birden başka bir yere gitmem gerektiğini söyleyebilirim."

"Nereye gidecekmişsin peki?"

Kalkıyor, göz gözeyiz. Bacaklarımdaki gıdıklanma ılık, harika dalgalarla kasıklarıma yayılıyor ve bir anda Cassandra'yı ve ölümünün ne anlama gelebileceğini unutuyorum. Dikkatim tamamen adamda ve aramızda yaşanacaklarda.

"Bana mı, sana mı?" diyor.

5

Amber Voorhees'in sarı saçları mor meçli, tırnakları siyah ojeliydi ama Jane'i en rahatsız eden, hızmasıydı. Amber, hıçkırdıkça altın halkaya takılan sümüklerini kâğıt mendille ve dikkatle silip duruyordu. Meslektaşları Travis Chang ile Ben Farney ağlamıyorlardı ama Cassandra Coyle'un ölüm haberi karşısında aynı ölçüde afallamış ve üzgün görünüyorlardı. Üçü de genç *hipster*ların üniforması sayılabilecek tişört, kapüşonlu eşofman üstü ve yırtık kot giymişti ve günlerdir saçlarına tarak değmemiş gibiydi. Stüdyoya sinmiş soyunma odası kokusuna bakılırsa günlerdir de yıkanmamışlardı. İçerideki yatay yüzeylerin tümü pizza kutuları, boşalmış Red Bull kutuları ve film senaryolarının dağınık sayfalarıyla kaplıydı. Monitörde halen uğraştıkları filmden bir sahne oynuyordu: karanlık bir ormanda, gölgelerde kalan acımasız bir katilden hıçkırarak, düşe kalka kaçan sarışın bir ergen...

Travis birden bilgisayara dönüp filmi duraklattı. Ağaçların arasından fırlayan gölge katil ekranda donakalmıştı. "Of" diye inledi. "İnanamıyorum. *Kahretsin, inanamıyorum ya.*"

Amber, Travis'e sarıldı; beriki bir hıçkırıkla karşılık verdi. Ben de kucaklaşmaya katıldı ve üç sinemacı, arkadan vuran monitörün ışığında bir süre öyle kaldılar.

Jane bir anlığına Frost'a baktı ve gözyaşlarını, gözlerini kırpıştırarak savdığını gördü. Keder bulaşıcıydı ve Frost, yıl-

lardan beri kötü haber getirip muhatapların yıkılışını defalarca görmesine rağmen bağışıklık kazanamamıştı. Polisler, teröristler gibiydi. Kurbanların aileleri ve arkadaşlarının üzerine bombayı atar ve dikilip verdikleri zararı izlerlerdi.

Kucaklaşmadan ilk ayrılan Travis oldu. Döküntü bir divana bıraktı kendini; başını elleri arasına aldı. "Tanrım... Dün buradaydı. *Tam burada oturuyordu.*"

"Mesajlarıma karşılık vermemesinin bir nedeni olduğunu biliyordum" dedi Amber kâğıt mendiline sümkürerek. "Cevap vermemeye başlayınca herhalde babası yüzünden gerildi, dedim."

"Ne zaman mesajlara yanıt vermemeye başladı?" dedi Jane. "Telefonuna bakabilir misin?"

Amber dağılmış sayfaların altında biraz arandıktan sonra buldu cep telefonunu. Mesajları açtı. "Dün gece iki gibi mesaj atmıştım. Cevap vermedi."

"Gece yarısından sonra mesajına cevap vermesini mi bekliyordun?"

"E, evet. Özellikle projenin bu aşamasında."

"Sabahlıyoruz genelde" dedi Ben. O da kendini divana bıraktı, yüzünü ovuşturdu. "Üçe kadar oturduk; montaj yapıyorduk. Hiçbirimiz eve gitmeye zahmet etmedi; bir kenara kıvrılıp uyuduk." Başıyla köşeye yığılı uyku tulumlarını işaret etti.

"Üçünüz de geceyi burada mı geçirdiniz?"

Ben bir daha başıyla evetledi. "Teslim tarihi yüzünden diken üstündeyiz. Babasıyla buluşmadan önce toparlanması gerekmese Cassie de bizle çalışırdı. Pek hevesli değildi."

"Dün kaçta çıktı buradan?" dedi Jane.

"Altı gibi miydi?" Ben, meslektaşlarına baktı. İkisi de kafa sallayarak doğruladı.

"Pizzalar yeni gelmişti" dedi Amber. "Cassie kalıp yemedi. Bir şeyler atıştıracağını söyledi. Biz de çalışmaya devam

ettik." Elinin tersiyle gözlerini silerek maskarasını yanağının ortasına kadar bulaştırdı. "Onu en son o an gördüğümüze inanamıyorum. Kapıdan çıkarken kilidi astığımızda yapacağımız partiden bahsediyordu."

"Kilidi asmak?" dedi Frost.

"Montajın tamamlanması" dedi. "Esasen ses efektleri veya müzik haricinde bitmiş film demektir. Az kaldı; iki veya üç hafta belki."

"Artı, yirmi bin daha" diye mırıldandı Travis. Ellerini çektiğinde siyah saçları yağlı tutamlar halinde kalktı. "Of ya... Cassie'siz nasıl toplarız, bilmiyorum."

Jane'in kaşları çatıldı. "Parayı Cassandra mı bulacaktı?"

Üç genç sinemacı, hangisinin yanıtlaması gerektiğinden emin değillermiş gibi bakıştı.

"Bugün öğle yemeğinde babasından isteyecekti" dedi Amber. "O yüzden gergindi. Babasından para dilenmekten nefret ediyordu. Özellikle Four Seasons'ta yemekteyken."

Jane lekeli halıyı, gacırdayan divanı ve köşede tortop edilmiş uyku tulumlarını inceleyerek odada göz gezdirdi. Sinemacı gençler yirmilerinin sonlarına yakındılar ama çok daha genç, sinemaya saplantılı, hâlâ yurttaymış gibi yaşayan üç öğrenciyi andırıyorlardı.

"Sinemayla geçiniyor musunuz sahiden siz?" dedi.

"Geçinmek mi?" Travis, konu alakasızmış gibi omuz silkti. "Film yapıyoruz ve amaç o zaten. Hayallerimizi gerçekleştiriyoruz."

"Cassandra'nın babasının parasıyla."

"Bağışlamıyor ki parayı. Kızının kariyerine yatırım yapıyor. Bu film, sinemacı olarak adını duyurabilirdi ve hikâyesi onun için çok anlam ifade ediyordu."

Jane masadaki senaryoya baktı. "*Bay Maymun?*"

"Adına veya korku filmi olmasına bakmayın. Kaybolan bir kızla ilgili, ciddi bir proje bu. Kendi çocukluğundan kalma,

gerçek bir olaya dayanıyor ve ilk filmimizden çok daha fazla seyirciye ulaşacak."

"İlk filminiz *Görüyorum Seni* miydi?" dedi Frost.

Travis şaşkın bir bakış yolladı dedektife. "İzlediniz mi?"

"Afişini gördük. Cassandra'nın dairesinde asılı olanı."

"Onu..." Yutkundu Amber. "Onu orada mı buldunuz?"

"Babası onu orada buldu."

Amber aniden üşümüşçesine titreyerek kollarını kavuşturdu. "Nasıl olmuş?" diye mırıldandı. "Hırsız mı girmiş?"

Jane yanıtlamak yerine soru sormayı seçti. "Son yirmi dört saatte neredeydiniz?"

Üç sinemacı bir kez daha ilk kimin cevap vereceğini sorarcasına bakıştı.

Travis, ölçülü ve dikkatli sözcüklerle yanıtladı. "Burada, bu binadaydık. Üçümüz de. Gündüz ve gece boyunca."

Diğer ikisi başlarıyla onay verdi.

"Neden bunları sorduğunuzu biliyorum, dedektif" dedi Travis. "Sormak, işiniz. Ama bizler Cassie'yi NYU'da öğrenciliğimizden beri tanıyoruz. Birlikte film yapmak... Hiçbir şeye benzemeyen, inanılmaz bir deneyimdir. Evet, arada tartıştığımız olur ama barışırız çünkü biz bir aileyiz." Katilin hâlâ kıpırtısız durduğu monitörü işaret etti. "Bu filmle çıkış yapacaktık. Harika bir film yapmak için herhangi bir stüdyo patronunun kıçını yalamak gerekmediğini dünyaya kanıtlayacaktık."

"*Bay Maymun*'un yapımında üstlendiğiniz rolleri söyleyebilir misiniz?" dedi Frost. Söylenen her şeyi dikkatle not defterine geçiriyordu.

"Ben yönetmenim" dedi Travis.

"Ben de GY" dedi Benjamin. "Sinematograf da denir."

"Yapımcı" dedi Amber. "Adam alma ve kovma, maaşlar ve her şeyin iyi yağlanmış makine misali işlemesini sağlamak benim işim." Durakladı, iç çekti. "Aslında hemen her şeyi ben yapıyorum."

"Peki, Cassandra?"

"Senaryoyu yazdı. Bir de başyapımcı ki en önemli iş diyebilirsiniz" dedi Travis. "Yapımın finansmanı."

"Babasının parasıyla."

"Evet ama azıcık daha lazım. Bir çek daha... Tüm isteyeceği o kadardı."

Muhtemelen hiç göremeyecekleri bir çek.

Amber divana, Ben'in yanına çöktü ve üçlü, sessizce oturdu. İçerisi bayat yiyecek ve hüsran kokuyordu.

Jane divanın arkasında asılı afişe baktı. Cassandra'nın dairesindekinin aynısıydı. *Görüyorum Seni*. Kapkara zeminden bakan canavarsı kızıl gözü işaret ederek, "Bu filmden bahsedin bana" dedi.

"İlk uzun metrajlı filmimizdi" dedi Travis. Asık suratla ekledi: "Umarım sonuncusu olmaz."

"Dördünüz de çalıştınız mı bunda?"

"Evet. NYU film okulu projemizdi başta. Onu yaparken çok şey öğrendik." Kederle kafa salladı. "Çok da hata yaptık."

"Gişede nasıldı?" dedi Frost.

"Dağıtım anlaşması yapamadık" dedi Travis.

"Kimse izlemedi mi?"

"Ha, bir sürü korku filmi festivalinde gösterildi. Bunun gibi." Travis eşofman üstünün altındaki "Çığlık Çığlığa Film Festivali" tişörtünü gösterdi. "DVD'si çıktı ve şifreli kanallarda ödemeli izlenebiliyor. Hatta kült klasiğe dönüştüğünü duyuyoruz. Bir korku filminin başına gelebilecek en müthiş şey bu."

"Para kazandırdı mı?" dedi Jane.

"Esas amaç o değil."

"Ne peki?"

"Artık *fanlarımız* var. Çalışmalarımızı bilen insanlar! Bağımsız sinema sektöründe bazen bir sonraki projenizin seyirci toplaması için kulaktan kulağa yayılması yeter."

"Para kazandırmadı yani."

Travis iç çekerek bakışlarını kirli halıya indirdi. "Hayır" dedi.

Jane'in bakışları tekrar afişteki korkunç göze döndü. "Filmde ne oluyordu peki? Konusu neydi?"

"Bir cinayete şahit olan bir kız var. Polis ceset veya delil bulamıyor, kıza inanmıyor. Sebebi, cinayetin henüz işlenmemiş olması. Katille telepatik bağı var kızın; ne yapmak *üzere* olduğunu görebiliyor."

Jane'le Frost bakıştı bu sefer. *Bizde de öyle avantaj olsa anında çözerdik bu cinayeti.*

"Herhalde sonunda katil, kızın peşine düşüyor" dedi Jane.

"Elbette" dedi Ben. "O zaten korku filminin olmazsa olmazı. Katil sonunda kahramanın peşine *düşmeli*."

"Filmde herhangi bir yeri kesilen biri var mı?"

"E, var. Aynı şey. O da korku filmi kurallarındandır. Olmazsa..."

"Olmazlardan, anladık. Ne tür kesilmeler peki?"

"Birkaç parmak. Bir kızın alnına 666 kazınıyor."

"Kulak da vardı" dedi Amber.

"Evet, evet. Bir elemanın kulağı gidiyor; Van Gogh gibi."

Hastasınız siz.

"Ya gözler?" dedi Frost. "Karakterlerden herhangi birinin gözleri çıkarılıyor mu?"

"Yok" dedi Travis. "Niye sordunuz?"

"Filmin adı yüzünden. *Görüyorum Seni* ya."

"Ama özellikle gözlerin çıkarılmasını sordunuz. Niye? Yoksa öyle bir şey..." Travis duraksadı. Dehşet birden çökmüştü yüzüne.

Amber eliyle ağzını kapadı. "Ay... Tanrım... *Cassandra*'ya öyle mi olmuş?"

Jane yanıtlamadan başka soruya geçti. "Kaç kişi gördü bu filmi?" Bir daha afişi işaret etti.

Bir anlığına hiç kimse konuşmadı. Aldıkları haberin şaş-

kınlığı hâlâ sürüyordu. Dünyalarında kan sahteydi ve uzuvlar plastikti. Şiddet, karikatürdü. *Dünyama hoş geldiniz. Gerçek dünyaya.*

"Kaç kişi?" dedi Jane bir daha.

"Bilmiyoruz" dedi Travis. "Biraz DVD sattık. Öde-izle sisteminden bin dolar kadar kazandık. Bir de şu film festivallerinde gösterildi işte."

"Tahmini bir sayı ver."

"Belki birkaç bin kişi izlemiştir. Ama kim, bilemeyiz. Korku filmi seyircisi dünyanın her yerinde var."

"*Filmimizi* izleyen birinin öldürdüğünü düşünmüyorsunuz herhalde." dedi Amber. "Yani, delilik bu! Korku filmi sevdalıları ürkütücü görünebilirler ama gerçekte nazik, uyumlu insanlardır." Katilin siluetinin hâlâ kıpırtısız beklediği bilgisayar ekranını işaret etti. "*Bay Maymun* gibi filmler aslında korkuyu sindirmek, içimizdeki saldırganlığı uzun uzadıya incelemekle ilgilidir. Tedavi edicidirler." Kafa salladı. "Kötüler korku filmi izlemez."

"*Gerçek* pislikler hangi filmleri izler, biliyor musunuz?" dedi Ben. "Romantik komedileri."

Travis bir çekmece açtı, bir DVD çıkarıp Jane'e uzattı. "*Görüyorum Seni.* Sizindir, dedektif."

"Ya şimdiki film? *Bay Maymun*'un izleyebileceğimiz bir DVD'si var mı?"

"Maalesef. Halen montaj aşamasında olduğumuzdan seyredilecek durumda değil. Ama *Görüyorum Seni*'yi izleyin ve fikrinizi söyleyin bize. Başka bir şey gerekirse sahiden yardıma hazırız."

"Gerçekten *Görüyorum Seni*'yle ilgiliyse olay, endişelenmeli miyiz?" dedi Amber. "Katil *bizim* peşimize düşer mi?"

Sinemacılar olasılığı düşünürken sessizlik oldu.

Derken Travis mırıldandı: "Korku filminin olmazsa olmazı..."

6

Hastane yatağında sakinleştiricilerle uyutulmuş hasta, Jane'in daha birkaç saat önce sorguladığı adama hiç benzemiyordu. Yataktaki adam, Matthew Coyle'un sönmüş, solmuş, ağzı açık kalmış bir kopyasıydı adeta. Başucunda oturan kadınsa yataktaki renksiz hayaletin zıddı, irkiltici bir renk cümbüşüydü: alev rengi saçlar, zümrüt bluz, parlak kırmızı ruj... Priscilla Coyle elli sekizinde, Matthew'ya yakın yaştaydı ama en az on yaş genç duruyordu: cildi parlak ve botokslu, vücudu bir atletinki kadar formdaydı. Hasta kocasının yanında canlılık simgesi gibi duruyordu ve özel dikim elbisesi ile yüksek topuklularına bakınca geceyi hasta başında geçirmeyi planlamadığı anlaşılıyordu.

Priscilla saatine bakıp Jane ile Frost'a, "Konuşmak için sabah gelmeniz gerekecek" dedi. "Öyle fenaydı ki doktorlar uyutmak zorunda kaldılar. Herhalde sabaha kadar kendine gelmez."

"Biz sizinle konuşmaya geldik Bayan Coyle" dedi Jane.

"Neden? Size söyleyecek bir şeyim yok ki. Bütün gün Gardner Müzesi'nin yönetim kurulu toplantısındaydım. Hastaneden arayıp Matthew'nun yatırıldığını söylemelerine kadar olan bitenden haberim yoktu."

"Odadan çıkabilir miyiz? Koridorun sonunda rahatça konuşabileceğimiz ziyaretçi odası var."

"Birazdan eve gitmem lazım... Haber vermem gereken bir sürü insan var."

"Uzun sürmez" dedi Frost. "Sadece neyin ne zaman olduğuna dair birkaç ayrıntıyı kesinleştirmemiz gerekiyor."

Matthew Coyle, Pilgrim Hastanesi'nin VIP kanadında yatıyordu; buradaki ziyaretçi odasında geniş ekran televizyon, deri koltuklar ve ağzına kadar dolu bir kaliteli kahve makinesi vardı. Priscilla rahat hareketlerle üçlü koltuğa oturdu, timsah derisi Prada çantasını yanına, Cucinelli paltosunu kolçağa bıraktı. Jane bir seferinde Cucinelli etiketlerine bakmıştı; kaşmir paltonun ne kadar pahalı olduğunu biliyordu. Günün birinde böyle bir paltosu olsa Priscilla gibi gelişigüzel atıvermez, çelik kasada saklardı.

Frost bir iskemle çekip Priscilla'nın karşısına oturdu ve "Bugün neler olduğunu anlatın, Bayan Coyle" dedi. Kolay, ucu açık bir soruydu ama Priscilla cevaplamadan önce epey duraksadı.

"Matthew öğle yemeğinde Cassandra'yla Four Seasons'ta buluşacaktı. Cassandra gelmeyince beni aradı, haberim olup olmadığını sordu. Yoktu. Birkaç saat sonra hastaneden aradılar, kalp krizi geçirdiğini söylediler."

"Sıklıkla öğle yemeğinde buluşurlar mıydı?"

"Yok canım. Cassie çok meşguldür, nadiren..." Durakladı. Lafını düzeltti: "Kendi hayatı vardı; pek görüşmezdik. Ama bugün, özel bir gündü."

"Kocanız bize doğum günü yemeği demişti."

Başıyla onayladı Priscilla. "Doğum günü aslında 13 Aralık ama biz o gün şehir dışında olacaktık. O yüzden bugün kutlamaya karar vermişlerdi."

"Siz katılmayacak mıydınız yemeğe?"

"Yönetim kurulu toplantısı önceden programlanmıştı ve..." Priscilla sustu, başını öne eğip çantasının altın kilidiyle oynamaya başladı. Söylemediği şey çekmişti Jane'in ilgisi-

ni. Bazen sessizlikte, sözlerden daha fazla anlam bulunurdu.

"Kızınızla aranız nasıldı?" dedi Jane.

"Cassandra üvey kızımdı." Omuz silkti. "Pek yakın sayılmazdık."

"Aranız bozuk muydu?"

Bu soru üzerine kafasını kaldırdı Priscilla. "Açık konuşacağım. Matthew, Cassandra'nın annesinden, benimle evlenebilmek için boşandı. Evlilikleri Matthew'yla ilişkimizden çok önce bitmiş olmasına rağmen Cassie beni hiç affetmedi. Aradan on dokuz sene geçti ve ben hâlâ *öteki kadınım*. NYU'da *benim* paramla okumasına rağmen. *Benim* paramla o gülünç..." Priscilla lafını yutup tekrar bakışlarını timsah derisi çantasına, evliliklerine neyi kattığını simgeleyen çantaya indirdi. Matthew Coyle karısını, Prada ve Cucinelli'ye alışık bir kadın için bırakmıştı; maddi eşitsizlik her ilişkiyi gerebilirdi.

"Cassandra'ya zarar vermek isteyebilecek kimse var mı, biliyor musunuz?" dedi Jane. "Herhangi bir eski sevgili, bir düşman..." *Senden başka.*

"Varsa bile bilmiyorum. Hayatıyla yakından ilgilenmedim. Matthew'yla evlenmemizden sonra Cassandra annesiyle Brookline'da kalmıştı."

"Nerede annesi? Onunla da konuşmamız lazım."

"Elaine şu anda Londra'da; arkadaşlarına gitmiş. Uçağı öbür gün. En azından e-postasında öyle dedi."

"Cassandra haberini e-postayla siz mi verdiniz?"

"E, biri vermeliydi."

Jane öyle bir e-posta almayı hayal etmeye çalıştı: *Kızın öldürüldü.* Bu iki kadın arasındaki nefret, kızın ölümünü akıllı telefonda birkaç satırla iletecek denli derine iniyor olmalıydı.

"Size başka ne söyleyebilirim, sahiden bilmiyorum" dedi Priscilla.

"Cassandra'nın arkadaşlarından tanıdığınız var mı?"

Priscilla burnunu kırıştırdı. "Beraber çalıştığı üç ufaklıkla tanışmıştım."

"Ufaklık?"

"Üniversiteyi dört sene önce bitirdiler ama hâlâ aynı kıyafetlerle yatıp kalkıyorlar. Şimdiye çoktan birer işe girmiş olmalıydılar. O filmleri yaparak nasıl karınlarını doyuruyorlar, bilmiyorum."

"Cassandra'nın ilk filmini izlediniz mi?"

"*Görüyorum Seni*'nin ilk on beş dakikasını... O kadar dayanabildim." Başını kocasının yattığı yöne çevirdi. "Matthew baştan sona izledi. Kendini beğenmeye zorladı; ne yapacaktı başka? Küçük kızını mutlu etmek istedi. Bunca yıldan sonra annesini bırakışını affettirmeye çabaladı. Cassie de ne verirse almaya razıydı. Bedava daire, stüdyo... Ama gerçekte affettiğini hiç sanmam."

"Araları iyi miydi?"

"Elbette."

"Cassandra'nın asla affetmediğini söylediniz. Tartışırlar mıydı, mesela para konusunda?"

"Tüm çocuklar ebeveynleriyle para konusunda tartışmaz mı?"

"Tartışmalar bazen rayından çıkabilir."

Omuz silkti Priscilla. "Sorunları vardı. Eminim yemekte para konusu açılacaktı. Cassandra yeni filmini bitirebilmek için daha fazla para isteyeceğini ima ediyordu zaten. Yemeğe gitmememin bir başka nedeni." Durakladı. "Neden Matthew hakkında sorular soruyorsunuz? Bunun onunla ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Sadece rutin sorular, hanımefendi" dedi Frost. "Her zaman aileye bakmamız gerekiyor."

"Onun *babası* o. Sahici şüpheli yok mu elinizde sizin?"

"Sizin var mı, Bayan Coyle?"

Priscilla düşündü. "Cassie hoş kızdı. Hoş kızlar dikkat çe-

ker. Bir adamın gözüne batarsanız sonunun nereye varacağını bilemezsiniz. Size takabilir. Evinize kadar takip edebilir ve... Kadınların başlarına gelenleri biliyoruz."

Jane biliyordu elbette. Delilleri morgda, darp edilmiş cesetler, reddedilmiş erkeklerin kestiği yüzlerde görmüştü. Bir zamanlar Cassie'nin gözlerini, katili görmüş olması gereken gözleri taşımış boş oyukları düşündü. Katiline aşağılayarak veya tiksinerek bakmış mıydı? Bu yüzden mi, bir daha öyle bakamasın diye mi gözlerini oymak zorunda hissetmişti kendini katil?

Priscilla paltosuna uzandı. "Eve gitmem lazım. Feci bir gündü."

"Son bir soru, Bayan Coyle" dedi Jane.

"Evet."

"Dün gece siz ve kocanız, neredeydiniz?"

"Dün gece mi?" Kaşları çatıldı. "Niye?"

"Bu da rutin bir soru."

Priscilla'nın dudakları gerildi. "Peki. Madem sormanız lazım, memnuniyetle cevap vereyim. Matthew ve ben, dün gece evdeydik. Yemek hazırladım; merak ediyorsanız somon ve brokoli... Sonra televizyonda film izledik."

"Hangi filmi izlediniz?"

"Tanrı aşkına... Turner Classics'te, eski bir film. *Merih'ten Saldıranlar*."[6]

"Sonra?"

"Sonra yattık."

Hastane kafeteryasında sandviçlerini yerlerken, "Sen *Merih'ten Saldıranlar*'ı seyretmiş miydin?" dedi Frost. Gece-

6. Invasion of the Body Snatchers (1956): Küçük bir kasabanın doktoru, kasabalıların yerlerini duygusuz uzaylı kopyaların aldığını keşfeder. Film 1978, 1993 ve 2007'de yeniden çevrilmiştir ve dördüncüsü halen yapılmaktadır. (ç.n.)

nin bu saatinde otomatta sadece tonbalıklı ve salamlı/kaşarlı seçenekleri kalmıştı. Jane'in tonbalıklı sandviçi vıcık vıcıktı ama en azından yemekti: Gece boyunca boğazlarından lokma geçmemişti.

"On kere yeniden yapılmamış mıydı o film?"

"Yeniden çevrimleri demiyorum. Klasik siyah-beyaz filmi söylüyorum. Kevin McCarthy'nin oynadığını."

"Siyah-beyaz mı? Bizden çok önce değil mi onlar?"

"Evet ama film zamansız... Alice yabancılaşma konusunda mükemmel bir metafor diyor. Bir insanın filmdeki gibi dümdüz bir düzen insanına dönüşmesi, kadının veya erkeğin eşine yabancılaşmasıyla, artık onu sevmeyen birine dönüşmesiyle aynı şeymiş. Öylesi sıradan canavar filmlerinden daha ürkütücü kılıyormuş filmi çünkü korku daha derindeki bir psikolojik noktaya vuruyormuş."

"Dur bir dakika... Sen ne zamandan beri görüşüyorsun Alice'le?"

"Şeyden... Bilmem, birkaç haftadır. Dün gece birlikte *Merih'ten Saldıranlar*'ı izledik. Saat dokuzda televizyonda; yani Priscilla Coyle yalan söylemiyordu."

"Gece *Alice'le miydin* sen?"

"Yemek yiyip film izledik sadece. Eve döndüm sonra."

"Hatırlatsana bakayım: kaç ay oldu siz boşanalı?"

"Tekrar bir araya gelecek değiliz."

Jane iç çekerek sandviçini bıraktı. Neden sevdiği herkes son zamanlarda bu kadar kötü kişisel kararlar verip duruyordu? Maura, Amalthea Lank denen psikopatı ziyaret etmişti. Şimdiyse küçük kardeşi gibi gördüğü Frost bir kez daha eski karısıyla... Alice'in hukuk fakültesinden sınıf arkadaşı uğruna evden gittikten sonra gece yarıları gözyaşlı telefon konuşmalarını, sırf emniyeti için gidip Frost'un beylik tabancasına el koymayı düşündüğü geceleri hatırladı. Ardından, sonraki aylar boyunca hiçbir zaman Alice kaltağı kadar güzel veya akıllı ola-

mayan kadınlarla randevuları üzerine yakınmalarını dinlemişti. Trajik döngü yine başlamıştı işte: mutluluk ve kalp kırıklığı, mutluluk ve kalp kırıklığı... Bu kadarını hak etmiyordu Frost.

Birinin gerçekleri söylemesinin vaktiydi.

"Madem yine konuşmaya başladınız" dedi, "Alice sevgilisinin durumundan bahsetti mi? Hukuk fakültesinde tanıştığı herifi soruyorum."

"Okulu bitirmiş Alice. Diplomasını almış bile."

"Seni mahkemede daha da perişan etmek için."

"Etmedi ama. Boşanmamız gayet medeniydi."

"Hukuk Öğrencisi'ni götürdü diye vicdan azabı çektiğindendir. Lütfen dikkatli olacağını söyle bana."

Frost da sandviçini tabağına bıraktı ve iç geçirdi. "Hayat sandığın kadar siyah ve beyaz değil. Alice'le evlenmemin nedeni vardı. Akıllıydı, güzeldi, eğlenceliydi..."

"Sevgilisi var."

"Yok, bitmiş o. DC'de iş bulmuş adam; ayrılmışlar."

"Ha, ondan güvenilir sana koşmuş yani."

"Öf... Bu aralar sevgili bulma piyasası nasıl, bilmiyorsun sen. Köpekbalığı dolu bir denizde yüzmeye benziyor. Yirmiden fazla kadınla çıktım; hepsi felaketti. Kadınlar eskisi gibi değil."

"Dişlerimiz var artık."

"Ayrıca kimse bir polisle çıkmak istemiyor. Kontrol sorunlarımız var sanıyorlar."

"Sende var zaten. Alice'in seni kontrol etmesine göz yumuyorsun."

"Yok öyle bir şey."

"O yüzden hayatına geri dönmüştür. Seni parmağında oynatabileceğini bildiği için." Jane, ortağını kalbini kıracak hatadan kurtarma niyetiyle öne eğildi. "Daha iyisini bulabilirsin, ciddiyim. İyi insansın; kafan da çalışıyor. Emekli ikramiyen de *müthiş* olacak."

"Kes artık. Her şeyi bildiğini sanıyorsun." Genelde solgun benizli olan Frost, öfkeli bir kırmızıya dönüşüvermişti. "Hem nereden çıktı şimdi Alice konusu? *Merih'ten Saldıranlar*'dan bahsediyorduk."

"Hı, hı." İç çekti Jane. "Film."

"Dün gece, tıpkı Bayan Coyle'un dediği gibi, televizyondaydı. Yani doğru söyledi. Hem niye öldürsün üvey kızını?"

"Birbirlerinden nefret ettikleri için?"

"Kocası kendine gelince doğrulayacaktır dediklerini."

"Alice'e dönüyorum: Seni ne kadar üzdüğünü hatırlamıyor musun? Bir daha olsun istemem."

"Yeter. Daha fazla konuşmayacağız." Frost sandviçini sardığı peçeteyi buruşturup ayağa kalktı. Hastane anonsuyla kafasını çevirdi: *Kod Mavi, 715. Kod Mavi, 715.*

Jane'e döndü. "715..."

Matthew Coyle'un odası.

Kafeteryadan fırladıklarında Frost'un hemen arkasındaydı Jane. *Yedi kat. Tırmanılmayacak kadar yüksek.* Asansörün düğmesine bastı. Bir daha. Kapı açıldığında az daha çıkan hemşireyle çarpışıyordu.

Asansör yedinci kata çıkarken, "Toparlanacak sanıyordum" dedi Frost.

"Kalp krizi beladır. Sorgumuzu da bitirememiştik."

Açılan kapının önünden ameliyat önlüklü genç bir kadın koşarak geçti. 715 numaralı odaya gidiyordu. Jane aralık kapıdan hastayı değil, sadece başına üşüşmüş, mavi ameliyat önlüklü kalabalığı görebildi.

"Vazopressin işe yaramıyor!" dedi bir kadın.

"Tamam, tekrar. İki yüz jul."

"Üçte veriyorum. Herkes çekilsin! Bir, iki, *üç*!"

Jane bir çarpma sesi duydu. Gözler monitörde, gergin saniyeler ilerledi.

"Tamam, ritmi aldık! Sinüs ritmi..."

"Kan basıncı da geldi. Doksana altmış."

"Affedersiniz" dedi, biri Jane'in arkasından. "Hastanın ailesi misiniz?"

Jane döndüğünde ters bakan bir hemşireyle karşılaştı. "Boston polisi. Bu hasta bir cinayet vakasında tanık."

"Lütfen çekilin."

"Nesi var?"

"İzin verin, doktorlar işlerini yapsın."

Hemşire onları koridora iteklerken Jane'in gözüne Matthew Coyle'un çıplak ayağı takıldı. Beyaz çarşaf ve yorgan arasında tedirgin edici ölçüde mor ve lekeliydi. Derken kapı sertçe kapandı, ayak gözden yitti.

"İyi olacak mı?" dedi Frost.

Hemşire kapalı kapıya baktı ve verebileceği tek cevabı verdi: "Bilmiyorum."

7

Ertesi sabah yatağından çıktığımda hâlâ uyuyordu Mavi Gözler. Her yana saçılmış giysilerimiz, çıkardığımız yerlerdeydi: Bluzumla gömleği kapının yanında, külotum odanın ortasındaydı. Sutyenim pembe bir kobra misali komodine çöreklenmişti. Hepsini toplayıp çantamı alarak parmak uçlarımda banyoya giriyorum. Krom tesisatı, camlı duş kabini ve siyah seramikleriyle ancak erkek aklından çıkabilecek banyolardan. Küvet yok; erkekler banyo keyfini pek takar görünmüyorlar. Son moda tekno-klozete işiyor, beyaz-oniks lavaboda yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum. En son ne zaman bir gecenin tümünü bir erkeğin yatağında geçirdiğimi hatırlayamamakla birlikte, bu tür ani kalmalar için yedek diş fırçam daima yanımdadır. Genelde şafaktan önce kalkıp çıkarım. Gece yorulmuşum demek.

Ya da belki içtiğimiz iki şişe Rioja'dandır.

Sonrasını aynada görüyorum: şiş gözler, korkuluk saçlar. Saçımı ıslatıp elimle her zamanki küt kesime yakın bir şekle sokuyorum. Dağılmışlığım kadar doygun ve memnun görünüyorum. Epeydir yaşamadığım duygular. Sağ olasın *Mavi Gözler.*

İlaç dolabını açıp içindekileri tarıyorum. Yara bantları, aspirin, SPF-30 güneş kremi ve öksürük şurubu. İki de reçeteli ilaç şişesi. Yakından inceliyorum. Vicodin ve Valium; iki-

si de bel ağrısı için yazılmış. Şişeler iki yıllık ve ikisinde de hâlâ on kadar tablet var. Yakın zamanda bel ağrısı çekmemiş demek.

Birkaç eksik hapı fark etmeyecektir.

Dörder tane alıp cebime atıyorum. Bağımlı değilim ama fırsat çıkmışken bir gün işime yarayabilecek bedava ilacı niye elimin tersiyle iteyim? Onun acil ihtiyaç duymadığı açık. Şişeleri kapıyor, üzerlerindeki isme bakıyorum: *Everett J. Prescott*. Raca adı gibi; eski ve ayrıcalıklı bir soydan geliyor, kesin. Dün gece tam isimlerimizi söyleme zahmetine girmemiştik. Soyadımı bilmiyordu ki en iyisiydi çünkü muhtemelen bir daha hiç karşılaşmayacağız.

Banyoda giyiniyor, ayakkabılarımı almak için gene parmak uçlarımda yatak odasına dönüyorum. Çıplak kolu yorganın üzerinde; uyanmıyor. Bir anlığına durup kasları uzun ve biçimli kolu seyrediyorum. Dün gece peyzaj mimarlığı yaptığını söylemişti; peyzaj mimarlarının esasen öyle şeyler yaptıklarını sanmamakla birlikte onu taş duvarlar örer, saman balyaları taşırken hayal ediyorum. Aslında ne yaptığını öğrenemeyeceğim, yazık.

Çıkma zamanım geçti bile. Uyandığında az evvel çıkmış olacağım. *Ertesi sabah* meselesini hep böyle hallederim çünkü sıkıntılı vedaları ve yarım ağız verilen ikinci randevu sözlerini hiç sevmem. Genelde tutmam zaten. Bu yüzden kendi daireme adam getirmem hiç. Nerede oturduğumu bilmezlerse kapıma dayanamazlar.

Ama Everett'ta sev-ve-terk et stratejimi yeniden gözden geçirmeme yol açan bir şey var. Her arzumu doyurmaya hevesli, son derece özenli bir sevgili olması veya yakışıklılığı ve her esprime gülmesi değil. Hayır, daha başka bir şey var onda: bir derinlik, başkalarında çok ender karşılaştığım bir içtenlik.

Ya da belki güzel ve sağlam bir sevişmeden sonra içe dolan oksitosin yüzünden böyle hislere kapılıyorumdur.

Sokakta dönüp kırmızı tuğla eve bakıyorum. Hoş ve kuşkusuz tarihi bir bina: oturmaya paramın yetmeyeceği bir semt burası. Everett iyi para kazanıyor olmalı. Bir anlığına duraklıyor, böylesi doğrudan çekip gitme kararımı düşünüyorum. Belki azıcık daha kalmalıydım. Belki telefon numaramı vermeli ya da en azından soyadımı söylemeliydim.

Derken aklıma madalyonun diğer yüzü geliyor. Özel hayatımın işgali. Kaçınılmaz beklentileri. Telefonlar, daha da ısrarcılık, yapışma, kıskançlık.

Yok, çekip gitmek daha iyi.

Ama uzaklaşırken adresini ezberime alıyorum ki yerini her daim bileyim. Çünkü hiç belli olmaz: Everett Prescott gibi bir adam günün birinde işe yarayabilir.

8

"Hayata döndürmek için ne kadar uğraştılar?" dedi Maura, Cassandra Coyle'un kaburgaları arasına dalarken. Jane, Maura marangoz misali kestikçe sıçrayan kemik parçaları karşısında yüzünü buruşturdu. Cassandra'nın kalbi ve akciğerlerini koruyan göğüskafesi artık içindeki sırların görülmesini engelleyen kemik bir çitten ibaretti ve Maura hızla, ustalıkla engeli ortadan kaldırıyordu.

"On beş yirmi dakikalarını aldı" dedi Jane. "Ama sonunda kalbini attırmayı başardılar. Bu sabah hastaneyi aradım; yaşıyor. Şimdilik."

Maura bir kaburga daha çıkardı; Jane, kemik sesi karşısında Frost'un yüzünü buruşturduğunu gördü. Morgun koku ve sesleri Maura'nın anavatanıyken, hassas midesi cinayet masasında efsaneleşen Frost için yabancı bir ülke gibiydi. Cassandra Coyle karşılaştıkları taze cesetlerdendi; bulunduğunda öleli sadece bir gün olmuştu ama oda sıcaklığında ölülerin kokuları çarçabuk coşardı. Frost en ufak kokuda bembeyaz kesilirdi; kokuyu engellemek için koluyla burnunu kapamıştı.

Maura son kaburgaları keserken, gayet düz bir sesle, "İstatistiklere göre kalbin durmasından sonra hastanede tekrar canlanma şansı yüzde kırk. Nihayetinde hastaneyi sağ salim terk etme şansıysa yüzde yirmi" dedi. "Uyanmamış mı henüz?"

"Hayır. Komada hâlâ."

"O halde şansı az maalesef. Bay Coyle hayatta kalsa bile muhtemelen anoksik beyin hasarı oluşmuştur."

"Bitkisel hayat, diyorsun."

"Mümkün ne yazık ki."

Kaburgalar ayrılınca Maura koruyucusunu çıkardı. Vücut sıvıları açılan boşluktan yükselir yükselmez Frost birkaç adım geriledi ama Maura göğüs boşluğundaki organları incelemek için iyice eğildi.

"Akciğerler ödemli görünüyor. Sıvı dolmuş." Neştere uzandı.

Frost, boğuk bir sesle, "Ne söylüyor bize bu?" dedi.

"Kesin bir bulgu değil. Pek çok anlama gelebilir." Maura bakışlarını kaldırarak asistanına, "Yoshima" dedi, "uyuşturucu ve toksin testlerinin hızlandırılmasını sağlar mısın?"

Her zamanki iş bilir tonlamasıyla, "Halloldu onlar" dedi Yoshima. "AxSYM ve Toxi-Lab A'ya ilaveten miktar tayini için GC-MS istemiştim. Bunlar aşağı yukarı bilinen tüm uyuşturucu ve ilacı kapsayacaktır."

Maura göğüskafesinin derinlerine elini sokup akciğerleri çıkardı. "Bunlar kesinlikle ağır. Görünürde lezyon yok; sadece birkaç peteşi.[7] Belirgin bir şeye işaret etmiyor gene." Kalbi metal bir tepsiye koydu, parmağıyla koroner damarları işaret etti. "İlginç."

"Ay, her cesede söylüyorsun bunu" dedi Jane.

"Çünkü her ceset bir hikâye anlatır ama bu bayağı ketum. Boyun diseksiyonu ve röntgenler normal çıktı. Dil kemiğinde hasar yok. Koronerlerin temizliğine bak; ne tromboz ne de enfarktüs belirtisi var. Son derece sağlıklı görünen genç bir kadının içinde, son derece sağlıklı bir kalp bu."

Sağlıklı, formda ve kesinlikle direnebilecek bir kadın, diye düşündü Jane. Buna karşın Cassandra Coyle'un ne kırık tırnağı ne ellerinde bereleri ne de saldırgana karşı herhangi bir direnç gösterdiğine dair bir belirti vardı.

7. Deri altında iğne ucu büyüklüğünde kanama. (ç.n.)

Maura batın bölgesine geçti. Sırayla karaciğeri, dalağı, pankreas ve bağırsakları kesip çıkardı ama en çok mideye ilgi gösterdi. Mideyi yeni doğmuş bebekmişçesine hassasiyetle kaldırdı ve yavaşça kesi tepsisine yatırdı. Kurban en son her ne yediyse iki günde artık mide asidiyle yarı sindirilmiş gıdanın berbat bir bulamacına dönüşmüş olmalıydı. Maura neşteri alınca Frost'la Jane birkaç adım geriledi. Frost iğrenç koku beklentisiyle kâğıt maskesinin üzerinden görünen gözlerini kıstı.

Ama Maura mideyi açtığında dışarı sadece morumsu bir sıvı sızdı.

"Kokuyu alıyor musun?" dedi Maura.

"Almasam daha iyi" dedi Jane.

"Bence şarap bu. Rengin koyuluğuna bakılırsa tahminen cabernet veya zinfandel türü, ağırlardan."

"Nasıl yani? Üretim yılını söylemeyecek misin? Peki, markası?" diye söylendi Jane. "Formunu kaybediyorsun, Maura."

Maura mideyi inceliyordu. "Yiyecek göremiyorum. Ölümünden birkaç saat öncesine kadar bir şey yememiş demek." Kafasını kaldırdı. "Dairesinde açık şarap şişesi bulmuş muydunuz?"

"Hayır" dedi Frost. "Mutfak tezgâhı ve lavaboda kirli kadeh de yoktu."

"Başka yerde içmiştir belki" dedi Jane. "Katille bir barda mı tanıştı dersin?"

"Eve gelmeden hemen önce içmiş olmalı. Sıvılar çabucak jejunuma[8] geçer ama midesinde hâlâ epey şarap var."

"Stüdyosundan altı gibi çıkmış" dedi Frost. "Evine yürüyerek on dakikalık mesafe. Civardaki barları kontrol edeceğim."

Maura mide muhtevasını bir numune kavanozuna boşalttı, ardından cesedin başına geçti. Bir süre Cassandra'nın boş göz oyuklarına baktı. Koruyucu kavanozunda, cin kadehinde iki zeytin misali duran gözleri çoktan incelemişti.

8. İnce bağırsağın üst yarısı, boş bağırsak. (ç.n.)

"Demek bir kadeh şarap yuvarlamak için bir yerde durmuş" dedi Jane. Olay dizisini kurmaya çalışıyordu. "Sonra katilini eve getiriyor. Yahut katil peşine düşüyor. Sonra peki? Nasıl öldürmüş kızı?"

Maura cevap vermek yerine bir kez daha neşterini aldı. Kulaklardan birinin arkasından başlayarak kafa derisini, diğer kulağın ardına kadar kesti.

Jane, Maura'nın kafa derisini soyup kapak misali tek parça kaldırışını izlerken insanın en tanınır özelliğinin ne kolay yok edilebildiğini düşündü. Cassandra Coyle'un güzel yüzü etten bir maske halinde devrilirken siyah boyalı saçları, saçaklı perde misali üzerine düştü. Cerrahi testerenin sesi konuşmaları bastırınca Jane, kemik tozu kokusuna karşı arkasını döndü. Kafatası kişiliksizdi en azından; kesilip açılan herhangi birinin kafatası, ortaya çıkacak olan herhangi birinin beyni olabilirdi.

Maura alın kemiğini kaldırarak parıldayan gri madde yüzeyini ortaya çıkardı. İşte Cassandra'yı eşsiz bir insan kılan şey buydu. Cassandra'nın her anısı, her deneyimi, bildiği veya hissettiği ya da sevdiği her şey, yaklaşık bir buçuk kiloluk bu organda depoluydu. Maura beyni yatağından kaldırmadan önce dikkatle lobları aldı ve damarlarla arterleri kesti. "Belirgin kanama yok" dedi. "Yara yok. Ödem yok."

"Normal mi görünüyor?" dedi Frost.

"Öyle. En azından yüzeyde." Organı dikkatle formalin dolu bir kovaya koydu. "Kalbi, akciğerleri ve beyni sağlıklı görünen bir genç kadın. Boğulmamış. Tecavüze uğramamış. Morluk, iğne izi, görünür herhangi bir travma yok. Gözleri hariç; onlar da ölümden sonra çıkarılmış."

"Ne olmuş öyleyse? Niye ölmüş?" dedi Jane.

Maura, bakışları formalin kovasındaki beyinde, cevap vermedi. Sır vermeyen bir beyin. Jane'e döndü. "Bilmiyorum."

Jane'in cep telefonu titredi. Eldivenlerini çıkardı, koruyu-

cu önlüğün altına elini sokup telefonunu buldu. Ekrandaki numara tanıdık değildi.

"Dedektif Rizzoli" diyerek açtı.

"Alo? Hemen arayamadım, özür dilerim" dedi bir erkek. "Boca Raton'dan yeni döndüm. Döndüğüme de pişmanım. Hava rezalet."

"Kimsiniz?"

"Benny Lima. Lima Seyahat Acentesi yok mu? Dün gece telefonuma mesaj bırakmış, güvenlik kameramı sormuşsunuz. Utica Sokağı'na bakanı."

"Çalışıyor mu kameranız?"

"Elbette. Geçen sene vitrine taş atan bir veledi enseledik."

Kamera lafı Frost'un dikkatini çekmişti; konuşmaya kulak kabarttı.

"Pazartesi gecesine ait tüm kayıtlar lazım bize" dedi Jane. "Duruyorlar mı?"

"Burada, sizi bekliyorlar."

9

Gökten inen buz gibi damlalar, Frost'la birlikte arabadan inip sokağın karşısındaki Lima Seyahat Acentesi'ne koşarlarken Jane'in yüzüne iğne gibi batıyordu. Kapıyı kapadıkları anda minik bir çan şıngırdayarak gelişlerini haber verdi.

"Selam" diye seslendi Jane. "Bay Lima?"

Büro bomboş görünüyordu. Toz tutmuş plastik devetabanı ile solmuş yolcu gemisi afişlerine bakılırsa onlarca yıldır kimse dekorasyonu yenileme zahmetine katlanmamıştı. Danışma masasındaki bilgisayarın ekran koruyucusunda, bu iç karartıcı, gri günde her Boston'lının gitmek isteyeceği türden tropik plaj manzaraları art arda beliriyordu.

Arkalarda bir yerden sifon sesi geldi. Birkaç saniye sonra arka bürodan bir adam çıktı. Sadece adam demenin ayıp kaçacağı türden bir et yığınıydı ve ıslak elini tokalaşmak üzere uzatıyordu.

"Boston polisindensiniz, değil mi?" Jane'le tokalaşması hevesli ama gevşekti. "Benny Lima. Daha önce arayacaktım ama telefonda da dediğim gibi, Boca'dan..."

"Daha yeni döndünüz" dedi Jane.

"Evet. Carlo amcamın cenazesine gitmiştim. Büyük olaydı. Oradaki huzurevinde şöhret gibi bir şeydi. Neyse. Bu sabah büroya gelene dek bıraktığınız sesli mesajı dinlememiştim. Boston polisine yardım etmekten şeref duyarım."

"Güvenlik kaydından bahsetmiştiniz Bay Lima" dedi Frost.

"Evet. Sistemimiz kayıtları kırk sekiz saat tutup siliyor ama bu zaman aralığında bir şey arıyorsanız kesin duruyordur."

"Pazartesi gecesi ne kaydettiyse lazım bize."

"Duruyor olması lazım. Arka tarafa gelin, sistemi göstereyim."

Benny akla ziyan yavaşlıkta adımlarla önlerine düşerek üçünün anca sığabildiği arka ofise girdi. Frost adamın devasa gövdesinden zar zor sıyrılarak bilgisayarın başına oturdu.

"Üç sene önce, bir ay içinde üç defa hırsız girince taktırdık sistemi. Ofiste para falan bırakmıyoruz ama it oğlu itler, bilgisayarlara dadanmışlardı. Kamera sonunda iş başında yakaladı. İnanır mısınız, oğlan bu sokakta oturuyormuş. Piçe bak."

Frost tuşlara bastı ve güvenlik kamerasının görüntüleri ekranda belirdi. Kamera dar Utica Sokağı'nın başına, Cassandra Coyle'un evinin bulunduğu yere bakıyordu. Görüntü kısmiydi ve yüksek çözünürlüklü değildi ama civardaki onca güvenlik kamerası arasında Utica Sokağı'nın güney ucundan giren veya çıkanı kaydetmiş tek kamera buydu. İzledikleri görüntüler gündüze aitti; görüntüde üç yaya vardı. Zaman sayacına göre görüntüler pazartesi sabahı, 10.00'da kaydedilmişti.

Cassandra Coyle hayattayken.

"Kaydın başı bu" dedi Benny. "Mesajınızı dinler dinlemez istediklerinizin üzerine kayıt yapmasın diye sakla düğmesine bastım."

Frost ileri alma simgesine tıkladı. "Pazartesi akşamına bakalım."

Benny, Jane'e baktı. "Bizim sokakta öldürülen kızla mı ilgili bu mesele? Televizyonda, haberlerde gördüm. Bu semtte pek olan şeyler değil bunlar."

"Bu şeyler her semtte olabilir" dedi Jane.

"Bildim bileli buradayım ben. Acenteyi yetmişlerde, milletin seyahat planlamalarında azıcık yardımı takdir ettiği günlerde amcam kurdu. Çin Mahallesi'nden çok müşteriye Hong Kong ve Tayvan seyahati ayarlamışızdır. Burası güvenli semttir; hiç cinayet hatırlamıyorum. Karşı taraftaki Knapp Sokağı'ndaki çatışma hariç tabii." Durakladı. "Bir de depoda nalladıkları adam vardı." Bir daha durakladı. "Ha, bir de..."

"Başlıyoruz" dedi Frost.

Jane ekrana dikkatle baktı. Zaman sayacı 17.05'i gösteriyordu. "Bir şey görüyor musun?"

"Henüz değil" dedi Frost.

"Bu sırada Boca Raton'daydım ben" dedi Benny. "Uçak biletim, falan, hepsi var. Görmek isterseniz yani."

Öyle bir isteği yoktu Jane'in. Bir iskemle çekip Frost'un yanına oturdu. Güvenlik kamerası kaydı izlemek, saatlerce can sıkıntısı ve arada bir adrenalin hücumlu *eureka* vaat eden, beyin uyuşturucu işlerdendi. Üç arkadaşının ifadesine göre Cassandra, bütün gün *Bay Maymun*'un montajıyla uğraştıktan sonra Çılgın Yakut stüdyosundan akşam altı gibi çıkmıştı. Stüdyodan Utica Sokağı, yayan sadece on dakika sürüyordu. Utica Sokağı'na Plaj Sokak'tan girmişse bu kameranın önünden geçmiş olması gerekirdi.

E, neredeydi öyleyse?

Frost görüntüyü hızlandırdı ve dakikalar iki kat hızla akmaya başladı. Arabalar geçip gitti. Yayalar hızlı çekimde görüntüye girip çıktı. Kimse sapmadı Utica Sokağı'na.

"Altı buçuk" dedi Frost.

"İşten dosdoğru eve gitmemiş demek."

"Ya da biz kaçırdık" dedi Benny, ekipten biriymiş gibi. Jane'in arkasında dikiliyor, omzunun üzerinden izliyordu. "Utica'ya diğer ucundan, Kneeland Sokağı'ndan girmiş olabilir. Öyle yaptıysa kameram kaydedememiştir."

Jane'in duymak istediği bu değildi ama haklıydı Benny: Cassandra, Utica Sokağı'na bu veya başka bir kameraya yakalanmadan girmiş olabilirdi.

Benny'nin nefesi boynundaydı ve burnunu çektikçe aklına kış virüsleri geliyordu. Aldırmayıp görüntülere odaklanmaya çalıştı. Pazartesi gecesi hava çok soğuktu; dereceler sıfırın altında sekizi gösteriyordu ve güvenlik kamerasına giren yayaların hepsi kalın paltolu, atkılı, şapkalıydı. Geçenlerden biri Cassandra'ysa bile, nasıl tanıyacaklardı? Jane ekrana eğildikçe Benny de her nefesinde mikrop saçarak eğildi.

"Bay Lima, bize *büyük* bir iyilik yapar mısınız?" dedi Jane.

"Elbette, elbette!"

"Sokağın ilerisinde bir kafe takılmıştı gözüme. Ortağımla bana birer kahve olsa..."

"Hangisinden olsun? Latte? Cappuccino? Her çeşit var orada."

Jane cüzdanından bir yirmilik çıkarıp adama uzattı. "Sade, şekerli. İkimize de."

"Tamamdır." Sırtına altığı palto öyle kocamandı ki kapıya ilerlerken bir kümülüs bulutunu andırıyordu. "Boston polisine hizmet, şereftir."

Kapı kapanırken, hiç acele etme, diye düşündü Jane.

Ekranda zaman sayacı 20.10'u gösteriyordu ve gelip geçen yaya sayısı yavaşça azalıyordu. Cassandra şimdiye evine gelmiş olmalıydı. Utica Sokağı'na diğer uçtan girmişti anlaşılan. *Kaçırdık, lanet olsun.*

"Aha!" dedi Frost aniden.

Jane dikkatini topladı, Frost'un durdurduğu görüntüye baktı.

Tek bir siluete dönüşmüş iki kişi, Utica Sokağı'na sapıyordu. Jane yüzlerini göremiyordu ama omuzların genişliği ve yüksekliğinden uzun boylu olanın erkek olduğu anlaşılıyordu. Daha ufak şekil, diğerine yaslanmışa benziyordu; başı

erkeğin omzundaydı. Jane iki başlı siluete dikkatle bakarak tiplerini seçmeye çalıştı ama suratlar, karanlıktaydı.

"Cassandra bir yetmişti. Bu oysa adam en az bir seksen beş demektir" dedi.

"Sekizi çeyrek geçiyor" dedi Frost. "Stüdyodan altıda çıktıysa ne yapmış o kadar saat? Nerede bulmuş bu adamı?"

Jane dikkatini adamın diğer omzundan sarkana verdi. Bir sırt çantası. Ne taşıyordu acaba? Lateks eldivenler. Ameliyat gereçleri. İyi hazırlanmış katilin ölüm sonrasındaki tuhaf töreni için gereksindiği her şey.

Benny'nin omzuna dokunuşuyla sıçradı Jane.

"Benim! Kahvelerinizi getirdim." Kupayı uzattı.

Jane kalbi gümbürdeyerek arkasına yaslandı, kahvesinden aldığı yudumla dili yandı. *Sakin. Acele etme.*

"Katil bu mu?" dedi Benny.

Jane döndüğünde adamın ekranı incelediğini gördü. En azından onu şüpheli listesinden eleyebilirlerdi. Hiçbir ceket tek başına ev kadar büyük bir adamı gizleyemezdi. "Şimdilik şüpheli diyelim."

"Ve benim güvenlik kameramda gördünüz. Vay be!"

Ama görüntü çok kısaydı; ekrandan geçiveren iki kişilik bir gölgeden ibaretti. "İleri al" dedi Jane. "Gidişini görebilecek miyiz, bakalım."

Zaman sayacı ilerledi. 21.00, 22.00...

Frost görüntüyü 23.10'da durdurdu.

"İşte buradasın" diye mırıldandı Jane. Kapüşonunun gölgesi vurduğundan yüzünü göremiyorlardı. Sırt çantası gene tek omzundaydı.

"Utica Sokağı'na kurbanla sekizi çeyrek geçe giriyor" dedi Frost, "on biri on geçe çıkıyor. Üç saat sonra."

Öldürmeye ve kesmeye yetecek kadar zaman. *Üç saat boyunca kızın dairesinde ne yaptın başka? Manzara mı seyrettin?* Yatağında öylesine sakin yatan, ölüm nedeni hâlâ belir-

siz Cassandra Coyle'u düşündü. Bir uyuşturucu, bir zehir... Bir kurban, zehir içmeye nasıl ikna edilirdi? Cassandra, sunulanın ölüm olduğunu biliyor muydu?

"Yüzünü hiç göstermiyor" dedi Frost. "Yaşını veya ırkını anlayamıyoruz. Tek varsayabileceğimiz, bir erkek olduğu. Ya da *çok iri* bir kadın."

"Başka bir şey daha biliyoruz" dedi Jane.

"Ne?"

"Adamın yabancı olmadığını." Frost'a baktı. "Evine getirmiş."

10

Cassandra Coyle'un cenazesi, bir savaş alanıydı.

Jane, St. Ann Kilisesi'nde oturduğu altıncı sıradan Matthew Coyle'un eski karısı Elaine ile şimdiki karısı Priscilla cepheleri arasında oklar misali gidip gelen zehirli bakışları seyrediyordu. Jane'in arkasındaki sıradaki kadınlar, seslerini fazla alçaltma zahmetine girmeden ikinci eşi çekiştiriyordu.

"Şuna bak. Zavallı kızı severmiş pozlarında."

"Matthew ne buldu ki bunda?"

"Para, tabii. Ne olacak başka? Kadın baştan aşağı plastik; suratından kredi kartlarına kadar."

"Zavallı Elaine. Böyle kötü bir günde onunla aynı kilisede oturmak zorunda."

Jane dönüp baktığında kafa kafaya vermiş, ellilerinde iki kadın gördü. Matthew Coyle'un ilk karısı Elaine gibi, onlar da kuşkusuz Priscilla türü, iradesi zayıf kocaları kapıp götüren kadınlardan korkan ve nefret eden eşler kardeşliğindendiler. Kardeşlik bugün kiliseye tam kadro gelmişti ve bazıları, gelenlere hitap etmek üzere kalktığında Priscilla'ya apaçık nefretle baktı. Fazlasıyla umumi bu cenaze töreni için Priscilla masraftan kaçınmamıştı; üvey kızının tabutu parlak gül ağacındandı ve beyaz glayöllerle süslenmişti. Kapalı tabuta dokunmak için durduğunda takındığı teatral poz, Jane'in bile içini utançla doldurdu. Ardından mikrofona yöneldi Priscilla.

"Herhalde çoğunuz Matthew'nun bugün bizlerle olamaya-

cağını duymuştur" dedi. "Gelmek isterdi, biliyorum ama şu anda hastanede, güzeller güzeli kızının kaybı sonrasında geçirdiği şoku atlatmaya çalışıyor. Dolayısıyla ikimiz adına konuşmak bana düşüyor. Güzel ve yetenekli bir genç kadını kaybettik. Dünya kaybetti. Kalplerimiz kırık."

Jane'in arkasından kopan küçümseyici gülüş sıraları aşıp ön tarafta, Priscilla cephesinde oturan Frost'a erişecek denli yüksek sesliydi. Jane, Frost'un inanmazcasına kafa salladığını gördü ve dönüp gülen kadına kapkara bakışlar yollayan Priscilla taraftarlarının yorumlarını merak etti.

"Cassie'yi tanıdığımda altı yaşındaydı. Utangaç, zayıf, bacak ve uzun saçtan ibaret bir kızdı" diye devam etti Priscilla. Kiliseye çöken kınayıcı dalgayı duyduysa bile dimdik kalıp aldırmadı. En ön sırada oturan rakibi Elaine'e de bakmıyordu hiç.

"Yeni tanışmamıza rağmen Cassie ufacık kollarıyla sarılmıştı bana. 'Bir annem daha var artık' demişti. Gerçek bir aile olacağımızı o an anlamıştım."

Jane'in arkasındaki kadın, "Palavraya bak" diye söylendi.

Genç bir kadın tabutta, babası hastanede yatıyordu ve Coyle ailesi böyle yas tutuyordu: hınç ve öfkeyle. Jane benzerini daha önce de başka kurbanların cenazelerinde görmüştü. Cinayet, darbesini aniden indirir, ne dargınlıkların çözümlenmesine ne de vedalaşmaya izin verirdi. Konuşmaları ebediyen yarım bırakırdı ve sonuç buydu işte: Kayıp yüzünden her daim bölünmüş kalacak bir aile.

Priscilla oturunca yerini tanıdık bir üçlü aldı. Cassandra'nın sinemacı meslektaşları makul ölçüde temizlenmişlerdi; iki erkek siyah takım elbiseli ve kravatlıydı. Amber'sa siyah elbisesi içinde ciddi görünüyor, altın hızması mihrap ışıkları altında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Topluluğa tesadüfen girmiş; kalabalığa nasıl karışacağını bilemeyen, serseme dönmüş üç kâşif gibiydiler.

Amber'ın bir şey söyleyecek halde olmadığı açıktı; Ben'se doğrudan Reebok'larına bakıyordu. Işık altında huzursuzca göz kırpıştıran Travis Chang üçü adına konuşacaktı.

"Biz, Dört Silahşorlar'dık ve Cassie, D'Artagnan'ımızdı" dedi Travis. "Savaşçı ve liderdi. Çocukluk travmasını altına çevirebilen bir öykücüydü. Bizim Cassandra'mız böyle biriydi. Dördümüz NYU'da, en güçlü öykülerin hayatlarımızın en hazin bölümlerinden çıktığını öğrendiğimiz sinema okulunda tanıştık. Onu kaybettiğimizde, bu öykülerden birini filme dönüştürme sürecindeydik." Travis'in sesi çatlamıştı. Toparlanmak için durakladığında Amber elini tuttu, Ben başını daha da öne eğdi.

"O sinema okulunda öğrendiğimiz doğruysa" dedi Travis, "en iyi öyküleri ortaya çıkaran ıstırapsa bundan müthiş bir öykü çıkacaktır. Onu kaybetmek, üçümüzün kaldıramayacağı kadar büyük bir ıstırap. Ama sana söz, başladığımız işi bitireceğiz, Cass. Bu film senin öykün, senin bebeğin. Yüzünü kara çıkarmayacağız."

İnip oturdukları sıraya döndüler.

Bir süre kimse kalkmadı konuşmak için.

Uzayan sessizliği Elaine Coyle'un sırasından kalkışını izleyen gıcırtı bozdu. Cassandra'nın annesi, Jane'le Frost'un dört gün önce sorguladıkları, kızının ölümünün şoku yüzünden güç bela konuşabildiği halinden çok daha iyi görünüyordu. Kasvetli bir azimle podyuma ilerledi ve bir an durup izleyenlere baktı. Yüzü ebedi gençliğin pürüzsüz ancak plastik haline dönüştürülmüş Priscilla'nın aksine Elaine yaşını gururla taşıyordu ve bu yüzden çok daha etkileyiciydi. Topuz yapılmış saçında griler vardı ve yüzü elli sekiz yılın izlerini taşısa da kudret saçıyordu.

Bir de öfke.

"Çok şükür aptallarla uğraşmadı kızım" dedi. "Sadece inandığı insanları arkadaş seçti ve sadakatlerine bin misliyle karşılık verdi." Sinemacı gençlere baktı. "Travis, Ben ve

Amber. Kızımın arkadaşı olduğunuz için teşekkür ederim. Cassie'nin aştığı engelleri biliyorsunuz. Zor zamanlarında yanında oldunuz. Sadakat nedir bilmeyen kimilerinin aksine. Sorumluluklarını bırakıp gördüğü ilk sallanan kuyruğun peşinden gidenlerin aksine." Bakışları Priscilla'ya döndü, ifadesi sertleşti.

Jane'in arkasındaki Elaine taraftarları mırıltılarla onay verdiler.

"Cassie burada olsaydı size gerçek sevginin ne olduğunu anlatırdı. Altı yaşında bir çocuğu bırakıp gitmenin sevgi olmadığını söylerdi. Para ve hediyelere boğarak kendinizi affettiremeyeceğinizi söylerdi. Çocuğun daima bildiğini, asla unutmadığını söylerdi."

"Tanrı aşkına, biri durduramaz mı bunu?" diye fısıldadı bir adam.

Priscilla kalktı, kiliseyi terk etti.

Durumu usulca kontrolü altına alan, papazdı. Podyuma çıktı ve mırıldanarak konuşmaları mikrofona yansıdı.

"Sonraki konuşmacıya geçelim mi, şekerim?"

"Hayır. Daha söyleyeceklerim var" dedi Elaine ısrarla.

"Ama belki onun için daha uygun bir zaman vardır. Lütfen, gel, yerine alayım seni."

"Hayır. Ben..." Elaine birden sallandı. Yüzü beyaza kesti ve podyuma tutundu.

Papaz, Elaine'i koltukaltlarından tutmaya çalışırken, "Çabuk! Biri yardım edebilir mi?" diye yakardı. Elaine bacakları boşalıp yere yığılırken papaz hâlâ kadını tutmaya çalışıyordu.

Elaine papazın odasında oturmuş, bol şekerli çayını yudumluyordu. Yüzü kapkara, duruşu dimdikti; ambulans önerisini ve acile kaldırılmayı sertçe reddetmişti. Papaz çaydan-

lığa sıcak su doldurmaya koştururken asık suratla, kaskatı oturmuştu. Arkasındaki kitaplık, Elaine'in gözlerinde okunamayan şefkat ile inanç ve hayır konularını işleyen kitaplarla doluydu.

Jane ve Frost'a bakarak, "Bir hafta geçti" dedi. "Hâlâ kızımı kimin öldürdüğünü bilmiyor musunuz?"

"Tüm ipuçlarını kovalıyoruz, hanımefendi" dedi Jane.

"Ne buldunuz?"

"Epey karmaşık bir aile olduğunuzu öğrendik." *Aileyi vahşi görkemiyle izlemek gibisi de yoktu.* Jane bir iskemle çekip göz göze gelebilmek için Elaine'in karşısına oturdu. "Priscilla'ya epey sert davrandığınızı söylemem lazım."

"Hak ediyor. Kocanızı çalan kadına başka ne diyebilirsiniz?"

"Kocanın da işte payı vardı, derim."

"Öyle. Nasıl oldu, biliyor musunuz?"

Bilmek istediğimden emin değilim.

"Matthew onun yeminli mali müşaviriydi. Vergileriyle uğraşır, çeşitli hesaplarını takip ederdi. Ne kadar parası olduğunu biliyordu. İş gezilerine çıktığında *birlikte* uçtuklarından haberim yoktu. Evde, zavallı Cassie'yle bir başımaydım. Yalnız kalınmayacak zamandı. Semtte küçük bir kız kaçırılmıştı ve bütün aileler endişeliydi. Matthew'nun umurunda mıydı peki? Hayır. Zengin karı peşinde koşmakla meşguldü."

Papaz, elinde çaydanlıkla donakaldı. Yüzü kızarmıştı, arkasını döndü.

Elaine, Jane'e baktı. "Konuşmuşsunuz onla. Eminim bambaşka bir hikâye anlatmıştır."

"Evliliğinizin o hayatınıza girmeden önce de sorunlu olduğunu söyledi" dedi Jane.

"Söyler tabii. Yuva yıkanlar hep öyle söyler."

Jane iç çekti. "Biz aile danışmanı değiliz, hanımefendi. Sa-

dece kızınızın katilini bulmaya çalışıyoruz. Cassie'nin ölümünün ailenizdeki çeşitli çatışmalarla ilgisi olabilir mi sizce?"

"Birbirlerinden nefret ettiklerini biliyorum."

"Kızınız nefret mi ediyordu Priscilla'dan?"

"Kadının teki gelip babanızı götürüyor. Nasıl bir his, hayal etmeye çalışın bir. Siz olsanız nefret etmez miydiniz?"

Hayal etmesi o kadar zor değildi. Jane, artık aile içinde Bimbo dedikleri bir kadınla kısa bir ilişki yaşamış babasını düşündü. İlişkinin Angela'yı nasıl kırdığını düşündü. Macerası biten Frank eve dönmüştü artık; kırılanlar bir daha eski yerlerine konulabilecek miydi?

"Kızımdan nefret eden bir şüpheli arıyorsanız" dedi Elaine, "Priscilla'ya yakından bakmalısınız."

"Başka odaklanmamız gereken biri var mı?" dedi Frost. "Bugün törene çok katılan oldu. Çoğunu tanıyor musunuz?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü bazen katiller sinsice soruşturmalara sızıverirler. Kurbanın ailesi üzerindeki etkiyi görmek için cenaze törenine gelirler. Ayrıca polisin doğru iz üzerinde olup olmadığını anlamak için bir sürü soru sorarlar."

Papaz, Frost'a baktı. "Katil *burada* olabilir mi diyorsunuz? Benim kilisemde?"

"Mümkündür, efendim. Girişe kamerayı o yüzden, gelen herkesin yüzünü kayda alabilmek için yerleştirdik. Katil buradaysa kayıtta da olabilir." Elaine'e baktı. "Yabancı, buraya ait olmayan biri çarptı mı gözünüze?"

"Priscilla'nın rezil çevresi haricinde mi?" kafa salladı Elaine. "Gelenlerin çoğunu tanıyorum. Cassie'nin sınıf arkadaşları. Büyüdüğü Brookline'dan birkaç eski arkadaşı. Seveni çoktu." Beğenmez bir kaş çatışla soğumuş çayına baktı. "Çok şükür *onu* görmem gerekmedi."

"Kimi?"

"Matthew'yu. Duyduğuma göre komadaymış ve iyileşece-

ğe benzemiyormuş." Fincanı muzaffer bir takırtıyla bıraktı sehpaya. "Ölürse *gitmeyeceğim* tek cenaze onunkidir."

Boston Polis Merkezi'ne dönerlerken Jane direksiyonda, "Kocaman, mutlu bir aile gibisi yok, değil mi?" dedi. "Kızı öldürülmüş, eski kocası komada ve kadın, hain ikinci eşe atıp tutmadan duramıyor. Priscilla acayip bir şey demiştim ama bu kadın..."

"Ya, *efsane* sahiden. İnsan eski eşine nasıl bunca sene öfkeli kalır? On dokuz sene olmuş boşanalı."

Jane kırmızıda durunca kendi sancılı boşanmasını yaşamış ama hiç öfkeli görünmeyen Frost'a baktı. Şimdi dönmüş, eski karısıyla film seyredip pizza yiyordu. Kin geninden yoksun biri varsa o da efsaneleşmiş sevimliliği sadece Jane'i kötü göstermeye yarayan Frost'tu. Sevimliliğin sorunuysa başkalarının şamar oğlanı olmaktı. İki erkek kardeşle büyümek Jane'e, incik kemiğine tekmenin genelde *lütfen* demekten daha çabuk işe yaradığını öğretmişti.

"Alice'e azıcık bile kızgın değil misin sen?"

"Niye Alice'e döndük şimdi?"

"Öfkeli eski eşler konusundaydık ya."

"E, *kızgınım*" dedi Frost. "Azıcık."

"Azıcık mı?"

"Hayat boyu kızgın dolaşmanın neye faydası var? Sağlıklı değil bir kere. Annen gibi unutup yola devam etmelisin. Toparlandı, değil mi?"

"Öyle. Mesele, babamın da toparlanması. Doğrudan döndü hayatına."

"Yine birlikte olmaları iyi bir şey değil mi?"

"Rizzoli Noel Arifesi Yemeği'ne gel. Nasıl iyi geçindiklerini kendin görürsün."

"Tehdit mi ediyorsun, davet mi?"

"Annem ne zaman yine yemeğe geleceğini sorup duruyor. Seni, hiç sahip olamadığı *uslu* oğlu gibi görüyor. Patlak lastiğini değiştirdiğinden beri zaafı var sana. Gelsen iyi edersin çünkü bol yemek olacak. *Delicesine* bol diyorum."

"Gelirdim ama başka planım var."

"Sakın söyleme." Bir daha baktı ortağına. "Alice'le?"

"Evet."

İç çekti Jane. "Peki. Onu da getirebilirsin herhalde."

"Gördün mü? İşte bu yüzden getiremem Alice'i. Ona aldığın tavra karşı çok hassas."

"Tavrım sana yaptıkları yüzünden. Kırıldığını görmek istemiyorum. Bir daha yaparsa kapısına dayanır, ağzını burnunu kırarım."

Boston Polis Merkezi'nin garajına girdiler, Jane kontağı kapadı. "Keşke gitmemek için bahane bulabilsem. Annemle babamın şimdiki haliyle pek eğlenceli bir gece olmayacak."

"Seçeneğin yok. Onlar ailen ve Noel Arifesi bu."

"Ya" diyerek iç çekti Jane. "Ho, ho, ho."

11

"E, neymiş şu gözleri oyulan kız meselesi?"

Jane masanın diğer tarafında kızarmış kuzu budundan kocaman bir dilim kesmekle meşgul kardeşi Frankie'ye kaş çattı. Anneleri bütün günü mutfakta geçirmiş, şu an Rizzoli aile masasında yerini tüm görkemiyle alan yemeği hazırlamıştı. Kuzu budu sarmısak dişleriyle bezenip tam orta derece pişirilmişti. Etrafı biberiyeli çıtır patates, bademli taze fasulye, üç ayrı salata ve el yapımı ekmeklerle dolu çanaklarla çevriliydi. Angela, yüzünde mutfak teriyle masanın öteki ucuna oturmuş, hazırladığı mükellef sofrayı ailesinin övmesini bekliyordu.

Ama yo, Frankie illa *o konudan*, cinayetten söz edecekti. Konuşurken kestiği etin hafif kanlı suyu akıyordu.

"Ne yeri ne zamanı, Frankie" diye mırıldandı Jane.

"Angela, yemek enfes" dedi her daim hatırşinas damat Gabriel. "Her Noel'de aşıyorsun kendini."

"Bir haftayı geçti" dedi Frankie tınmadan. "İlk kırk sekiz çok geride kaldı." Babaları Frank'e döndü ve pek bilir havalarda, "Duymadıysan bu lafı baba, ilk kırk sekiz saat cinayetin çözülme olasılığının en yüksek olduğu zamandır. Boston polisinin elinde şüpheli bile yok gibi görünüyor."

Jane asık suratla üç yaşındaki kızı Regina için patates ve fasulye kesiyordu. "Dava hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

"Konuşursun ya. Aileyiz burada. Zaten katilin kızcağıza neler yaptığı bütün haberlerde çıktı."

"Birincisi, gözleriyle ilgili ayrıntı halka açıklanmamalıydı. Biri sızdırdı ve kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. İkincisi, kurban bir *kız* değildi. Yirmi altı yaşındaydı. Genç bir kadındı yani."

"Ya, ya, hep aynı lafı ediyorsun."

"Sen de hep duymazdan geliyorsun." Angela'ya döndü. "Anne, kızartma harika olmuş. Nasıl böyle yumuşacık yapabildin?"

"Sırrı salamurası, Jane. Tarifini vermiştim geçen sene, unuttun mu?"

"Bulmam lazım. Ama senin gibi yapamam."

"Kızın gözlerini oymasının derin bir psikolojik anlamı olmalı" dedi her konunun uzmanı Frankie. "Neyi simgeliyor acaba? Herifin kızların, pardon *kadınların* ona bakışıyla bir derdi var, kesin."

Güldü Jane. "Şimdi de profil uzmanı mı kesildin?"

"Janie" dedi baba Frank. "Kardeşinin fikrini söylemeye hakkı var."

"Bilmediği konuda da mı?"

"Ne duyduğumu biliyorum ben" dedi Frankie.

"Neymiş duyduğun?"

"Kurbanın gözleri çıkarılıp avcuna bırakılmış."

Angela çatalıyla bıçağını sertçe vurdu masaya. "Noel Arifesi'ndeyiz. Böyle korkunç şeylerden bahsetmek zorunda mıyız?"

"İşleri bu" dedi babası, ağzına patates tıkıştırırken. "Alışmamız lazım."

"Ne zamandan beri Frankie'nin işi oluyor?"

"Bunker Hill'de kriminoloji derslerine başlayalı beri. Ablasısın, teşvik etmelisin. Başvuru vakti geldiğinde de arka çıkabilirsin mesela."

Frankie, sinir bozucu bir üstünlük edasıyla, "Boston polisine başvurmayacağım yalnız" dedi. "Şimdiden ÖASS'de üçüncü aşamadayım. İyi gidiyor, gayet iyi."

Kaşlarını çattı Jane. "ÖASS de ne?"

"Kocan biliyor." Gabriel'a baktı Frankie.

Gabriel o ana kadar Regina'nın etini parçalara bölmekle oyalanmıştı. Bıkkın bir bakışla, "Özel Ajan Seçme Sistemi" dedi.

Frank oğlunun sırtına şaplağı indirerek, "Müthiş, ha?" dedi. "Frankie'miz FBI ajanı olacak."

Frankie tevazuyla ellerini kaldırarak, "Yavaş, baba" dedi. "Daha çok başındayım. İlk sınavı geçtim. Şimdi tanışma toplantısı var sırada. Eniştemin teşkilatta olması orada işime yarayacak. Değil mi, Gabe?"

Gabriel "Bir zararı olmaz" dedi lakayt bir havayla. Angela'ya döndü. "Biraz daha fasulye alabilir miyim? Benimkilerin hepsini Regina yedi."

"O yüzden güncel soruşturmaların durumlarını bilmek istiyorum" dedi Frankie. "Gözleri çıkarılan kızınki gibi. Davanın yerel seviyede nasıl ele alındığını izlemek istiyorum."

"E, Frankie" dedi Jane. "Sana öğretecek pek bir şeyim yok anlaşılan. *Yerel* seviyede çalıştığıma göre."

"Nasıl tavır o?" dedi babası sertçe çıkışarak. "Frankie kulübünüze girecek kadar iyi değil mi yani?"

"İyi olma meselesi değil, baba. Devam eden bir soruşturma bu. Hakkında konuşamam."

"Otopsiyi ürkünç arkadaşın mı yaptı?" diye sordu Frankie.

"Ne?"

"Polislerin ona Ölüler Kraliçesi dediğini duydum."

"Kim dedi onu?"

"Kaynaklarım var." Frankie babasına bakarak sırıttı. "*Onunla* morgda bir geceye hayır demezdim."

Angela sandalyesini iterek kalktı. "Niye zahmet ediyorum ki? Bir dahaki sefere pizza ısmarlayacağım." Yaylı kapıyı iterek mutfağa daldı.

"Aman, aldırmayın. Toparlar" dedi Frank. "Bir iki dakikaya sakinleşir."

Jane çatalını masaya vurdu. "Aferin ikinize de."

"Ne?" dedi babası.

"Annemle daha yeni bir araya geldiniz. Böyle mi davranıyorsun ona?"

"Sorun ne ki?" dedi kardeşi. "Hep böyleydiler."

"Böyle olmasında sorun yok yani?" Jane peçetesini masaya bırakıp kalktı.

"Sen de mi masayı terk ediyorsun?" dedi babası.

"Birinin tatlıya zehir katarken anneme yardım etmesi lazım."

Jane mutfakta Angela'yı eviyenin başında, bir kadehe şarap doldururken buldu.

"Paylaşalım mı şişeyi?" dedi.

"Yok. Hepsini hak ettim ben." Angela umutsuz bir yudum aldı. "Eski günler geri geldi, Jane. Hiçbir şey değişmemiş."

Sen değiştin. Eski Angela kocasının düşüncesiz yorumlarına omuz silker, yemeğe devam ederdi. Ama o yorumlar bu yeni Angela'ya ruhuna binlerce çizik atılmış hissi vermiş olmalıydı. Ve işte, acısını şarapla dindirmeye çalışıyordu.

"Yalnız içmek istediğine emin misin?" dedi Jane.

"Eh, peki. Al, katıl bana" diyerek bir kadeh de Jane'e doldurdu. Yudumlayıp iç çektiler.

"Sahiden harika bir yemek hazırlamışsın, anne."

"Biliyorum."

"Babam da biliyor. Nasıl ifade edeceğini bilmiyor sadece."

Birer yudum daha aldılar. Usulca sordu Angela: "Vince'i gördün mü son zamanlarda?"

Jane, Frank dönüp karısını geri alana kadar, Katolik vicdan azabı ve görev duygusu Angela'yı ilişkilerini bitirmeye zorlayana kadar, annesini kısa süreliğine ve çılgınca mutlu etmiş emekli polis Vince Korsak'ın adını duyar duymaz irkildi. Şarabına bakıp kaş çatarak, "Evet, sık görüyorum Vince'i" dedi. "Genellikle Doyle'un yerinde öğle yemeği yerken."

"Nasıl?"

"Aynı." Yalan söylüyordu. Acınacak haldeydi Vince Korsak. Tıkınıp kafa çekerek ölmeye karar vermişe benziyordu.

"Yeni... Biri var mı hayatında?"

"Bilmiyorum, anne. Vince'le konuşacak şansım olmadı pek."

"Biriyle görüşüyorsa ayıplamam. Hayatına devam etmeye hakkı var ama..." Angela kadehi tezgâha bıraktı. "Tanrım, galiba hata yaptım. Onu bırakmamalıydım... Çok geç artık."

Mutfak kapısı açıldı, Jane'in kardeşi içeri daldı. "Babam tatlı olarak ne var diyor."

"Tatlı mı?" Angela gözyaşlarını çarçabuk silip buzdolabına döndü. Bir kutu dondurma çıkarıp Frankie'ye uzattı. "Al."

"Bu kadar mı?"

"Ne? Dondurmalı pasta mı bekliyordun?"

"Tamam, tamam, sordum sadece."

"Çikolata sosu da var. Git, ver herkese."

Frankie mutfaktan çıkacakken döndü. "Her şeyin normale dönmesi çok iyi oldu, anne" dedi. "Senle babam yani. Olması gereken buydu."

"Tabii, Frankie" diyerek iç çekti Angela. "Olması gereken."

Jane'in cep telefonu çaldı. Çıkardı, arayan numaraya baktı ve net bir sesle, "Dedektif Rizzoli" dedi.

Frankie, Jane'i sinirlendirerek konuşmayı pürdikkat dinledi; Bay Özel Ajanlık Heveslisi, soruşturmaya sızma peşindeydi. "Hemen geliyorum" dedi Jane ve telefonu kapadı. Angela'ya baktı. "Özür dilerim, anne. Gitmek zorundayım."

"Yeni vaka mı?" dedi Frankie. "Neymiş?"

"İlla bilmek mi istiyorsun?"

"Evet!"

"Sabah gazete oku."

* * *

"Bana mı öyle geliyor yoksa tuhaflar hep bizi mi buluyor?" dedi Frost.

Koyun içinden esen rüzgârın yüzüne buz parçaları misali battığı Jeffries Point'te, iskelede titriyorlardı. Çoktan hissizleşen burnunu kaşkolüyle örttü Jane. Kışın resmen başlamasının üzerinden daha sadece dört gün geçmişti ve şimdiden koyda ince buz tabakaları yüzüyordu. Yakındaki Logan Havaalanı'ndan kalkan uçağın jet motorlarının gürültüsü kısa süreliğine iskelenin ayaklarına vuran suyun ritmik sesini bastırdı.

"Her cinayet kendince tuhaftır" dedi Jane.

"Noel Arifesi'ni böyle geçirmek istemiyordum. Tam işler tıkırında giderken bırakmak zorunda kaldım Alice'i." Jane'le bayram yemeklerinden kalkıp bu ıssız noktaya gelmelerine yol açan şeye baktı. "En azından bunun ölüm sebebini bulmak zor olmasa gerek."

El fenerlerinin ışığında çıplak üstü kış rüzgârına açık, genç bir beyaz erkek yatıyordu. Bunun dışında iyi giyimliydi: yün pantolon, deri kemer, rugan ayakkabılar. Hoş bir genç, tahminen yirmilerinin ortasında, diye düşündü Jane. Temiz tıraşlı, bakımlı, modaya uygun perçemli bir sarışın. Tırnak içlerinde toprak, ellerinde nasır yoktu. Şehirde, ticari firmalarda bulunabilecek tiplerdendi.

Rüzgârlı bir iskelede, göğsünde üç okla yarı çıplak bulunabilecek tiplerden değildi.

Jane yaklaşan farlara döndüğünde polis aracının arkasına park eden Lexus'u gördü. Maura Isles indi arabadan; uzun pardösüsü rüzgârda pelerin misali savruluyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti: çizmeler, pantolon, boğazlı kazak. Boston'lı Ölüler Kraliçesi'ne uygun kıyafet.

"Mutlu Noeller" dedi Jane. "Sana özel bir hediyem var."

Dikkatini ayaklarının dibinde yatan gence veren Maura, yanıt vermedi. Yün eldivenlerini çıkarıp cebine tıktı. Taktığı

mor lateks eldivenler rüzgâra karşı işe yaramayacaktı; donma başlamadan çarçabuk çömeldi ve okları incelemeye koyuldu. Üçü de önden saplanmıştı. İkisi göğüs kemiğinin solunda, üçüncüsü sağındaydı. Üçü de derine saplanmıştı; gövdelerinin yarısı dışarıdaydı sadece.

"Birine Noel'de okla yay hediye gelmiş herhalde" dedi Jane. "Bu zavallıyı da nişan tahtası yapmış."

"Kim bulmuş?" dedi Maura.

"Devriye gezen güvenlikçi. Üç saat önceki turunda cesedin burada olmadığına yemin ediyor. Uzak bir nokta; civarda güvenlik kamerası yok. Tanık bulmak zor olacak herhalde. Hele Noel Arifesi'yken."

"Bunlar standart alüminyum oklara benziyor. Üçünde de turuncu plastik tüy var. Herhalde herhangi bir spor malzemesi mağazasından alınabilir" dedi Maura. "Hafifçe farklı açılarla saplanmışlar. Başka yara göremiyorum..."

"Bu bana tuhaf göründü" dedi Frost.

Güldü Jane. "Bir o mu tuhaf geldi?"

"Üç okla vurulmuş. Üçü de cepheden. Yaya ok takmak bir iki saniye sürer. O arada kaçmaya kalkışmış olması gerekmez miydi? Sanki durup üç ok yemeyi beklemiş."

"Bu oklar yüzünden öldüğünü zannetmiyorum" dedi Maura.

"En azından oklardan biri akciğeri falan delmiştir."

"Yerlerine bakarsak orası kesin. Ama bak, yaralarda ne kadar az kan var. Fenerleri şuraya tutun." Jane ile Frost fenerlerini gövdeye çevirirken Maura ölünün sağ koltukaltına uzanıp parmaklarını tene bastırdı. "Sağ aksillada hafif canlılık var; katılaşıyor." Kalkıp diğer koltukaltını kontrole geçti. "Ama solda canlılık yok. Yardım edin, yan döndürelim. Sırtını görmek istiyorum."

Jane ile Frost cesedin yanına çömeldiler. Okları yerlerinden oynatmamaya dikkat ederek cesedi sağına döndürdüler.

Ceset Jane'in lateks eldivenli ellerine buzdolabından yeni çıkarılmış et gibi geldi. Rüzgârdan acıyan gözlerini, Maura'nın el feneriyle aydınlanan çıplak sırta çevirdi.

"Bulunduktan sonra yeri değiştirilmiş mi bu cesedin?" dedi Maura.

"Güvenlikçi elini bile sürmediğini söyledi. Neden?"

"Canlılığın nasıl gövdenin sadece sağ tarafında olduğunu görüyor musun? Yerçekimiyle kan buraya toplanmış çünkü ölümden sonra en az birkaç saat sağ tarafı üzerinde yatmış. Ama burada sırtüstü yatıyor."

"Demek başka yerde öldürülmüş. Belki buraya bir arabanın bagajında getirilmiş."

"Livor mortisin şekli onu gösteriyor." Maura uzanıp kolu büktü. "Rigor Mortis uzuvlarda yeni başlıyor. Ölüm zamanı tahminen iki ila altı saat öncesi."

"Sonra buraya getirilip sırtüstü yatırılmış." Jane, turuncu tüyleri rüzgârda titreşen oklara baktı. "Ölmüşken ne demeye oklanmış? Tuhaf simgesel şeylerden bu."

"Öfke cinayeti olabilir" dedi Maura. "Katil bu adamı öldürdüğünde yeterince duyusal boşalım yaşayamamış. Oklarla art arda tekrar öldürmüş."

"Ya da belki okların bir *anlamı* vardır" dedi Frost. "Bana neyi hatırlattı biliyor musunuz bu? Robin Hood'u. Zenginden al, fakire ver. Kemeri devekuşu derisinden. Pahalı yani. Varlıklı biriymiş bu genç."

"Ona rağmen iskelenin tekinde yarı çıplak yatıyor" dedi Jane. Maura'ya döndü. "Oklar öldürmemişse ne öldürmüş?"

O sırada Logan Havaalanı'ndan bir jet daha kalktı. Maura, yüzünde polis aracının mavili beyazlı ışıkları, jetin gürültüsü geçene dek bekledi.

"Bilmiyorum" dedi.

12

Maura hiç böylesi soğuk bir Noel sabahı hatırlamıyordu. Elleriyle sardığı kahve kupasıyla mutfak penceresinden arka bahçesinde parıldayan buzları seyrediyordu. Dışarıdaki termometre, rüzgârın ilave soğuğunu hesaba katmadan eksi on dördü gösteriyordu ve taş zeminli sundurma, buz pateni pisti kadar kaygandı. Sabah gazeteyi almak için çıktığında kaymıştı ve beli, düşmemek için harcadığı çaba yüzünden hâlâ ağrıyordu. Evden çıkılacak gün değildi ve çıkmak zorunda olmayışına seviniyordu. Bugün adli tıpta meslektaşı Abe Bristol nöbetçiydi; günü tembellik yapıp ihmal ettiği okumaya ayırabilir, akşam da sakin bir yemeğin tadını çıkarabilirdi. Kuzu budu eviyede çözülmeye başlamıştı ve bir şişe kırmızı şarap, mantarının çıkarılmasını bekliyordu.

Biten kahvesini tazeledi ve mutfak masasına kurulup *The Boston Globe* okumaya koyuldu. Noel baskısı, neredeyse sayfalarına göz gezdirmeye değmeyecek kadar inceydi ama boş günlerinin sabah ritüeliydi bu: iki bardak kahve, bir *muffin* ve gazete. Laptoptan parıldayan pikseller değil, gerçek bir gazete. Ayaklarına sürtünüp mırıldanarak ikinci defa kahvaltı isteyen gri tekire aldırmadı. Açgözlü hayvanı bir ay önce bir suç mahallinde dolanırken görüp almış ve aldığına pişman olmadığı tek gün bile geçirmemişti. Artık çok geçti: kedi onundu. Ya da o, kedinin. Bazen kimin kimi sahiplendiğini söylemek zor oluyordu.

Hayvanı ayağıyla iteleyerek bir sayfa daha çevirdi. Dün gece bulunan ceset henüz gazetede yer bulamamıştı ama Cassandra Coyle cinayetiyle ilgili bir haber vardı.

Ölüm Sebebi Belirsizliğini Koruyor

Polis, geçen Salı cesedi bulunan genç kadının ölümü için "şüpheli" diyor. Cassandra Coyle (26) öğle yemeği randevusuna gitmemesi üzerine evine giden babası tarafından ölü bulunmuştu. Çarşamba günü otopsisi yapıldı ancak adli tıp henüz ölüm sebebini saptayamadı...

Kedi masaya zıplayıp gazetenin üstüne oturdu. Poposu tam haberin üzerine gelmişti.

"Yorum için sağ ol" dedi Maura. Kediyi alıp tekrar yere bıraktı. Kedi hoşnutsuz bir bakış atıp mutfağı terk etti. Buna kadar düştüm demek, diye düşündü Maura. Kedimle konuşuyorum. Ne zaman kedi boyunduruğunda, yapayalnız bir kadına dönüşmüştü? Noel'i yalnız geçirmek zorunda değildi. Maine'e gidip vasisi olduğu, yatılı okulda okuyan on yedi yaşındaki Julian'ı ziyaret edebilirdi. Komşuları için bir Noel partisi düzenleyebilir, aşevinde gönüllü çalışabilir ya da gelen bir sürü yemek davetinden birini kabul edebilirdi.

Daniel'ı arayabilirdim.

Daniel'ı uzaktan bile olsa kilisesinde Noel ayinini yönetirken görebilmek adına en arka sıralardan birine ilişiverdiği Arife gününü düşündü. İnançsız Maura, onun Tanrı ve umut ve sevgi üzerine sözlerini dinlemişti. Ama birbirlerine duydukları aşk ikisinin de kalbini kırmıştı sadece. Daniel bu Noel sabahı cemaatinin önüne dikildiğinde gözleri Maura'yı görebilme umuduyla sıraları taramış mıydı acaba? Yoksa paralel hayatlar yaşayarak yaşlanacak, yolları bir daha hiç kesişmeyecek miydi?

Kapı zili çaldı.

Zil sesiyle irkildi. Daniel'ı düşündüğünden elbette ilk aklına o geldi. Başka kim Noel sabahı çalabilirdi kapısını zaten? *Merhaba, günaha çağrı. Yanıt vermeye cesaretim var mı?*

Antreye geçti, derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Eşikte duran Daniel değil, orta yaşlı bir kadındı. Kucağında büyükçe bir mukavva kutu vardı. Şişme anorak, yün atkı ve kaşlarına kadar indirdiği örme beresiyle yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. Maura kahverengi, yorgun gözleri ve soğuktan kızarmış yanakları gördü. Beresinden kurtulmuş birkaç sarı saç teli rüzgârda titreşiyordu.

"Doktor Maura Isles mısınız?" dedi kadın.

"Evet."

"Bunu size getirmemi istedi." Kutuyu Maura'ya uzattı. Ağır değildi ama içindeki her neyse takırdayan bir şeydi.

"Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Benden sadece evinize teslim etmem istendi. Mutlu Noeller, hanımefendi." Kadın döndü, merdivenlerden buzlu sokağa indi.

"Bir dakika... Kim istedi getirmenizi?" diye seslendi Maura.

Kadın cevap vermeden kaldırımın yanında çalışır vaziyette bekleyen beyaz minibüse ilerledi. Afallayan Maura kadının araca binip uzaklaşmasını izledi.

Acı soğuk yüzünden eve döndü ve ayağıyla kapıyı iterken kutudakilerin yer değiştirip takırdadığını duydu. Kutuyu oturma odasına götürüp sehpaya koydu. Kutunun kapağı yıpranmış koli bandıyla kapatılmıştı ve kime ait olduğunu ya da içinde ne bulunduğunu gösteren herhangi etiket yoktu.

Makas almak için mutfağa gitti ve döndüğünde kediyi sehpanın üzerinde içine girme hevesiyle kutuyu tırmalarken buldu.

Bandı kesti, kutuyu açtı.

Kutunun içindekiler bitpazarından toplanmışçasına gelişigüzel eşyadan ibaretti. Dördü çeyrek geçede durmuş bir ka-

dın kol saati. Taklit mücevherli takılarla dolu bir torba. Çatlamış ve soyulmuş deri bir el çantası. Daha derinde farklı yerlerde poz vermiş, hiç tanımadığı insanlara ait bir düzine fotoğraf buldu. Eski bir çiftlik evi, bir kasaba caddesi, bir ağacın altında yapılan bir piknik. Giysi ve saçlara bakılırsa bu fotoğraflar 1940'larda veya 50'lerde çekilmişti. Neden biri tutup bunları ona yollamıştı?

Daha derinleri karıştırdığında içinde yine fotoğraflar olan bir zarf buldu. Fotoğrafları tararken birden tanıdık bir yüzle karşılaştı. Tüylerini ürperten bir yüz. Fotoğraflar yere, ayaklarının dibine zehirli yılanlar misali saçıldı.

Mutfağa koşup Jane'i aradı.

"Plakasını alabildin mi?" dedi Jane. "Aracın izini sürmeme yardım edebilecek herhangi bir şey söyleyebilir misin?"

"Beyaz bir minibüstü" dedi Maura. Oturma odasında dolanıyordu. "Tek hatırladığım o."

"Yeni? Eski? Ford? Chevrolet?"

"Farklarını bilmediğimi biliyorsun! Bütün arabalar aynı görünüyor bana!" Maura iç çekerek koltuğa bıraktı kendini. "Özür dilerim. Noel günü aramamalıydım ama korktum. Aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Aşırı tepki mi?" Jane inanamıyormuş gibi güldü. "Maksimum güvenlikli bir hapishanede *olması gereken* bir seri katilden, korkunç bir Noel hediyesi geliyor. Hem de evine. Acayip telaşlanman gerekir. *Ben* telaşlanıyorum. Amalthea ne istiyor senden; esas mesele bu."

Maura ürktüğü fotoğrafa baktı. Bir meşenin altında, fotoğrafçıya meydan okurcasına bakmış, kara saçlı bir kadın. Beyaz elbisesi incecikti; ince beli ve ince kolları görünüyordu. Tanımadığı birinin resmi olsa Maura hoş bir taşra yolunda çekilmiş güzel bir resim derdi. Ama bu genç kadını tanıyor-

du. Ürpererek mırıldandı: "Ne kadar benziyormuş bana..."

Jane yavaşça fotoğrafları tararken Maura ses çıkarmadan oturup dikkatini geçen hafta gönülsüzce süslediği Noel ağacına verdi. Altındaki, çoğu adli tıptaki meslektaşlarından gelme hediyeleri açmamıştı henüz. Şatafatlı mor ve gümüş renklerle sarmalanmış Jane'in hediyesi en önde, ortada duruyordu. Maura hepsini bu sabah açmayı planlamıştı ama mukavva kutunun gelişi, Noel ruhunu evden kovalamıştı. Kutu, bir tür barış teklifi miydi? Belki Amalthea, kendi çarpık mantığıyla Maura'nın biyolojik ailesinden kalma bu yadigârları isteyeceğini düşünmüştü. Maura'nın hiç haberdar olmamayı dilediği aileden. Bir canavarlar ailesinden.

O canavarların sonuncusu şu anda kanserden yavaş yavaş ve acılar içinde ölüyordu. Amalthea da gittiğinde, hepsinden kurtulmuş olacak mıyım, diye düşündü Maura. Kendimi yeniden San Francisco'dan saygın Bay ve Bayan Isles'ın kızı olarak görebilecek miyim?

Amalthea, kocası ve oğullarının bulunduğu bir fotoğrafa bakarak, "Aile saadetine gel" dedi Jane. "Anne, baba ve küçük Ted Bundy.[9] Oğlanın ona benzediği kesin."

Oğlan. Katil ağabeyim, dedi içinden Maura. Onu ilk kez, cesedini incelediğinde görmüştü. Fotoğrafta soyu, kâr uğruna cinayeti meslek edinmiş ailesi vardı. Amalthea bu yadigârları gerçekte kim olduğundan asla kaçamayacağını hatırlatmak için mi yollamıştı?

"Yine akıl oyunları oynuyor" dedi Jane fotoğrafları bırakarak. "Bu kutuyu bir yerde, belki bir kiralık depoda saklamış olmalı. Sonra bir kadın bulup sana yollamış, hem de Noel'de. Minibüse dair bilgi verememen kötü oldu. O kadını bulmama yarardı."

9. Theodore Robert Cowell (1946-1989) Amerikalı seri katil. İdamından kısa süre önce, 1974-78 yılları arasında, yedi eyalette 30 cinayet işlediğini itiraf etmiştir. Gerçekte kurbanlarının sayısının çok daha fazla olduğu düşünülmektedir. (ç.n.)

"Bulsan ne yapabileceksin? Fotoğraflarla dolu bir kutu getirmek suç değil ki."

"Tehdide giriyor bu. Amalthea taciz ediyor seni."

"Hastanedeki yatağından mı?"

"Bunlar sinirini bozmuş *olmalı*, Maura. Yoksa aramazdın beni."

"Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Son çaren miyim yani? Tanrı aşkına, araman gereken ilk kişi ben olmalıyım. Bunlarla tek başına uğraşmamalısın. Hem nedir bu? Noel'i lanet kedinle baş başa geçirmek? Yemin ederim seneye seni *zorla* annemlerde yemeğe götüreceğim."

"Vayy, çok eğlenceli olur."

Jane iç çekti. "Bu kutuyu ne yapmamı istiyorsun?"

Maura mama umuduyla yalandan sevgi gösterisi yaparak ayaklarına sürünen kediye baktı. "Bilmiyorum."

"Söyleyeyim o zaman ne *yapacağımı*. Amalthea'nın bir daha böyle bir şey yapamamasını sağlayacağım. Dışarıda işini yaptıracağı insanlar olduğu kesin. O kadını öyle bir kilit altına aldıracağım ki bir daha sana ulaşamayacak."

Aniden aklına düşen, soğuğu yanaklarına taşıyacak denli korkutucu bir fikir Maura'nın içini dondurdu. Kedi bile sıkıntıyı sezmiş gibi tetikte bakıyordu şimdi. "Ya bunu yollayan Amalthea değilse?"

"Başka kim yollayacak? Kocası öldü. Oğlu öldü. O aileden hayatta kalan yok."

Maura, Jane'e döndü. "Emin miyiz?"

13

Noel'i izleyen hafta esasen tatil değildir ama benim gibi reklam işindeyseniz öyle olsa keşke dersiniz. Bugün hiç kimse e-posta ve telefonlarıma yanıt vermiyor. Gazetelerdeki bağlantılarımın hiçbiri müşterim olan berbat televizyon şöhretinin skandal dolu yeni otobiyografisini duymak istemiyor. Kitap satma veya kitaplarla ilgili haber yapma konularında aralık ayının son haftası ölüdür ama işte, *reality-TV* yıldızı Miss Victoria Avalon, anılarını piyasaya sürmek için bula bula bu haftayı buldu. Miss Avalon kitabı yazan kişi değil elbette; okuma yazması yok neredeyse. Kitap için güvenilir bir hayalet yazar, Beth adında, sönük ama temiz iş çıkarıp daima vaktinde teslim eden bir kadın tutuldu. Beth, Victoria'dan nefret ediyor veya öyle söyleniyor. Kitap tanıtımcısı sıfatımla pek çok dedikodu duyuyorum ve az evvel söylediğim kesinlikle doğru olmalı çünkü Victoria fazlasıyla nefret edilecek bir kadın. Ben de nefret ediyorum ondan. Ama "istediğinizi düşünün, kim takar" tavrına da hayranım çünkü bu dünyada öne çıkmak için gereken tavır tam o. Bu açıdan birbirimize benziyoruz. Ben de umursamıyorum; sadece umursamadığımı daha iyi gizliyorum.

Hatta çok iyi gizliyorum.

Dolayısıyla masamda, yüzümde bir gülümsemeyle oturmuş, telefonda Victoria'ya umduğu radyo veya televizyon rö-

portajlarından neden hiçbirinin gerçekleşemeyeceğini anlatıyorum şimdi. *Çünkü Noel'in üzerinden daha birkaç gün geçti*, diyorum *ve herkes aramalarıma cevap veremeyecek kadar tıka basa hindi ve içkiyle dolu hâlâ. Evet, Victoria, olacak şey değil. Evet, Victoria, herkes senin ne büyük bir isim olduğunu biliyor. (Memelerin* Esquire*'da çıktı! New England Patriots'un çizgi hücumcusuyla tam sekiz ay evli kaldın!)* Victoria, röportajcıların kapısına dayanmamasının, kitabının (aslında Beth'in kitabının) kitapçılarda kapışılmamasının benim kabahatim olduğu kanısında.

Bana bağırmaya başladığında gülümsemeye devam ediyorum. Telefondayken bile gülümsemek önemlidir çünkü insanlar sesinizde gülümsemeyi duyarlar. Bir de patronum Mark masasından bana baktığı ve müşterimin öfkelenip muhtemelen reklam firması olarak Booksmart Media'yı bırakacak olduğunu görmesine izin veremeyeceğim için önemlidir gülümsemek. Victoria bana *salak Barbie bebek* derken gülümsüyorum. Telefonu öfkeyle kapadığında bile gülümsüyorum.

"Kızdı mı?" diyor Mark.

"Evet. Çoksatar listesine girmeyi bekliyormuş."

Gülüyor küçümseyerek. "Hepsi bekler. İyi idare ettin."

Bana iltifat mı ediyor yoksa ciddi mi, anlayamıyorum. Victoria Avalon'un herhangi bir çoksatar listesine giremeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden suçlanacağımı da.

Salak kitabı için derhal basında yer bulmalıyım. Victoria'nın adının basında bugün çıkıp çıkmadığını görmek için bilgisayarıma dönüyorum. Dedikodu sütunu bile iş görür. Ekranı açtığımda *Boston Globe*'un ana sayfası çıkıyor karşıma. Son haberleri o an görüyorum. Bir anda zerre umursamaz hale geldiğim Victoria hakkında olanları demiyorum. Hayır, bahsettiğim haber, birkaç gece önce Jeffries Point'te ölü bulunan genç hakkında. Dün televizyonda kurbanın okla vurulduğunu söylemişlerdi. Polis adını öğrenmiş artık adamın.

"Belki kitap için Arthur'la görüşmeliyiz" diyor Mark. "Azıcık dürtsek olur. Kadının anıları ucundan kıyısından futbola dokunuyor. Arthur'un spor sütununda bahsinin geçebileceğini görebiliyorum."

Kafamı kaldırıp Mark'a bakıyorum. "Ne?"

"Victoria şu futbolcuyla evliydi. Bir spor yazarı için yeterli değil mi?"

"Kusura bakma." Çantamı alıp kalkıyorum yerimden. "Bir işim çıktı."

"İyi. Bugün bir şey olacağa benzemiyor zaten. Ama Alison Reeve'in kitabı için hazırladığımız basın paketini bir ara gözden geçirebilirsen..."

Gerisini duymuyorum çünkü kapıdan çıktım bile.

14

Kurbanın adını biliyorlardı. Otopsi masasında yatan kişi, North End'de oturan, yirmi beş yaşında, bekâr bir muhasebeci olan Timothy McDougal'dı. Üç okun uçları hâlâ göğsündeydi ama Yoshima tüylü uçları cıvata keskisiyle kesmiş, geriye sadece etten çıkan metal kısımlar kalmıştı. Bu durumda bile Y kesisini yapmak zordu; Maura'nın neşteri, yara yerlerini bozmamak için göğüsten aşağı eğri büğrü bir hat çizmek zorunda kalmıştı. Okların giriş açıları röntgen cihazıyla saptanmış, birinin inen aortaya girdiği ortaya çıkmıştı. Buysa kesinlikle ölümcül yara olarak nitelendirilebilirdi.

Söz konusu ok göğsüne girdiğinde adamın çoktan ölmüş olması gerçeği olmasaydı...

Morg kapısı açıldı, Jane yüzüne maskesini bağlayarak içeri girdi. "Frost gelmeyecek. Tekrar kurbanın kız kardeşine gitti. Bayağı yıkıldı kızcağız. Noellerin en kötüsü bu."

Maura canlı olarak en son 24 Aralık'ta apartmanından çıkarken komşusuna neşeyle el sallarken görülmüş Timothy McDougal'ın cesedine baktı. Ertesi sabah kız kardeşinin Brookline'daki evinde beklendiği Noel kahvaltısına gitmemişti. Aynı sabah Jeffries Point'te genç bir erkeğin cesedinin bulunduğu haberleri basına yansıyınca kötü bir şey olmuş olabileceğinden korkan kız kardeşi, polisi aramıştı.

"Anne baba ölmüş, iki kardeşmişler" dedi Jane. "Daha yirmi iki yaşında ailendeki herkesin öldüğünü düşün bir."

Maura neşteri bırakıp budama makasını aldı. "Kız kardeşinden ne öğrendiniz? İpucu var mı?"

"Tim'in hiçbir düşmanı olmadığında ve başının hiç belaya girmediğinde ısrarcı. Akla gelebilecek en iyi ağabeydi, dedi. Herkes severmiş."

"Okları atan kişi hariç" dedi Yoshima.

Maura kaburgaları ayırmayı bitirdi ve sternumu[10] kaldırdı. Açılan boşluğa kaş çatarak bakarken, "Uyuşturucu geçmişi var mı?" dedi.

"Kız kardeşi kesinlikle yoktu, dedi. Sağlıklı beslenme delisiymiş."

"Dairesinde uyuşturucu bulundu mu?"

"Frost'la daireyi karış karış aradık. Stüdyo daire; aranacak pek bir yeri yoktu. Uyuşturucu, iğne falan bulamadık. Bir torba ot bile yoktu. Buzdolabında birkaç şişe şarap, bir de tekila vardı sadece. Gıcırdayacak ölçüde temizmiş adam."

"Ya da herkes öyle sanıyor."

"Öyle" dedi Jane omuz silkerek. "Gerçeği bilemezsin."

Her insanın sırları vardı ve bu sırları sıklıkla açığa çıkaran Maura'ydı. Elinde çocuk pornosuyla ölü bulunan örnek vatandaş. Ya da kolunda eroin şırıngası saplı saygın kadın. Timothy McDougal'ın da sırlarının olduğu neredeyse kesindi ve şimdi Maura'nın karşısında sırların en kafa karıştırıcısı duruyordu.

Ne öldürdü seni?

Açık göğüskafesine bakarken henüz yanıtı kestiremiyordu; oysa röntgen filmlerine baktığında ölüm sebebi bariz *görünmüştü*. Şimdi göğüs açıktı ve okun kendisini görüyordu; yokladığında ucunun aort duvarına dayandığını anladı. İnen aort tüm kanın alt bedene aktığı anayoldu. Delindiğinde kalp atışları yüzünden kan dışarı top atışları misali fışkırırdı. Kurban iç kanamadan ölmüş olsaydı kanla dolu bir gö-

10. Göğüs kemiği. (ç.n.)

ğüs boşluğuna bakıyor olması gerekirdi ama görünürde yeterince birikmiş kan yoktu. Buysa Maura'ya okun aorta girdiği anda kalbin çalışmadığını söylüyordu.

"Bir sorunla karşılaştığın yüzünden anlaşılıyor" dedi Jane.

Maura'nın yanıtı, neştere uzanmak oldu. Belirsizlikten hoşlanmazdı; yeni bir ivedilik hissiyle kesmeye başladı. Genç erkeğin kalbi ile akciğerlerini çıkardı. Koroner hastalık, amfizem hatta hayatında sigara içtiğine dair belirti bile göremedi. Karaciğer ve dalakta da hastalık yoktu ve pankreası genç adama hayatı boyunca insülin sağlayacak durumdaydı.

Mideyi diseksiyon tepsisine koyup kesi yaptı. Sert alkol kokusu eşliğinde kahverengi bir sıvı aktı kesikten. Maura aklına düşen bir başka kesilmiş mideyle, elde neşter durakladı. Yine alkol kokusu. "Viski" dedi.

"Ölmeden önce içiyormuş yani."

Jane'e baktı Maura. "Başka bir kurbanı hatırlattı mı?"

"Cassandra Coyle'u düşünüyorsun."

"Midesinde şarap vardı. Onda da ölüm sebebini bulamamıştım. Ortak payda alkol mü burada? İçkiye atılmış bir şey mi?"

"Cassandra'nın oturduğu yer civarındaki tüm barları dolaştık. Yürüme mesafesindekilerin tümünü."

"Hatırlayan çıkmadı mı?"

"Garson kızlardan biri fotoğrafının tanıdık geldiğini ama Cassandra olduğunu düşündüğü kadının başka bir kadınla içtiğini söyledi. Yanında bir erkek olduğunu hatırlamadı."

"Bu kurbanlar birbirlerini tanıyor mu acaba? Aynı arkadaş çevresine mi sahipler?"

Düşündü Jane. "Öyle bir bağlantı var mı bilmiyorum. Farklı semtlerde oturuyor, bambaşka işlerde çalışıyorlardı." Cep telefonunu çıkardı. "Frost hâlâ Tim'in kız kardeşinde olmalı. Bakalım tanıyor muymuş Cassandra'yı."

Jane, Frost'la konuşurken Maura mideyi tamamen açtı.

Sindirilmemiş gıda izi yoktu. Kurbanın son görülüşü bir tatil öğleden sonrası, bekâr bir gencin akşam yemeğinden önce arkadaşlarıyla buluşup birkaç kadeh içebileceği bir zamandı. Cassandra Coyle'un midesinde de sadece şarap vardı. *Arkadaşlarla içmek* ortak bir nokta mıydı?

Yoshima'ya baktı. "Cassandra Coyle'un toksin testi sonuçları geldi mi?"

"İki hafta geçmedi daha ama acil ibaresi eklemiştim. Bir bakayım" diyen asistan bilgisayara gitti.

Jane telefonu kapadı. "Timothy'nin kız kardeşi Cassandra Coyle'un adını daha önce hiç duymadığını söylüyor. İkisinin de genç, sağlıklı ve ölmeden önce içmiş olmaları haricinde bu iki kurban arasında bir bağlantı düşünemiyorum."

"İkisine de öldürüldükten sonra zarar verilmesi var bir de."

Durakladı Jane. "E, evet. O da var."

"Gelmiş" diye seslendi Yoshima. "Cassandra Coyle'un toksin testinde alkol çıkmış. Bir de ketamin."

"Ketamin mi?" Maura bilgisayara gidip rapora baktı. "Alkol sıfır nokta sıfır dört. Ketamin seviyesi litrede iki miligram."

"Tecavüz ilacı değil miydi o?"

"Aslında anestetik. Bazen dediğin şekilde kullanılıyor. Ama Cassandra'ya tecavüz edildiğine dair bir delil bulamamıştım."

"Kadını neyin öldürdüğünü biliyoruz artık yani" dedi Jane.

"Hayır, bilmiyoruz." Maura bilgisayar ekranından kaldırdı başını. "Cassandra ketaminden ölmedi. Bu kan seviyesi tedavi amaçlı anestezi aralığında. Genç bir kadını etkisiz kılmaya yeterli ama öldürmeye değil."

"Test ettirmediğiniz bir ilaç verilmiştir belki?"

"Aklıma gelebilecek her şeyi arattırdım."

"O zaman nedir kızı öldüren, Maura?"

"Bilmiyorum." Maura masaya döndü, Timothy McDougal'a

baktı. "Bu adamı neyin öldürdüğünü de bilmiyorum. Elimizde belirgin ölüm sebebi bulunmayan iki kurban var artık." Kafa salladı. "Bir şeyi atlıyorum."

"Hiçbir şeyi atlamazsın sen."

"Katilimiz kurbanlarını alkol ve ketaminle etkisiz kılıyorsa sonra ne yapıyor? Baygın ve saldırıya açıklar. Peki, nasıl öldürüyor? Hiçbir iz..." Aniden Yoshima'ya döndü. "CrimeScope'u çıkaralım. Daha fazla kesmeden önce yüzünü incelemek istiyorum."

"Ne göreceğini düşündün?" dedi Jane.

"Koruyucu gözlükleri takıp bulalım."

Normal ışıkta çıplak gözle görülemeyen ayrıntılar bazen forensik bir ışık kaynağının dalgaboyları altında sihir yapılmış gibi ortaya çıkıverir. Lifler ve vücut sıvıları floresanla parıldar ve soluk ten üzerinde başka zaman görünmeyen kalıntılar koyu renk lekeler halinde belirir. Bu seferki arama gelişigüzel olmayacaktı: Maura ne aradığını biliyordu.

Aradığını nerede bulacağını da.

"Işıklar" dedi Yoshima'ya. Asistan düğmeye bastı. Oda karanlığa gömüldü. Maura CrimeScope'u açıp dalgaboyunu ayarlar ayarlamaz aygıtın parıltısı altında bir sürü ayrıntı ortaya çıktı. Yerde, çeşitli polis ve adli tıp personelinden dökülmüş saç ve tüyler parıldadı. Eldivenler, önlükler ve galoşlar saç, tüy ve liflerin dökülmesini yüzde yüz engelleyemezdi ve delil, işte buradaydı.

Maura huzmeyi Timothy McDougal'ın yüzüne odakladı.

"Olay Yeri Ekibi, olay yerinde araştırma yapmıştı" dedi Jane.

"Biliyorum ama ben başka bir şey arıyorum. Bulacağımdan emin olmadığım bir şey." Henüz göremiyordu; huzmeyi boyuna indirip Y kesisi sırasında etrafa sıçramış kapkara kan lekelerine aldırmadan dalgaboyunu art arda değiştirdi. Pek rastlantısal olmayan bir şey arıyordu. Geometrik bir şey.

Ve orada, tiroit kıkırdağı seviyesinin hemen üzerinde gördü aradığını. Gırtlağı dolanıp enseye uzanarak gözden kaybolan, belli belirsiz bir şerit.

"O da ne öyle?" dedi Jane. "Bağlama izi mi?"

"Hayır. Boynu daha önce incelemiş ve tende bere, baskı izi bulamamıştım. Dil kemiği de röntgende sağlam görünüyordu."

"Ne izi bu öyleyse?"

"Kalıntı bence. Yapışkan üreticileri bazen ürünlerine titanyum dioksit veya demir oksit gibi maddeler katar. CrimeScope'ta öyle bir şey çıkacağını umuyordum ve işte, çıktı."

"Yapışkan mı? Bant gibi mi?"

"Mümkün ama bant onu bağlamada kullanılmamış. Bak, iz sadece boynun ön kısmında. Bant, bir şey tutturmak için kullanılmış ama bere bırakacak kadar sıkı değilmiş. Bu adamın da toksin testinde ketamin çıkarsa başına ne geldiğini aşağı yukarı biliyorum demektir. Cassandra Coyle'a olanı da. Yoshima, ışıklar."

Jane koruyucu gözlüğü çıkarıp Maura'ya baktı. "Katil aynı kişi mi diyorsun?"

Maura başıyla evetledi. "Nasıl yaptığını da biliyorum."

15

Mavi Gözler kapısında dikildiğimi görünce şaşırmış görünüyor. Yatmamızın, yatak odasından hırsız gibi sıvışmamın üzerinde neredeyse iki hafta geçti. Bir defa bile aramaya kalkmamıştım onu çünkü insan bazen hayatında daha fazla yükümlülük istemiyor. Bir erkeği mutlu etmek çok zor iş ve benim kendi gereksinimlerimle ilgilenmem gerekiyor.

O yüzden kapısındayım şimdi. Çünkü ona ihtiyacım var. Özellikle *ona* değil, sadece *Boston Globe* web sitesinde okuduğum huzur bozucu haberden sonra bana kendimi güvende hissettirecek birine. Neden ona koşmayı seçtiğimden bile emin değilim. Belki içgüdülerim onun güvenilir ve tümüyle zararsız, sırtıma bıçak saplayacağı endişesi olmadan arkamı dönebileceğim biri olduğunu söylediğindendir. Belki gerçeklerle arada sırada uydurduğum yalanlar arasındaki farkı bilemeyecek, bir yabancı olduğu içindir. Tek bildiğim, hayatımda hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa insan yakınlığına aç olduğum. Galiba o da öyle.

Ama beni içeri davet etmeye hevesli görünmüyor. Baştan savmaya çalıştığı biriymişim gibi kaş çatıyor.

"Hava çok soğuk" diyorum. "Girebilir miyim?"

"Hoşça kal deme zahmetine bile girmedin."

"Kabalık ettim. Özür dilerim. İşte nahoş bir dönemden geçiyordum ve pek kendimde değildim. Ve seninle geçirdiğim gece ayaklarımı yerden kesti. Aramızda olanları düşünmek

için zamana ihtiyacım vardı. Ne anlama geldiğini."

İsteksizce iç çekiyor. "Peki, Holly, gel. Hava eksi yirmi gibi, zatürree olmanı istemem."

Soğuktan zatürree olunmayacağını belirtme gereği duymuyor, peşinden içeri giriyorum. Benim uyduruk daireme kıyasla saray gibi gelen evinden bir kez daha etkileniyorum. Everett, rahmetli annemin kaliteli insan diyeceği, üzerinde durmaya değer türden bir erkek arkadaş. Aramızı çoktan bozduğumdan ve beni kovmayacak denli nazik olduğundan korkuyorum. Kot pantolon ve eskice bir gömlek giydiğine bakılırsa bugün boş günü olmalı ki o da bana arayı düzeltmek için zaman sağlar. Bir anlığına birbirimize bakarak sessizce duruyoruz. Gözlerinin maviliği büyüleyici. Saçını taramamış ve gömleğinde bir düğme eksik ama bu ayrıntılar onu gözümde daha sahici kılıyor. Nihayet sakınmam gerekmeyen bir erkek.

"Neden veda etmeden gittiğimi açıklamak istiyorum" diyorum. "Tanıştığımız gece sen... Nefesimi kestin. Kendime engel olamadım. Çok erken girdim yatağına. Ertesi sabah da... Utandım."

Bakışları derhal yumuşuyor. "Neden?"

"Öyle kızlardan değilim çünkü." Aslında *öyle kızlardanım* ama bilmesine gerek yok. "Ertesi sabah kalktığımda benim için neler düşünmüş olabileceğin kafama dank etti. Yüzüne bakamazdım. Çok utanmıştım. Yataktan kalktım, giyindim ve..." Lafımı yarıda bırakıp kendimi koltuğuna bırakıyorum. Hoş, siyah deri bir koltuk; çok rahat ve kesinlikle pahalı. Alabileceğim türden değil.

Hanesine bir puan daha.

Yanıma oturuyor, elimi tutuyor. "Holly, söylediklerini anlıyorum" diyor usulca. "Erkeğim belki ama ben de aynı şeyi, yatma kısmına erken geçtiğimizi hissettim. Seni kullandığımı düşüneceğinden korkuyordum. Beni itin teki sanmanı istemiyorum. Değilim çünkü."

"Hiç öyle düşünmedim."

Derin bir nefes alıp gülümsüyor. "Peki, baştan başlayalım mı?" Elini uzatıyor. "Selam, ben Everett Prescott. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tokalaşıp karşılıklı sırıtıyoruz. Birden düzeliyor aramız. İçimde sıcaklığı hissediyorum ama bu seferki cinsel değil, daha derin bir şey. Beni şaşırtan bir şey. Bir yakınlık. Âşık olmak böyle bir şey mi?

"Söyle öyleyse neden geri geldin?" diyor. "Neden bugün?"

Birleşen ellerimize bakıyor ve gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Feci bir şey oldu. Bu sabah haberlerde gördüm."

"Ne oldu?"

"Noel Arifesi'nde biri öldürülmüş. Cesedini Jeffries Point iskelesinde bulmuşlar."

"Evet, duydum onu."

"Mesele şu ki onu tanıyordum."

Everett yüzüme bakıyor. "Tanrım, üzüldüm. İyi arkadaşın mıydı?"

"Hayır, sadece Brookline'da birlikte okumuştuk. Ama haber sarstı beni. Başımıza her şeyin gelebileceğini hatırlattı. Her an."

Kolunu doluyor, beni kendine çekiyor. Yanağımı yumuşacık gömleğine yaslıyorum ve burnuma deterjan ve tıraş losyonu kokuları doluyor. Bana babamın kollarında, emniyette küçük bir kızmışım hissi veren, rahatlatıcı kokular.

"Başına hiçbir şey gelmeyecek, Holly" diye mırıldanıyor.

Babam da hep böyle söyler. Ona da inanmam.

İç çekiyorum. "Kimse onun garantisini veremez."

"Ben verdim işte." Everett çenemin altından tutup başımı yüzüne kaldırıyor. Beni inceliyor, neden bu kadar sarsıldığımı anlamaya çalışıyor. Tim'den bahsettim ama hikâyenin dahası var. O kısmını bilmesi gerekmiyor.

Ölen diğerlerini bilmesi gerekmiyor.

"Kendini güvende hissetmen için ne yapabilirim?" diyor.

"Sadece arkadaşım ol." Nefes alıyorum. "Şu anda ona muhtacım. Güvenebileceğim birine." *Fazla soru sormayacak birine.*

"Cenazeye seninle gelmemi ister miydin?"

"Ne?"

"Arkadaşın için. Ölümüne bu kadar üzüldüysen gitmelisin. Kederi kabullenmek önemlidir, Holly. Kurtulmanı sağlar. Yanında olacağım."

Tim'in cenazesinde bana eşlik etmesinin avantajları olabilir. Dedikoduları dinleyip Tim'in nasıl öldüğüne ve polisin ne düşündüğüne dair bilgi edinmek için ilave kulaklar. Ama tehlikeli de olur. Sarah Byrne'ün cenazesinden çabucak kaçabilmiştim. Cassie Coyle'un cenazesinde, kimse beni tanımadığından, üniversiteden arkadaşı Sasha olduğumu söyleyebilmiştim. Ama Everett adımın Holly olduğunu biliyor. Gerçeğin tümünü değil, ufak bir parçasını biliyor ve o kadarı, söylemem gereken yalanları karmaşıklaştırmaya yeter. *Ah, ne karmakarışık bir örümcek ağı öreriz / ilk önce aldatmak olduğu sürece alışkanlığımız* diye giden eski bir şiir vardır.[11] Gerçek sorunlar aldatmaktan gelmez, gerçekten gelir.

"İstersen sağlam kayan olurum, Holly" diyor.

Everett'ın gözlerine bakıyor ve karasevdanın kesin pırıltısını görüyorum. Evet, şimdi aklıma gelen yollardan işime yarayabilir.

"Ne düşünüyorsun?" diyor.

Gülümsüyorum. "Çok isteyeceğimi düşünüyorum."

Ama dudaklarımız birleşirken birden bir kayanın sadece tutunulacak, güven sağlayacak bir şey olmadığı aklıma geliyor. Bir kaya insanı aynı zamanda dibe, dalgaların altına çekebilir.

11. Sir Walter Scott, *Marmion*, Kanto VI, XVII. Çeviren: Vehbi Taşar. (ç.n.)

16

"Bana mantıklı gelen tek ölüm mekanizması bu" dedi Maura. "Sorun, kanıtlamamın neredeyse imkânsız olması."

Boston Polis Merkezi'nin toplantı masasında, karşısında oturan, ikna olup olmadığı yüz ifadesinden pek anlaşılmayan adli psikolog Dr. Lawrence Zucker'a baktı. Jane ve Frost, Maura'nın teorisini sözü kesilmeden anlatmasına izin vererek susuyorlardı. Cinayet masasının tanıdık ziyaretçilerinden Dr. Zucker, Boston polisinin bir suçlunun davranışlarını anlamak için yardımına başvurduğu psikologdu. Maura ona meslektaş olarak saygı duymakla beraber, hiç ısınamamıştı ve sebebi ortadaydı. Psikolog, soğuk ve sorgulayan bakışlarıyla insandan çok bir androidi, karşısına oturanın zihnini derinlemesine ve serinkanlılıkla delmek üzere tasarlanmış bir makineyi andırıyordu.

Ve o bakışlar şu anda Maura'ya odaklanmıştı.

Solgun gözlerini kırpmadan, "Öne sürdüğünüz ölüm mekanizmasını destekleyecek herhangi bir delil var mı?" dedi Dr. Zucker.

"Kurbanın boynunda eser miktarda poliizopren ve C5 hidrokarbon bileşeni bulundu" dedi Maura. "İkisi de yalıtım bandı yapışkanlarında yaygın kullanılır. İnorganik malzemeler de yaygın bileşenlerdir. Kalıntı o yüzden CrimeScope altında göründü."

Jane, "Boyun fotoğraflarında kalıntının dış sınırlarını görebilirsiniz" dedi ve dizüstü bilgisayarını doktora çevirdi.

Zucker görüntüye gözlerini kısarak baktı. "Bayağı belirsiz."

"Ama var. Ten üzerinde bant yapışkanına delil."

"Belki bant, kurbanı bağlamakta kullanılmıştır."

"Boynunda berelenme ve çizik yok" dedi Maura. "Ellerinde de fiziksel boğuşmayı işaret edecek bir şey yoktu. Öldürüldüğünde kendisinde olmadığına inanıyorum. Laboratuvar kanında, tıpkı Cassandra Coyle'daki gibi alkol ve ketamin bulunduğunu doğruladı. Ama seviyeleri öldürücü değil. Sadece etkisiz kılmaya yeterli."

"Bağlamak için değildiyse boyunda ne amaçla kullanmış bandı?"

"Bence tene bir şey sabitlemek için. Hava geçirmemesi gereken bir şey. Boyundaki yapışkan kalıntısını fark ettiğimde aklıma hemen Cennetin Kapısı geldi. Michael Cimino'nun filmini kastetmiyorum." Duraklayıp Zucker'ın ne kastettiğini anlayıp anlamadığını bekledi.

"San Diego'daki tarikatı kastediyorsunuz herhalde" dedi Zucker.

Maura başıyla onaylayıp Frost'a baktı. "1997'deydi. Cennetin Kapısı, İsa'nın soyundan geldiğine inanan Marshall Applewhite adlı bir adamın önderliğindeki tuhaf bir Yeni Çağ tarikatıydı. Applewhite müritlerine dünyanın uzaylılarca yok edileceğini ve kurtulmanın tek yolunun dünyayı terk etmek olduğunu söylüyordu. O aralar Hale-Bopp kuyruklu yıldızı dünyaya yaklaşıyordu ve Applewhite, yıldızın kuyruğunun ruhlarını ışınlamayı bekleyen bir uzay gemisi olduğuna inanıyordu. Ama o gemiye binebilmeleri için önce dünyevi vücutlarını terk etmeleri gerekiyordu." Durakladı. "Sonunun neye vardığını tahmin edersin herhalde."

"İntihar" dedi Frost.

"Otuz üç tarikat üyesi birbirinin tıpatıp aynı siyah gömlekler, eşofman altları ve Nike spor ayakkabıları giydiler. Kaygı veya paniğe kapılmamaya yetecek kadar fenobarbital ve votka içtiler. Ardından kafalarına torbaları geçirdiler. Boğularak öldüler."

"O vakada ölüm nedeni ortadaydı" dedi Zucker.

"Elbette. Bir kurban kafasında plastik torbayla bulunduğunda ölüm mekanizması ortadadır ki Cennetin Kapısı toplu intiharında öyle buldular. Peki, ya biri, kurban öldükten *sonra* torbayı çıkarırsa? Cinayeti kanıtlamak çok zor olur çünkü boğulmanın o şekli ardında herhangi bir belirgin patolojik değişiklik bırakmaz. Cassandra Coyle ve Timothy McDougal'ın otopsilerinde tek bulabildiğim, küçük ölçekte akciğer ödemi ve peteşisiydi. Ölüm sonrası zarar söz konusu olmasaydı her ikisi için de cinayet demem zordu."

"Bir dakika, doğru mu anlıyorum?" dedi Zucker. "Biri kusursuz cinayetler işliyor ve sonra cesetlere zarar vererek bunların cinayet olduklarını *bilmemizi* mi sağlıyor?"

"Evet."

Dr. Zucker öne eğildi; sürüngen soğuğu gözleri ilgiyle parıldadı. "Büyüleyici."

"Hastalıklı" dedi Jane.

"Bu katilin yollamaya çalıştığı mesajı düşünün bir" dedi Zucker. "Bütün dünyaya, *istersem öldürürüm ve yanıma kâr kalır. Ama ne yaptığımı bilmenizi istiyorum*, diyerek ne kadar zeki olduğunu söylüyor."

"Böbürleniyor yani" dedi Jane.

"Evet ama kime?"

"Bize elbette. Polise sataşıyor, yakalanamayacak kadar akıllı olduğunu söylüyor."

"Bize bir şey anlatmaya çalıştığından emin misiniz? Mafya cinayetlerinde de tehdit ve korkutma amacıyla kartvizit bırakılır."

"İki kurbanın da mafya bağlantısı yok" dedi Jane.

"Öyleyse mesaj bambaşka biri için olabilir. Göz çıkarma ve okla vurulmadaki simgeselliği anlayan biri. İkinci kurbandan biraz daha bahsedin. İskelede bulunduğunu söylediniz. Nerede öldürülmüş?"

"Bilmiyoruz. En son North End'deki apartmanından saat dört civarı, cesedinin bulunmasından beş saat önce çıkarken görülmüş. Pantolonunda bulunan lacivert lifler, otomobillerde yaygın kullanılan halılarla uyuşuyor. Yani öldürüldükten sonra cesedi muhtemelen iskeleye bir arabayla getirilmiş."

Zucker parmak uçlarını birleştirip gözlerini kısarak arkasına yaslandı. "Katilimiz kurbanını kamusal bir yere bırakmış. Limana atabilir ya da ormana saklayabilirdi. Ama hayır, bulunmasını istemiş. Haber olmak istemiş. Bu kesinlikle bir çeşit mesaj."

Jane, "Bu yüzden Dr. Isles'tan teorisini size anlatmasını istedim" dedi. "Bana derin, karanlık bir psikolojik bataklıkta ilerliyoruz gibi geliyor. Ne tür bir manyakla uğraştığımız hakkında görüşünüzü istedik."

Zucker'ın tam bayıldığı vakalardandı; Maura, adamın soruyu düşünürken gözlerine yerleşen coşkuyu gördü. Ne tür bir adamın karanlığa böyle hevesle dalmayı seçeceğini merak etti. Bir katilin zihnini anlamak için aynı ölçüde sapkın mı olmak gerekiyordu? *Bu durumda ben ne oluyorum?*

Zucker, Maura'ya, "Neden bu iki kurbanın aynı kişi tarafından öldürüldüğüne inanıyorsunuz?" dedi.

"Bana gayet açık geliyor. İkisinin de kanında alkol ve ketamin vardı. İkisinin de belirgin bir ölüm sebebi yoktu. İkisinin cesedine de ölüm sonrasında zarar verilmişti."

"Gözleri çıkarmak simgesel açıdan göğse ok saplamaktan çok farklı."

"Her halükârda bir manyağın işi" dedi Jane.

"Toksin testinde ketamin çıkması rastlanmadık şey değil"

dedi Zucker. "Yaygın bir kulüp uyuşturucusu. Yakınlarda yapılan bir araştırmaya göre lise öğrencileri bile kullanıyor."

"Evet" diyerek kabullendi Maura. "Yaygın ama..."

"Sonra ilk kurbanın kadın ikincisinin erkek olması gerçeği var" dedi Zucker. "İkisini bağlayan herhangi bir şey var mı?" Jane'e baktı. "Birbirlerini tanıyorlar mıymış? Ortak arkadaş veya işleri var mıymış?"

"Şimdiye kadar araştırmalarımızda çıkmadı" diye itiraf etti Jane. "Semtler farklı, arkadaş çevreleri farklı, üniversiteler farklı, işler farklı."

"Çevrimiçi bağlantılar? Sosyal medya?"

"Tim McDougal'ın Twitter veya Facebook hesabı olmadığından öyle de bağlayamıyoruz."

"Kredi kartı dökümlerini de inceledim" dedi Frost. "Son altı ay içinde aynı lokantalara, barlara hatta aynı bakkallara dahi gitmemişler. Timothy'nin kardeşi Cassandra'nın adını tanımadı. Cassandra'nın üvey annesi de Timothy McDougal diye birini hiç duymadığını söylüyor."

"Öyleyse katil bu iki kişiyi neden ve nasıl seçmiş?"

Uzunca sürdü sessizlik. Cevap hiçbirinde yoktu.

"İkisinin de midelerinde alkol vardı" dedi Maura.

Deminden beri sessizce not tutan Dr. Zucker kafasını kaldırdı. "Bir içkiye ketamin atmak, genelde tecavüze hazırlıktır."

"İki kurban da tecavüze uğramamış" dedi Maura.

"Emin misiniz?"

Maura dimdik baktı. "Bütün delikler incelendi. Tüm giysilerde semen artığı arandı. Cinsel saldırıyı işaret eden somut delil yoktu."

"Ama bu durum cinsel amacı devre dışı bırakmıyor."

"Amaç hakkında yorum yapamam, Dr. Zucker. Sadece deliller üzerine konuşabilirim."

Zucker'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Adamda fazlasıyla rahatsız edici bir şey vardı; Maura hak-

kında Maura'nın bile bilmediği ayrıntıları bilir gibiydi. Amalthea'yı bildiği kesindi. Boston polisinde Maura'nın pek çok cinayet yüzünden ömür boyu hapse mahkûm bir annesinin olduğu acı gerçeğini bilmeyen yoktu. Yüzünde, kişiliğinde Amalthea'dan bir iz mi görmüştü psikolog? Az evvelki gülümsemesi bu yüzden miydi?

"Sizi kızdırmak istememiştim, Dr. Isles. Delillerle uğraştığınızın farkındayım" dedi Zucker. "Ama benim rolüm katilin, aynı kişiyse sahiden, neden bu iki kurbanı seçtiğini anlamak. Çünkü iki kurban arasında belirgin farklar var. Cinsiyet. Tanıdık çevreleri. Semtler. Ölüm sonrası zarar verme yöntemleri. Birkaç hafta önce Frost ve Rizzoli, Cassandra Coyle hakkında görüşümü sorduklarında neden gözlerinin çıkarıldığı hususunda tamamen farklı bir teori üzerinde çalışıyorduk." Jane'e baktı. "*Kötüyü görmemek* adını vermiştiniz."

"O zaman hemfikirdiniz" dedi Jane.

"Çünkü göz çıkarmak son derece simgesel bir eylem. Aynı zamanda özel. Bir katil gözleri, kendisine bir şeyi temsil ettiği için seçer ve oyarken cinsel haz alır. Eğer böyleyse neden bir erkek kurban seçtiğini ve çok farklı bir zarar yöntemi kullandığını anlamaya çalışıyorum."

"İki cinayetin bağlantılı olduğunu düşünmüyorsunuz" dedi Jane.

"Öyle olduğuna ikna olmam için daha fazlası lazım." Zucker not defterini kapatıp Maura'ya baktı. "Bulduğunuzda haber verirsiniz."

Dr. Zucker odadan çıkarken Maura, masaya saçılmış belgelere mağlup bakışlar atarak oturmaya devam etti.

"Beklediğimden daha zor oldu" dedi Jane.

"Ama haklı" dedi Maura. "Katilin aynı olduğunu gösterecek yeterli delil yok elimizde henüz."

"Ama *sen* bir bağlantı görüyorsun. O da bana yeter."

"Bilmiyorum neden öyle."

Jane öne eğildi. "Çünkü sen normalde önsezilere inanmazsın. Daima delil denen sinir şeyden gidersin. En son bir önsezin olduğunda sana inanmamıştım ama haklı çıkmıştın. Ben dahil kimsenin göremediği bağlantıyı görmüştün. O yüzden bu sefer Maura, seni dinleyeceğim."

"Dinlemeli misin, emin değilim."

"Kendinden şüphe ettiğini söyleme şimdi."

Maura sayfaları toparladı. "Bu kurbanlarda ortak olan şeyi bulmalıyız. İkisini de katille temasa sokan şeyi." Timothy McDougal'ın olay yeri fotoğraflarını bir dosyaya yerleştirdi ve tam dosyayı kaparken resme bakarak durakladı. Bir anı çıkmıştı yüzeye. Vitraylı pencerede parıldayan güneş...

"Ne?" dedi Jane.

Maura karşılık vermedi. Cassandra Coyle'un cesedinin fotoğrafını çıkarıp Timothy McDougal'ın olay yeri fotoğrafının yanına koydu. İki kurban, biri erkek, diğeri kadın. Erkek oklanmış, kadının gözleri çıkarılmış. "Göremediğime inanamıyorum" dedi.

"Aklından geçeni söyleyecek misin?" dedi Jane.

"Daha değil. Biraz daha araştırma yapmadan olmaz." Fotoğrafları dosyaya tıkıştırıp kapıya yöneldi. "Birine danışmalıyım."

"Kime?"

Kapıda durakladı Maura. "Söylemesem daha iyi" dedi ve çıktı.

17

Tarafsız saha. Anlaşma böyleydi: Halka açık, profesyonel davranmaya zorunlu kalacakları bir yer. Geçmişte defalarca buluştukları, yatak odasının fısıltılı çağrısıyla dolu evinde kesinlikle buluşamazlardı. Kilise personeli veya cemaatten birileri birlikte görüp meraklanabilecekleri için İlahi Işıklı Anamız da seçenek değildi. Hayır, Huntington Caddesi'ndeki bu kafe çok daha güvenli bölgeydi ve öğlen üç sularında göze çarpmadan ve rahatsız edilmeden konuşmaları için yeterince tenhaydı.

Maura ilk gelendi; kafenin en diplerindeki masalardan birini seçti. Düşmanın gelişini bekleyen silahşor misali sırtını duvara vererek oturdu ama gerçek düşman Daniel değildi; kendi kalbiydi. Kahve sipariş etti. Daha ilk yudumu almadan kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Vaka dosyalarını çıkarıp olay yeri fotoğraflarıyla oyalanmaya çalıştı. Şiddet ve ölüm sahneleriyle sakinleşmesi sapkınca değil miydi peki? Ölülerin arkadaşlığı gibisi yoktu. Hiçbir şey talep etmez, iyilik beklemezlerdi.

Arzu uyandırmazlardı.

Kapı açıldı ve Maura, Daniel'ın girdiğini gördü. Palto ve atkısına sarınmış, kahveyle ısınmaya gelmiş herhangi bir müşteri olabilirdi ama Daniel herhangi biri değildi. Garson kız, o yanından geçerken masaya çatal bıçak dizmeyi bırakti ki haklıydı. Daniel, kapkara saçları ve uzun siyah palto-

suyla İngiliz kırından gelen ağırbaşlı bir Heathcliff[12] gibiydi. Daniel garson kızın kendisini izleyen bakışlarını fark etmedi: Maura'yı görmüştü ve ilerlerken bakışları dosdoğru üzerindeydi.

"Epey oldu" dedi sakin bir sesle.

"O kadar değil. Nisandı galiba." Aslında son görüştükleri tarihi, saati ve şartları eksiksiz hatırlıyordu. Daniel da.

"Roxbury Geçidi" dedi Daniel. "O emekli polisin öldürüldüğü gece."

Artık sadece olay yerlerinde karşılaşıyorlardı. Maura cesetle ilgilenirken Boston Polis Teşkilatı'nın resmi papazı Peder Daniel Brophy'nin rolü, hayatta kalanlarla, sıklıkla şiddet yüklü bir suçun ardından kedere boğulmuş, sarsılmış insanlarla ilgilenmekti. Olay yerlerindeki görevleri farklıydı ve konuşmaları için hiçbir sebep yoktu ama Maura daima Daniel'ın varlığının farkında olurdu. Hiç göz göze gelmediklerinde bile yakınında olduğunu anlar ve kendi aşırı düzenli dünyasındaki çalkantıyı hissederdi.

Aynı dünya şimdi etrafında dönüyor gibiydi.

Daniel paltosunu ve atkısını çıkardığında papaz yakası göründü. Bu acımasız beyaz şerit özünde kolalı kumaştan ibaretti ama birbirlerine âşık iki insanı ayrı tutma gücüne sahipti.

Maura gözlerini yakadan uzak tutmaya çalışarak, "Polis papazlığından istifa mı ettin? Olay yerlerinde görmüyorum seni."

"Altı aydır Kanada'daydım. Birkaç hafta önce döndüm."

"Kanada? Niye?"

"Ruhsal inziva... Ben talep ettim. Bir süre Boston'dan uzaklaşmam gerekiyordu."

Neden yalnız kalma ihtiyacı duyduğunu sormadı Maura. Daniel'ın yüzündeki derinleşmiş endişe çizgilerini, saçların-

12. Emily Brontë'nin ünlü romanı *Uğultulu Tepeler*'in başkarakteri. (ç.n.)

daki yeni akları görüyordu. Boston'dan kaçmamıştı Daniel: Maura'dan kaçmıştı.

"Sen arayınca şaşırdım" dedi Daniel. "Son konuştuğumuzda seni bir daha aramamamı söylemiştin. Kolay değildi ama senin için en iyisi neyse o olsun isterim, Maura. İstediğim hep oydu."

"Daniel, konu biz değiliz. Konu..."

"Ne alırdınız, efendim?"

Kafalarını kaldırdıklarında garson kızın masanın başında, elinde kalemi ve defteriyle dikildiğini gördüler.

"Sadece kahve, lütfen" dedi Daniel.

Garson kız Daniel'a kahve doldurur, Maura'nınkini tazelerken konuşmadan beklediler. Böyle asık suratlarla sessizce oturan bu tuhaf çift hakkında ne düşünüyordu acaba? Maura'nın papaza bir şey danıştığını veya teselli aradığını mı varsayıyordu? Yoksa daha fazlasını görüyor, anlıyor muydu?

Kız gittikten sonra, "Seni soruşturmada karşıma çıkan bir şey için aradım" dedi Maura. "Görüşüne ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Şuna bakabilir misin? İlk aklına geleni söyle." Daniel'ın önüne olay yeri fotoğraflarından birini sürdü.

Daniel kaşlarını çatarak baktı. "Neden gösteriyorsun bana bunu?"

"Kurbanın adı, Timothy McDougal. Noel Arifesi'nde, Jeffries Point iskelesinde bulundu. Polis şimdiye kadar ne ipucu ne de şüpheli bulabildi."

"Sana ne faydam dokunabileceğini bilemiyorum."

"Fotoğrafı aklında tut. Şimdi buna bak." Cassandra Coyle'un cesedinin fotoğrafını uzattı. Yüzünün yakından çekilmiş bir görüntüsüydü. Gözlerin yerinde oyuklar. Daniel fotoğrafı incelerken konuşmadı Maura. Aynı şeyin aklına gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Daniel nihayet bakışlarını kaldırdığında gözlerinde şaşkınlık vardı. "Azize Lucia."

Başıyla doğruladı Maura. "Ben de onu düşündüm."

"Kiliseye gitmiyorsun ama bu simgeselliği tanıdın, öyle mi?"

"Annemle babam Katolik'ti ve..." Sırrını açığa vurmaya gönülsüzdü; duraksadı. "Sen bilmiyorsun ama eskiden gelip kilisende otururdum. Sadece düşünmek için. Bazen benden başka kimse olmazdı. En arkada, soldaki sıra. Hep oraya otururdum."

"Neden? Hem de inanmazken?"

"Sana yakın olduğumu hissetmek istiyordum. Sen orada yokken bile."

Daniel uzanıp Maura'nın eline dokundu. "Maura..."

"Oturduğum sıranın yanında, sol duvar boyunca azizlerin portreleriyle bezeli, harika vitray pencereler var. Pencerelere bakar, hayatlarını düşünürdüm. Çektikleri ıstırapları, şehitliklerini... Tuhaf ama rahatlatıcı geliyordu çünkü çektikleri acılar sayesinde halime şükrediyordum. Pencerelerden birini özellikle hatırlıyorum. Kollarından bir direğe bağlanmış, göğe bakan bir adam. Oklanmış bir adam..."

"Aziz Sebastian. Polislerin ve okçuların koruyucusu. Ortaçağ sanatının en bilinen şehitlerinden. Hıristiyanlığı seçen bir Roma subayıydı; eski tanrılara biat etmeyi reddedince bir direğe bağlanıp idam edilmişti." Parmağıyla Timothy McDougal'ın fotoğrafına vurdu. "Sebastian'ın şehit edilişinin canlandırıldığını mı düşünüyorsun burada?"

Başıyla doğruladı Maura. "Senin de simgeselliği görmene sevindim."

Daniel, Cassandra Coyle'un resmini işaret etti. "Bu kurban?"

"Yirmi altı yaşında bir kadın; yatak odasında ölü bulundu. İki gözü de ölümünden sonra cerrahi müdahaleyle çıkarılıp avucuna yerleştirilmiş."

"Körlerin koruyucusu Azize Lucia'nın klasik tasviri. Lu-

cia, kendini İsa'ya adamış bir bakireydi ve evlenmeyi reddedince sözlendiği adam tarafından hapse atıldı ve işkenceye maruz kaldı. İşkencecisi gözlerini oymuştu."

"Tanır tanımaz simgesellik resmen bağırıyor. Önce tepkini duymak istedim. Azizlerin tarihini biliyorsun. Dolayısıyla verebileceğin yanıtlar vardır."

"Kilise tarihini biliyorum ve azizlerin çoğunun hayatlarına aşinayım. Ama uzman değilim."

"Öyle mi? Kutsal sanat ikonografisini ayrıntılarıyla anlatışını hatırlıyorum. Bana, elinde anahtar tutan yaşlı bir adam gördüğünde aklına cennetin anahtarlarını tutan Aziz Peter'ın geldiğini söylemiştin. Merhem kavanozu tutan bir kadının Mecdelli Meryem, yırtık pırtık giysili ve yanında kuzulu bir adamın Vaftizci Yahya tasviri olduğunu da."

"Bunları herhangi bir sanat tarihçisi de söyleyebilir."

"Ama kaç sanat tarihçisi dini simgeselliği senin kadar bilebilir? Bu katilin diğer kurbanlarını belirlememize yardım edebilirsin."

"Başka kurbanlar da mı var?"

"Bilmiyorum. Belki şu ana dek fark edememişizdir. Yardımına bu noktada muhtacız zaten."

Daniel biraz suskun kaldı. Maura, neden tereddüt ettiğini biliyordu. Sevgili olarak geçmişleri yüzünden... Bir yıl önce ayrılıp kendi yollarına gitmişlerdi ve ayrılığın yarası henüz iyileşmemişti. Hâlâ taze, hâlâ acı vericiydi. Maura, Daniel'ın talebini kabul etmesini hem umuyordu hem istemiyordu.

Daniel sakince paltosu ve atkısına uzandı. Demek cevabı bu, diye düşündü Maura. Akıllıca karar, elbette. Şimdi kalkıp gitmesi çok daha iyiydi ama Daniel ayağa kalktığında yüreği buruldu. Daniel Brophy'ye bakıp hiçbir şey hissetmeyeceği gün gelecek miydi? Bu günün o gün olmadığı kesindi.

"Gidelim" dedi Daniel. "Kilisede buluşuruz."

Kaşları çatıldı Maura'nın. "Kilisede mi?"

"Sana yardım edeceksem temelden başlamalıyız. Orada görüşürüz."

İlahi Işıklı Anamız'da bir sıraya kaç kere oturup büzülerek kendi sefaletinde debelenmişti? İnançlı değildi ama daha büyük bir otoritenin kılavuzluğuna özlem duyuyor ve teselliyi binanın her yerinde gördüğü aşina simgelerde buluyordu. Gölgelerde titreşen dilek mumları. Parlak kırmızı kadife kaplı mihrap. Nişteki tahtından iyilikle bakan taş Meryem Ana. Vitray pencerelerdeki aziz tasvirlerini kaç defa incelemiş ve çektikleri çileleri düşünmüştü? O pencerelerden bugün sızan ışık, Daniel'ın yüzüne soğuk ve donuk bir aydınlık düşürüyordu.

Maura'yla birlikte ilk pencerenin önüne geldiklerinde, "Bu pencerelerdeki vitray işçiliğini ciddi incelemeye hiç zaman ayırmadım ama güzeller, değil mi?" dedi Daniel. Dört köşede dört ayrı aziz figürü vardı. "Bana söylenene göre çok eski değiller; sadece yüz yıllıklar. Fransa'da, geleneksel yöntemlerle yapılmışlar; benzerlerini Avrupa'nın her yerinde görmek mümkün."

Maura sol üst köşeyi gösterdi. "Aziz Sebastian."

"Evet" dedi Daniel. "Şehit edilme şekli yüzünden kolayca tanınır. Genellikle bir direğe bağlanmış, vücudu oklarla delik deşik tasvir edilir."

"Sağ üst köşedeki kim?"

"Bartolomeus. Ermenistan'ın koruyucusu. Elindeki bıçağı görüyor musun? Şehit edilişinin simgesi o."

"Bıçaklanarak mı öldürülmüş?"

"Hayır, çok daha beter. Ermenistan Kralı'nı Hıristiyanlığa geçirmesine ceza olarak diri diri derisi yüzülmüş. Bazı tablolarda yüzülmüş derisi kanlı bir palto gibi koluna asılı tasvir edilir." Kederle gülümsedi. "Haliyle kasap ve sepicilerin koruyucusudur."

"Sol alt köşedeki azize kim?"

"Azize Agatha. O da şehit."

"Elindeki tabakta ne var? Ekmek somunlarına benziyor."

"Eh... Ekmek somunu değil onlar." Durakladı; rahatsızlığı öyle belirgindi ki Maura kaşlarını çattı.

"Nasıl öldürülmüş?"

"Ölümü özellikle gaddarca. Eski Roma tanrılarına diz çökmeyi reddedince işkenceye maruz kalmış. Kırık camlar üzerinde yürütülüp kor kömürlerle yakılmış. Sonundaysa göğüslerini kerpetenle koparmışlar."

Maura tabaktaki şekillere dikkatle baktı: ekmek somunları değil, bir kadının koparılmış göğüsleri... Kafa salladı. "Tanrım, ne biçim öyküler..."

"Dehşete düşürüyorlar, evet. Ama hiçbirini bilmiyor olamazsın. Seni evlat edinen aile Katolik'ti."

"Göstermelik... En fazladan Noel Ayini'ne katılırlardı. On ikime geldiğimde artık kiliseye gitmiyorduk. Kiliseye..." Durakladı. "Seninle tanışana dek ayak basmamıştım bir daha."

Bir an bakışlarını birbirlerinden kaçırıp tüm yanıtlar, çektikleri acının ilacı vitraylara kazınmışçasına önlerindeki pencereye bakarak sessizce dikildiler.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim" dedi Daniel usulca. "Hiç vazgeçmeyeceğim."

"Buna rağmen ayrıyız."

Daniel bakışlarını Maura'ya çevirdi. "Elveda diyen ben değildim."

"Sen tamamen *buna* inanırken ne seçeneğim vardı başka?" Başıyla pencereyi, mihrabı, sıraları işaret etti. "İnanamayacağım, inanmayacağım bir şeye..."

"Bilim tüm cevaplara sahip değil, Maura."

"Elbette değil." Hafif bir öfke vardı sesinde. Bilim neden bazı kişilerin sefilce âşık olmayı seçtiğini açıklamıyordu.

"Mutluluğumuzdan çok daha fazlası var düşünülmesi ge-

reken" dedi Daniel. "Cemaatte her şeylerini bana bağlamış, yardımıma muhtaç, derin acılar çeken insanlar var. Ve bir de kız kardeşim... Hâlâ hayatta, onca yıldan sonra hâlâ sağlıklı. Mucizelere inanmıyorsun, biliyorum ama ben inanıyorum."

"Lösemisini tıp bilimi tedavi etti. Mucize değil."

"Ya yanılıyorsan? Ya yeminimi bozup kiliseyi bırakırsam ve yeniden hastalanırsa?"

Kendini asla affetmez, diye düşündü Maura. Beni de.

İç çekti. "Bizden bahsetmeye gelmemiştim."

"Elbette." Pencereye baktı Daniel. "Cinayetten bahsetmeye gelmiştin."

Maura dikkatini tekrar vitraya, dördüncü figüre verdi. Sefaleti seçen bir kadın daha. Kim olduğunu sorması gerekmiyordu, biliyordu.

"Azize Lucia" dedi.

"Tabağında gözlerini taşıyor. İşkencecileri gözlerini çıkarmış."

Birden bulutlardan kurtulan günışığı pencereye vurarak camı mücevherlere has zenginlikte renklerle parıldattı. Maura pencereden bakan dört figüre kaşlarını çatarak baktı. "İkisi de burada, aynı pencerede. Sebastian ve Lucia. Bu kiliseye gelmiş, bu noktada durmuş olabilir mi?"

"Katil mi?"

"Resimli taslağına bakıyoruz adeta. İki kurbanı burada. Oklanmış bir adam. Gözleri çıkarılmış bir kadın."

"Eşsiz değil bu pencere, Maura. Bu dört aziz ve azize her yerde çıkar karşına. Dünyanın her yerindeki Katolik kiliselerinde bulursun bu imgeleri. Hem bak, daha bir düzinesi var." Sonraki pencereye geçti. "Bu, ekmeği ve leylağıyla Padovalı Aziz Antonius. Öküzüyle Aziz Lukas. Yaban kuşlarıyla Aziz Francis. Bu da kuzusuyla şehit Azize Agnes."

"Nasıl öldürülmüş?"

"Azize Lucia gibi, Agnes da İsa'yı seçip evlenmeyi reddede-

rek bedelini ödemiş. Reddettiği taliplisi, bir Roma valisinin oğluymuş. Öfkeye kapılıp kafasını kestirmiş. Tablolarda genellikle bir kuzu ile ikonik palmiye dalı tutarken tasvir edilir."

"Palmiye dalı neyi simgeliyor?"

"Bazı bitki ve ağaçların Kilise simgeselliğinde özel yerleri vardır. Mesela sedir, İsa'nın simgelerindendir. Yonca Teslis'i, sarmaşık ölümsüzlüğü simgeler. Palmiye dalı, şehitliğin simgesidir."

Maura üçüncü pencereye geçti: yan yana duran, ellerinde palmiye dalları tutan iki kadın dikkatini çekmişti. "Şu sağ üstteki azizeler de şehit öyleyse?"

"Evet. Birlikte can verdiklerinden genellikle çift olarak resmedilirler. İkisi de Hıristiyanlığa geçmelerinden sonra idam edilmiş. Bak, Azize Fusca'nın elinde bir kılıç var. Kılıçla öldürülmüşler. Kafaları kesilmiş."

"Kardeş miymişler?"

"Hayır. Sağdaki kadın, Azize Fusca'nın hemşiresiymiş. Adı, Azize..." Durakladı Daniel. Gönülsüz bir ifadeyle baktı. "Azize Maura."

18

Jane, Maura'nın her zamanki gibi akla ziyan ölçüde düzenli, gül ağacından masasına bir yığın kâğıt bıraktı. Her santimi dosya ve yapışkan notlarla kaplı kendi masası sahiden iş yapılan bir yer gibi görünürdü. Maura'nınkiyse gerçek denemeyecek ölçüde kusursuz, herhangi bir yerinde başıboş bir ataş veya toz zerresi bile görülemeyen bir Stepford masasıydı. Jane'in bıraktığı kâğıt yığını, el değmemiş görünen masada düzeltilmek için bağırıyordu adeta.

"Teorin üzerinde inan çalışıyoruz, Maura" dedi Jane. "Frost'la şehit edilmiş azizleri okuyoruz ve var ya, kan gövdeyi götürmüş." Getirdiği belgeleri işaret etti. "Bayağı sinir bozucu şeyler. Kilise derslerinde daha dikkatli olmalıymışım."

Maura en üstteki sayfayı aldı. "*Azize Apollonia, bakire ve şehit*" diye okudu. "*Dişçilerin ve dişi ağrıyanların koruyucusu?*"

"Ya, evet. Ölümü feci. Tüm dişlerini kırmışlar. Tablolarda genellikle elinde kerpetenle tasvir ediliyormuş." Diğer sayfalara işaret etti başıyla. "Kafa kesmeler, bıçaklamalar, taşlamalar, çarmıha germeler, boğmalar, yakmalar ve sopalayarak öldürmelerle dolu bunlar. Ha, benim favorim var bir de: bağırsakların bocurgatla çıkarılması. Aklına gelebilecek en feci öldürme şekilleri muhtemelen bir azize uygulanmış çıkar. Sorunumuz da o."

Maura başını sayfadan kaldırdı. "Sorun?"

"Belki bu katil daha önce de birilerini öldürdü ama hangi sakatlama yöntemini seçtiğini bilme şansımız yok. Kurbanları cinsiyete göre de sınırlandıramıyoruz çünkü hem kadın hem erkek öldürüyor. Çözülmemiş tüm darp, bıçaklama ve kafa kesme olaylarını tarayarak epey zaman harcayabiliriz."

"Çok daha belirgin bir şey biliyoruz, Jane. Kurbanlarını etkisiz kılmak için ketamin kullandığını ve havasız bırakarak öldürdüğünü biliyoruz. Sakatlamaların ölüm sonrası yapıldığını biliyoruz."

"Öyle ve zaten biz de ViCAP[13] veritabanında ilkin bunlara baktık. Ölüm sonrası sakatlama uygulanmış ve bünyelerinde ketamin bulunmuş kurbanlara." Kafa salladı Jane.

"Hiç mi çıkmadı?"

"Hiç."

Maura deri koltuğuna yaslanıp gümüş dolmakalemini masada tıkırdatmaya başladı. Arkasındaki duvarda asılı kocaman, acayip Afrika maskı, hüsranını yansıtır gibiydi. Jane bir defasında Maura'ya neden ofisinde bunca ürkütücü eser bulundurduğunu sormuş ve karşılığında Mali tören masklarının güzelliği ve simgeselliği üzerine bir nutuk dinlemişti. Oysa Jane o maska baktığında, saldırmaya hazır bir canavar görüyordu sadece.

"Öyleyse belki de daha önce öldürmemiştir" dedi Maura. "Ya da belki aradığımız ayrıntılar otopsilerde gözden kaçmıştır. Her kurbana kapsamlı toksin testi yapılmıyor. Ve havasız kalmak suretiyle ölümü saptamak bazen mümkün değildir. Ben bile ilkinde, Cassandra Coyle'da atlamıştım. O yüzden affedemiyorum kendimi zaten."

"Ferahladım biraz" dedi Jane.

"Ferahladın mı?"

"Kusursuz olmadığını görmek iyi geldi."

"Öyleyim demedim hiç." Maura öne eğildi ve Jane'in getir-

13. FBI bünyesinde şiddet içeren veya cinsel seri suçların analiziyle uğraşan birim. (ç.n.)

diği, Kilise tarihinin en tüyler ürpertici dönemlerinden bazılarını anlatan sayfalara baktı. "İki kurbanımızın herhangi bir dini bağlantısı var mıymış?"

"Ona da baktık. İkisi de Katolik ailelerden geliyor ama ikisi de dindar değilmiş. Timothy'nin kardeşi, ağabeyinin en son ne zaman kiliseye gittiğini hatırlamadığını söyledi. Film stüdyosundaki arkadaşları, Cassandra'nın örgütlü dinden tiksindiğini söylediler. Gotik havasına uygun. İki kurbanın da katille kilisede karşılaştığını hiç sanmam."

"Gene de orada *bir şey* var, Jane. Azizler ve şehitlerle ilgili bir şey."

"Belki de olmayan bir simgesellik görüyorsundur. Belki bu cinayetlerin Kilise'yle hiç ilgisi yoktur ve vücutlara gelişigüzel zarar vermeyi seven manyağın teki söz konusudur."

"Hayır, bu konudaki hislerimden eminim ... Böyle düşünen tek ben değilim ayrıca."

Jane, Maura'nın kızaran yüzünü ve yepyeni, ateşli bir kararlılıkla parıldayan gözlerini inceledi. "Daniel seninle aynı fikirde, öyle mi?"

"Derhal tanıdı. Dinsel simgeselliği iyi biliyor. Katilin zihnine girmemize yardım edebilir."

"Sahiden o yüzden mi gittin ona? Yoksa onu bu belaya çekmenin başka bir nedeni mi var?"

"Onunla yine birlikte olmak için bahane *aradığımı* mı sanıyorsun?" dedi Maura.

"Harvard'dan bir sanat tarihi profesörüne danışabilirdin. Herhangi bir rahibeye sorabilir veya Wikipedia'ya bakabilirdin. Ama hayır, sen gidip Daniel Brophy'yi aradın."

"Yıllarca Boston Polis Teşkilatı'nda çalıştı. Ketumdur ve ona güvenebileceğimizi biliyorsun."

"Bu soruşturma konusunda, elbette. Konu *sen* olunca peki?"

"Aştık biz onları. Şimdi tamamen profesyonel yaklaşıyoruz."

"Öyle diyorsan... Ama sana nasıl geldi" dedi Jane sesini alçaltarak, "onu yine görmek?"

Maura'nın cevabı gözlerini kaçırmak oldu. Evet, tipik Maura'ydı bu; her zamanki gibi çatışmadan kaçınıyor, onu rahatsız edecek duyguları uyandıracak her tür konuşmadan uzak duruyordu. Yıllardır arkadaş ve meslektaştılar; birlikte ölümle burun buruna bile gelmişlerdi ama bunlara rağmen Maura Jane'in en derin zaaflarını görmesine asla izin vermemişti. Savunma kalkanları daima havadaydı; Jane'i hep uzak tutuyordu.

"Onu yeniden görmek acı vericiydi" dedi Maura sonunda. "Onca ay telefonu alıp aramamak için mücadele ettim." Alaylı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Derken bugün, aylardır Boston'da olmadığını öğrendim. Kanada'ya, inzivaya gitmiş."

"Eh, söylemem gerekirdi herhalde."

Maura kaşlarını çattı. "Biliyor muydun?"

"Sana söylemememi rica etmişti. İnzivaya gidiyordu; zaten arayamazdın. Gitmekle bilgece bir karar aldığını düşündüm. Ve açıkçası, hayatına devam edeceğini düşünmüştüm. Başka, seni mutlu edecek birini bulacağını..." Durakladı. "Ama bitmemiş, değil mi?"

Maura bakışlarını sayfalara indirdi. Kendini ikna etmeye çabalarcasına art arda, "Bitti. *Bitti*" dedi.

Maura'nın yüzündeki çırpınışı gören Jane, hayır, bitmemiş, diye düşündü. İkiniz için de bitmemiş.

"Frosty the Snowman"in melodisiyle çalan telefonuna baktı. "Alo" diyerek açtı. "Hâlâ Maura'nın yanındayım. Ne haber?"

"Bazen şansı dönüyor insanın" dedi Frost.

Jane güldü. "E, kızın adı ne?"

"Bilmiyorum. Ama katilimizin erkek olmayabileceğini düşünmeye başladım."

"Bir kadın aramıyordum bile. Bu güvenlik kamerası kayıtlarını ilk izleyişimde o yüzden kaçırdım" dedi Frost. "O sırada iki vakanın bağlantılı olabileceğini düşünmediğimizden bu kayıtları art arda izlemek aklıma gelmedi. Ama Maura'nın teorisinden sonra videoları bir daha seyrettim. Hem Cassandra'nın hem Timothy'nin cenazesine katılan biri var mı diye." Dizüstü bilgisayarını Jane'e çevirdi. "Bak, ne buldum."

Jane, Frost'un bilgisayarının ekranında durdurulmuş kayıt sahnesini incelemek için öne eğildi. Görüntüde kameraya doğru sıraya girmiş, hepsi ciddi ifadeli, siyah giyimli altı kişi vardı.

"Cassandra Coyle'un cenazesi öncesindeki anma töreninin videosu bu" dedi Frost. "Kamerayı tam kilise girişinin üzerine yerleştirdiğimizden içeri giren herkesi kayda aldı." Ekranı işaret etti. "Bu iki kadını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Nasıl unutabilirim? Elaine'in taraftarları. Tam arkamda oturuyorlardı; tören boyunca Priscilla Coyle'a verip veriştirdiler."

"Ve bu üçü." Frost iki yaşlı kadının arkasından gelen tanıdık üçlüyü işaret etti. "Cassandra'nın stüdyodan meslektaşları."

"Tanımamak mümkün değil. O gün kilisede başka kimsenin saçı mor değildi."

"Şimdi şu kadına bak. Sinemacıların solunda. Onu gördüğünü hatırlıyor musun?"

Jane biraz daha eğilip kadının yüzünü inceledi. Cassandra'nın yaşlarında görünüyordu; belki yirmilerinin ortasında, ince yapılı, kara saçları küt kâküllü kesilmiş, çekici bir esmer. "Şöyle böyle. Kalabalık arasında görmüşümdür belki ama o gün kilisede iki yüz kişi vardı. Neden ona odaklanıyorsun?"

"Odaklanmamıştım. Başta değil. Bunu ve Timothy McDougal'ın videosunu izlediğimde erkeklere odaklanmış-

tım. Kadınlara pek dikkat etmedim. Derken şansa kaydı tam burada durdurdum. Kadının yüzünü sadece burada, Travis Chang'in omzunun üzerinden görebiliyorsun. Bir daha tam görülmüyor çünkü bu noktadan sonra başını öne eğiyor. Yüzü aklında tut." Frost görüntüyü kenara küçültüp bir başkasını açtı. Bu da durdurulmuş bir kareydi. Bir düzine insan; yine siyah giyimli, yine ciddi ifadeli.

"Başka kilise" dedi Jane.

"Doğru. Bu, Timothy McDougal'ın töreninin kaydı. Şimdi bu insanları kiliseye girerlerken izle." Frost videoyu kare kare ilerletti ve yine durdurdu. "Bak, kim çıkıyor bu törende de."

Jane kara saçlara, kalp şeklindeki yüze baktı. "Aynı kadın olduğundan emin misin?"

"Ona benzediği kesin. Aynı saç kesimi, aynı yüz. Taktığı ekose atkıya bak. Aynı renkler, aynı desen. Bu, o. Ama bu sefer biriyle gelmiş görünüyor." Frost, kadının yanında dikilen saman saçlı adamı gösterdi. El ele tutuşmuşlardı.

"Bu adamı gördün mü peki Cassandra Coyle'un videosunda?"

"Hayır. Sadece Timothy'nin cenazesinde var."

"Nihayet iki cinayet arasında bir bağlantı bulduk demek" dedi Jane usulca. Dönüp şaşkınlıkla Frost'a baktı. "Ve bu bağlantı, bir kadın."

19

Everett sorun olmaya başlıyor.

Biliyordum böyle olacağını. Derinlemesine yakınlık arayan, sabahları gece yattığı kadınla uyanmaktan sahiden hoşlanan erkeklerden. Yaşıtım erkeklerin yüzde doksanının yanlarında bir kadınla uyanmak istemediğini kişisel deneyimlerimden biliyorum. Tinder'de buldukları bir kızla işi pişirip yollarına devam etmeyi yeğliyorlar. Ne akşam yemeği ne buluşma ne de zavallı minik beyinlerini konuşacak konu bulmak için zorlama. Bugünlerde hepimiz bilardo topları gibiyiz; kısa bir süreliğine çarpışıp ayrı yollara gidiyoruz. Çoğunlukla ben de bu tarzdan hoşlanıyorum. Basit ve temiz. *Gel yavrum, sars dünyamı; haydi şimdi yallah.*

Everett'ın istediği bu değil. Kapımda, elde bir şişe kırmızı şarap, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle dikiliyor. "Birkaç gündür aramadın" diyor. "Bir uğrayayım, akşamı konuşarak geçirebiliriz, dedim. Ya da yemeğe çıkarız. Veya birer kadeh şarap..."

"Özür dilerim. Bu ara hayatım çılgına döndü. Ben de tam çıkıyordum."

Düğmelerini iliklemekle uğraştığım paltoma bakarak iç çekiyor. "Elbette. Gideceğin yerler var."

"İşe gidiyorum."

"Akşamın altısında mı?"

"Yapma, Everett. Her şeyi açıklamak zorunda olmamalıyım."

"Özür dilerim, özür dilerim! Aramızda bir şey olduğunu *hissettim*... Ama sen yine aniden uzaklaştın. Bir şey mi yaptım? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Şişeyi kabul ediyor, alıp kapının yanındaki sehpaya bırakıyor, koridora çıkıyorum. "Biraz nefes almaya ihtiyacım var, o kadar." Kapıyı kilitliyorum.

"Anlıyorum. Bağımsızsın, söylemiştin. Ben de meraklıyım bağımsızlığıma."

Kesin öyledir. *O yüzden kapıma dayanıyor, yavru köpek gibi bakıyorsun.* Öyle çok kötü bir şey olduğundan değil. Bir kız her zaman sadık bir köpekten, ona hayranlık duyacak ve onun kusurlarını görmezden gelecek ve onu yatakta mutlu edecek birinden faydalanabilir. Borç verecek ve hastalandığında tavuk suyuna çorba getirecek bir erkek. Ne isterse yapacak bir erkek.

Yapmaması gereken şeyleri bile.

"Ah, saate bak. Gitmem lazım sahiden" diyorum. "Yarım saat içinde Harvard Coop'ta[14] olmam gerekiyor."

"Ne var Coop'ta?"

"Müşterilerimden birinin imza günü ve her şeyin yolunda gitmesini sağlamak benim işim. İstersen gelebilirsin ama sevgilim olarak değil. Hayranlarından biri rolü oynamalısın."

"Yaparım. Yazar kim?"

"Victoria Avalon."

Bomboş bakışı hanesine puan yazdırdı. Victoria Avalon'u tanıyan herkes bence morondur.

"*Reality-TV* yıldızı" diye açıkladım. "Bir ara Luke Jelco'yla evliydi." Bir boş bakış daha. "Çizgi oyuncusu yok mu? New England Patriots?"

"Ha, futbol. Tamam. E, müşterin kitap mı yazmış?"

14. The Coop: Harvard ve MIT kampüslerinin 1882'de kurulmuş resmi mağazası ve kitabevi.

"Kapakta adı yazıyor işte. Yayıncılıkta o kadarı yazmaya yakın sayılıyor."

"Ne diyeceğim: gelmek isterim. Coop'ta imza günü görmeyeli çok oldu. Geçen sene mimar Bulfinch'in biyografisini yazan kadınla tanışmıştım. Hazindi çünkü imzaya sadece üç kişi gelmişti."

Charles Bulfinch biyografisi için üç kişi, kalabalık demekti.

"Umarım bu gece üç kişiden fazlası gelir" dedim binadan çıkarken. "Yoksa işsiz kalırım."

Kibirli Harvard öğrencileri bile şöhretli meme ve kalçaların çağrısına bağışık değil. Sürülerle geliyor, Harvard Coop kitabevinin üçüncü katındaki küçük performans salonundaki iskemlelerin hiçbirini boş bırakmıyorlar. Bilim ve teknoloji kitaplarıyla dolu kitaplıkların aralarını dolduruyor, hatta döner merdivene taşıyorlar. Yüzlerce zekâ küpü, özgür dünyanın gelecek önderleri, bana bir defasında, yeminle doğru söylüyorum, "IQ nasıl yazılır?" diye sormuş Victoria Avalon'un ayaklarına kapanmaya gelmiş. Victoria kalabalıktan çok memnun. Daha geçen hafta anılarına basında yeterince yer bulamadım diye bağırıyordu bana. Bu gece baştan çıkarıcılığının zirvesinde: Gülümsüyor, kıkırdıyor, imzasını almaya gelen her hayranının koluna ayrı dokunuyor. Erkek veya kadın, hepsi büyüleniyor. Kadınlar o olmak, erkeklerse... Eh, erkeklerin ne istediğini biliyoruz.

Victoria'nın solunda oturuyor, kitapları imzalanacak sayfalarını açarak önüne sürüyorum. Mor mürekkeple süslü, kocaman kıvrımlı bir VA atıyor imza niyetine. Erkekler dikiliyor (dikizlenecek çok şey var çünkü Victoria dekoltesinden taşmak üzere) ve kadınlar kalıp konuşuyor, konuşuyor, konuşuyorlar. Konuşmaları çarçabuk kapamak ve hayranları dürtükleyerek göndermek benim işim; yoksa sabaha kadar

çıkamayız buradan. Victoria herhalde aldırmaz çünkü hayranlıktan vampir misali besleniyor ama ben akşamın bir an önce sonlanması derdindeyim. Everett'ı kalabalıkta seçememe rağmen sabırla etkinliği bitirmemi beklediğini biliyorum ve bacaklarımın arasında tanıdık gıdıklanmayı hissediyorum. Belki bu gece bana uğraması şansımadır. Seks, bu aşırı talepkâr kaltağa bütün gece hizmet ettikten sonra gevşemek için tam gereksindiğim şey.

Victoria'nın tüm hayranlarını karşılaması iki buçuk saat sürüyor. Dakikada bir kitaptan fazla imzalayarak yüz seksen üç kitap imzaladı ama işimiz bittiğinde elimizde satılmamış altmış kitap kaldı. Elbette bozuluyor Victoria. Hayatında bir kere olsun herhangi bir şeyden tatmin duysa Victoria olamaz zaten. Satılmayan kitapları imzalarken mekândan ("Cambridge'e konulmasaydı daha fazla insan gelirdi!"), havadan ("Çok soğuk ya bu gece!") ve zamandan ("*Dancing with the Stars*'ın son bölümünün bu gece yayınlanacağını herkes biliyor!") yakınıyor. Önüne imzalaması için kitap uzatmaya devam ederken söylenmelerine kulak tıkıyorum. Göz ucumda Everett'ın beni anlayışlı bir gülümsemeyle izlediğini görüyorum. *Evet, bununla geçiniyorum ben. Getirdiğin şarap şişesini açmayı neden hevesle beklediğimi anlıyorsundur artık.*

Victoria son kitabı imzalarken mağaza çalışanlarından birinin kollarında bir buket çiçekle yaklaşması dikkatimi çekiyor. "Miss Avalon, iyi ki hemen gitmediniz. Bunlar az önce sizin için geldi."

Victoria'nın somurtması, buketi görür görmez bin vatlık bir gülücüğe dönüşüyor. Bu yüzden şöhret zaten: Düğmeye basar gibi açıp kapatabiliyor. Tek gereksindiği uygun dozda hayranlık ve işte hayranlık, plastik ambalajlı güller şeklinde, karşısında.

"Ay, ne güzel!" diyor Victoria coşkuyla. "Kim yollamış?"

"Söylemedi kurye. Ama bir kart var."

Victoria zarfı açıyor, kartı okuyor, kaşları çatılıyor. "Garip" diyor.

"Ne yazıyor?" diyorum.

"*Hatırladın mı beni?* O kadar. İmzasız." Kartı uzatıyor ama göz ucuyla bakıyorum. Bakışlarım bukette. Güllerin arasına yerleştirilmiş yeşillikte. Her yerde çiçekçilerin buketlere eklediği eğreltiotu veya aspidistra değil bu. Bu yeşillikler, ortancayla ortalamanın farkını dahi bilmeyen Victoria için anlam ifade etmiyor ama bir palmiye yaprağı benim için anlamlı.

Şehidin simgesi.

Kart parmaklarımdan kayıp yere düşüyor.

"Eski hayranlarımdan biri olmalı" diyor Victoria. "İmzalamaması ne tuhaf. Aman, neyse." Gülüyor. "Hayatta azıcık gizem şart. Gelip merhaba diyebilirdi. Nerede acaba?"

Çılgınca bakınıyorum kitabevinin her yanına. Rafları inceleyen kadınlar ve ders kitaplarına kafalarını gömmüş üç delikanlı görüyorum. Ve Everett. Telaşlandığımı fark ediyor, kaşlarını çatarak yanıma geliyor.

"Holly? Ne oldu?"

"Eve gitmeliyim." Paltomu kapıyorum. Ellerim titriyor. "Ararım sonra."

20

Jane ile Frost, Çılgın Yakut Filmcilik stüdyosunun kapalı kapısının ardından yükselen kadın çığlıklarını duydular. Jane güldü. "Bu gençler sahici kâbus istiyorlarsa bizimle bir gece geçirmeliler."

Kapı açıldı ve şaşkın görünüşlü Travis Chang gözlerini kırpıştırarak baktı. İlk gördüklerinde giydiği Çığlık Çığlığa Film Festivali tişörtü sırtındaydı; su görmemiş saçları yağlı şeytan boynuzları misali tutam tutam dikilmişti. "Ha, gelmişsiniz."

"Evet, geldik" dedi Jane. "Size bir şey göstermemiz lazım."

"E... Montajın ortasındaydık."

"Uzun sürmez."

Travis omzunun üzerinden içeri, mahcup bir bakış attı. "Uyarayım, içerisi pis biraz. İşe sağlam dalınca... Bilirsiniz."

Stüdyonun haline bakılırsa, Jane'in sağlam dalmak isteyeceği yerlerden değildi hiç. Stüdyo ilk geldikleri zamankinden bile daha iğrençti; çöp kutularından pizza ve Red Bull kutuları taşıyordu. Yatay yüzeylerin tümü buruşturulmuş peçetelerle, kalemlerle, not defterleriyle ve elektronik aletlerle kaplıydı. Patlamış mısır yanığı ve kirli çorap kokuyordu stüdyo.

Travis'in meslektaşları, günlerdir dışarı çıkmadıkları soluk benizlerinden anlaşılan Ben ve Amber divandaydı. Ziyaretçilerine bakmak için kafalarını dahi kaldırmadan dekolte-

si geniş, balıketi bir sarışının içeri dalmaya çabalayan bir şeye karşı umutsuzca kapının ardına eşya yığdığı geniş ekran televizyonu izlemeye devam ettiler. Bir balta parçaladı kapıyı. Sarışın çığlığı bastı.

Travis duraklatma düğmesine basınca sarışın, çığlığının ortasında hareketsiz kaldı.

"Ne yapıyorsun ya?" diyerek itiraz etti Ben. "Zamana karşı yarışıyoruz burada."

Travis, Jane ve Frost'a, "Korku filmi festivallerinin son teslim tarihlerine yetiştirmeye çalışıyoruz" diye açıkladı. "*Bay Maymun*'un üç hafta içinde teslim edilmesi lazım."

"Ne zaman izleyebiliriz?" diye sordu Jane.

"Henüz değil. Daha montaj yapıyoruz ve müzik hazırlanıyor. Artı, üzerinde oynamamız gereken birkaç özel efekt var."

"Parasız kaldınız sanıyordum."

Sinemacılar birbirlerine baktılar. Amber iç çekti. "Parasızız" dedi. "O yüzden hepimiz borca girdik. Bir de Ben arabasını sattı."

"Gerçekten her şeyinizi buna mı yatırıyorsunuz?"

"Yarattığımıza yatırmayacaksak neye yatıracağız?"

Leş tişörtlerine kadar kaybedeceklerdi muhtemelen ama Jane, güvenlerine hayranlık duydu.

"*Görüyorum Seni*'yi izledim" dedi Frost. "Fena değildi. Para kazanması lazımmış bence."

Travis dikildi. "Öyle mi diyorsunuz?"

"İzlediğim çoğu korku filminden iyiydi."

"Kesinlikle! Büyük stüdyolar kadar iyi filmler yapabileceğimizi biliyoruz. Dayanıp iyi öyküler anlatmayı sürdürmeliyiz. Her şeyi riske atmamız gerekse bile."

Jane televizyondaki sarışını işaret etti. "Bu aktrisi görmüştüm galiba. Başka hangi filmlerde oynamış?"

"Bildiğim kadarıyla ilk rolü bu" dedi Ben. "Her yerde görülecek yüzlerden sadece."

"İnci dişli, standart seksi sarışın" dedi Jane.

"En iyi kurbanlar onlardan çıkıyor." Durakladı Ben. "Özür dilerim. Galiba hoş kaçmadı. Yani..."

"Bize bir şey göstermek istediğinizi söylemiştiniz" dedi Travis.

"Evet. Bir fotoğrafa bakmanızı istiyoruz." Jane etrafına bakınarak dizüstü bilgisayarını yerleştirecek yer aradı.

Travis sehpadaki pizza artıklarını yere süpürdü. "Buraya koyabilirsiniz."

Jane bilgisayarını, sehpaya yapışmış peynir parçasına dikkat ederek yerleştirdi ve dosyayı açtı. "Bunlar, Cassandra'nın cenazesinden alınma kareler. Törene gelen herkesin yüzünü kayda almak için girişe kamera yerleştirmiştik."

"Tümünü mü kaydettiniz?" dedi Amber. "İnsanları habersiz kaydetmek ürkütücü sahiden. Büyük Birader bizi izliyor gibi."

"Cinayet soruşturması bu." Jane bilgisayar ekranını gençlere çevirdi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Üç arkadaş dizüstü bilgisayarın başına toplanırken burnuna doluşan ağız ve kirli çamaşır kokusu Jane'i, yer halısının her santiminin uyku tulumlu ergenlerle dolduğu, kardeşlerinin yatılı arkadaş gecelerine götürdü.

Amber kara çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kıstı. "Gördüğümü hatırlamıyorum ama çok insan vardı. Artı, kilisede bulunmak tuhaftı benim için."

"Niye?" dedi Frost.

Amber gözlerini kırpıştırarak baktı dedektife. "Bildim bileli bir hata yaparım ve Tanrı beni çarpar diye korkmuşumdur."

"Hey, galiba hatırladım bu kadını" dedi Ben. Haftalık sakalını dalgınca kaşıyarak ekrana eğildi. "Yan tarafımızdaki sırada oturuyordu. Epey bakmıştım."

Amber, Ben'in omzunu yumrukladı. "Demek öyle!"

"Yo, yo, yüzü ilginç olduğu için. Kamerada kimin patlayacağını bilirim ben. Baksanıza şuna: hoş elmacıkkemikleri, harika yüz mimarisi, ışığa uygun. Ve kocaman bir kafa."

"İyi mi, kötü mü?" dedi Jane. "Kocaman kafa yani."

"Ha, iyi, iyi. Kocaman kafa ekran doldurur, dikkati üstüne çeker. Rol yapabiliyor mudur acaba?"

"Kim olduğunu bilmiyoruz" dedi Jane. "İçinizden birinin tanıyabileceğini ummuştuk."

"Bir tek o gün gördüm bu kadını" dedi Ben. "Cassie'nin cenazesinde."

"Başka bir yerde görmediğinden emin misin? Bu stüdyoya geldi, Cassie'yle takıldı mı hiç?"

"Hayır." Ben arkadaşlarına baktı; kafa salladılar.

"Niye soruyorsunuz bu kadını?" dedi Travis.

"Cassandra'yla bağlantısını ve kiliseye neden geldiğini bulmaya çalışıyoruz. Cassandra'nın üvey annesi tanımadı. Cassandra'nın komşuları da."

"Nedir ki mesele? Tanımadığın birinin cenazesine gitmek suç değil ya" dedi Amber.

"Değil. Ama tuhaf."

"Törende bir sürü insan vardı. Neden özellikle bu kadını soruyorsunuz?"

"Çünkü başka bir yerde daha görüldü." Jane klavyeye dokundu ve meçhul kadının ikinci fotoğrafı ekranda belirdi. Bir kış sabahının soğuk ışığında çekilmiş, sert bir resimdi.

"Yine o" dedi Amber.

"Ama farklı arka plan, farklı ışık. Farklı bir gün" dedi Ben.

"Öyle" dedi Jane. "Bu kare, başka bir anma töreninden. Meçhul kadınımızla el ele tutuşmuş adama da dikkatle bakın. Onu tanıyor musunuz?"

Üç sinemacı kafa salladı.

"E, neymiş bu kadının olayı? Gelişigüzel cenazelere mi gidiyormuş?" diye sordu Ben.

"Cenazeleri gelişigüzel seçmiyor bence. İkinci cenaze töreni, başka bir cinayet kurbanına ait."

"Oo, vay. Cinayet hastası mıymış?" Ben bir kez daha meslektaşlarına baktı. "*Yeniden Öldür Sam*'den bu ya."

"Ne?" dedi Frost.

"Yapımcılığını Los Angeles'taki bir arkadaşımızın üstlendiği, bizim de çalıştığımız bir film. Gelişigüzel cenazelere giden, Gotik bir kız hakkında. Sonunda bir katilin dikkatini çekiyor."

"Cassandra da çalışmış mıydı o filmde?"

"Hepimiz çalıştık ama ekibin parçasıydık. Konusu öyle özel falan değildi. Tanımadıkları insanların cenazelerine sahiden giden insanlar var. Kederden besleniyorlar. Ya da cemaatin parçası olmak istiyorlar. Veya ölüm takıntıları var. Belki bu kadın da öyledir. Cassandra'yı tanımayan çatlağın teki."

Jane görüntüdeki kadına baktı. Kara saçlı, güzel, isimsiz. "Neden oradaydı acaba?"

"Kim bilir? Bu yüzden korku filmi yapmayı seviyoruz biz, dedektif" dedi Travis. "Olasılıklar sonsuz."

21

Direğe bağlanmış şehit Aziz Polikarp, tenini kavurup etini yok eden alevler arasından huzurla göğe bakıyordu. Bu rengârenk tasvirdeki adam canlı canlı yakılırken ne yakarıyor ne haykırıyordu; hayır, kendisini doğrudan Kurtarıcı'nın kollarına götürecek ıstırabı bağrına basar gibiydi. Polikarp'ın öldürülüşünü inceleyen Jane, tavuk kızartırken üzerine kızgın yağ sıçratışını hatırladı ve o yanık acısının bin kat fazlasını, alevlerin giysilerini, saçlarını sardığını hayal etti. Aziz Polikarp'ın aksine vecit bakışlarıyla göğü izlemezdi. Avazı çıktığı kadar bağırırdı.

Bu kadarı yeter. Kitabın bir sonraki sayfasında karşısına bir başka şehit, bir başka ıstırap çıktı. Renkli tablo, tüm kanlı ihtişamıyla Formialı Aziz Erasmus'un ölümünü resmediyordu. Bir masaya gerilmiş azizin karnı kesilerek açılmış, iç organları bocurgata dolanmıştı.

Kızının odasından Gabriel'ın uykudan önce masalı okuduğu Regina'nın kıkırtıları, *Şehitler Kitabı*'ndaki resimleri daha da acayip kılan mutluluk sesleri yükseldi.

Kapı çaldı.

Dur durak bilmez dehşet resimlerinden kurtulma fırsatından memnun, mutfaktan çıkıp ziyaretçiyi karşılamaya gitti.

Peder Daniel Brophy, yedi ay önce son gördüğü halinden çok daha zayıf ve bezgin görünüyordu. Yüzü incelediği şehit-

leri hatırlattı Jane'e: mutsuzluğuna teslim bir adam vardı karşısında.

"Geldiğin için teşekkürler, Daniel" dedi Jane.

"Size pek yardımcı olabileceğimden emin değilim ama deneyeceğim." Paltosunu asarken Regina'nın odasından çocuk kahkahaları geldi.

"Gabriel, Regina'yı yatırıyor. Mutfakta konuşalım."

"Maura gelecek mi?"

"Hayır. Sadece ikimiz."

Gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı mıydı yoksa rahatlama mı? Jane'in masaya incelediği belge ve kitapları yaydığı mutfağa girdiler.

"Azizleri okuyordum" dedi Jane. "Evet, zaten biliyor olmam gerekiyor bunları, biliyorum ama ne diyeyim? Pazar okulundan atılmayım."

"Maura'nın teorisi seni ikna etmedi sanıyordum."

"İnanma konusunda emin değilim ama Maura'nın teorilerini görmezden gelmenin aptallığa girdiğini öğrendim. Çünkü çoğunlukla haklı çıkıyor." Başıyla masadaki Cassandra Coyle ve Timothy McDougal dosyalarını işaret etti. "Sorun, iki cenazeye de katılan meçhul kadın haricinde bu kurbanları birbirlerine bağlayan bir şey bulamamam. Ortak arkadaşları yok; farklı semtlerde oturmuş, farklı şehirlerde çalışmış, farklı üniversitelere gitmişler. Ama ikisi de ketamin ve alkolle uyuşturulmuş ve ölümleri sonrası ikisinin de cesetlerine zarar verilmiş. Maura bu zarar vermelere bakarak katilin Katolik öğretisine takıntılı olduğuna inanıyor. Sen de burada devreye giriyorsun."

"Azizler ve şehitler konusunda uzman olduğum için mi?"

"Sanattaki dini simgelere de aşinasın. Maura öyle söyledi."

"Hayatımın çoğu dini sanatla çevrili geçti. İkonografiye aşinayım."

"Öyleyse bu olay yeri fotoğraflarına bir kez daha bakabilir

misin?" Jane dizüstü bilgisayarını pederin önüne sürdü. "Gözüne herhangi bir şey takılırsa söyle. Bu katilin zihnine dair fikir verebilecek herhangi bir şey."

"Maura'yla bu fotoğrafları etraflıca konuşmuştuk. Bu konuşmada bulunması gerekmiyor mu?"

"Hayır, senden ayrıca duymayı yeğliyorum." Yumuşak bir sesle ekledi: "Böylesi ikiniz için de daha az karmaşık, değil mi?"

Jane, Daniel'ın gözlerinde, bağrına bıçak saplanmışçasına acılı bir parıltı gördü. Sandalyede biraz çöktü, başıyla doğruladı. "Beni aradığında kaldırmaya hazır olduğumu sandım. Arkadaş olarak yollarımıza devam edebileceğimizi sandım."

"Kanada'da inzivaya çekilmek işe yaramadı mı?"

"Hayır. İnziva, anestezi almak gibi geldi daha çok. Uzun, derin bir koma gibi. Altı aylığına hiçbir şey hissetmemeyi başardım. Sonra, aradığında, onu gördüğümde komadan aniden uyandım sanki. Ve acı geri geldi. Daha da şiddetli."

"Üzüldüm, Daniel. İkiniz için de."

İçeriden Regina'nın sesi, "İyi geceler, baba!" deyişi geldi. Jane, Daniel'ın irkildiğini gördü ve merak etti: Hiç evlenmemekten, baba olmamaktan pişman mıydı? Rahip yakasını hiç takmasaydı yaşayabileceği hayata hasret miydi?

"Mutlu olmasını istiyorum" dedi Daniel. "Benim için daha önemlisi yok."

"Yeminin hariç."

Ters bir bakış attı Daniel. "Tanrı'ya on dört yaşında yemin ettim ben. Dedim ki..."

"Evet, Maura kız kardeşinden bahsetti. Çocukken lösemiye yakalanmış, değil mi?"

Sessizce onayladı Daniel. "Doktorlar kurtuluşunun olmadığını söylediler. Daha altı yaşındaydı ve dua etmekten başka çarem yoktu. Tanrı dualarıma cevap verdi ve Sophie bugün hayatta ve sağlıklı. İki güzelim çocuğu evlat edindi."

"Gerçekten kız kardeşinin sadece Tanrı'yla yaptığın anlaşma sayesinde yaşadığına mı inanıyorsun?"

"Anlayamazsın. İnançsızsın sen."

"Herkesin hayatta kendi seçimlerinden sorumlu olduğuna inanırım ben. Sen, on dört yaşındayken doğru gelen sebeplerle yapmışsın seçimini. Ya şimdi?" Kafasını salladı. "Tanrı sahiden bu denli acımasız olabilir mi?"

Sözleri fena batmıştı anlaşılan çünkü cevap vermedi Daniel. Elleri resimli azizler ve şehitler kitabının üzerinde, sessizce oturdu. Daniel da bir şehitti; alevlere kurban edilen Aziz Polikarp kadar kararlılıkla kaderini kabullenmiş bir adamdı.

Sessizliğin ortasında mutfağa gelen Gabriel, iskemlesinde çökmüş oturan konuğu görünce Jane'e sorgulayan bir bakış attı. Tecrübeli bir soruşturmacı olarak olay yerlerini değerlendirmeyi biliyordu ve mutfaklarında suçtan daha fazlasının konuşulduğunu derhal anladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Daniel başını kaldırdığında Gabriel'ı fark ederek irkildi. "Maalesef pek faydam olmuyor."

"İlginç teori ama değil mi? Dini ikonografiye takıntılı bir katil."

"FBI katıldı mı soruşturmaya?"

"Hayır, bu seferlik sadece ilgili eşim. Jane ayrıntıları anlattı."

Jane güldü. "Bir çift kanlı bir cinayeti paylaşamayacaksa evliliğin ne anlamı var?"

Gabriel başıyla bilgisayarı işaret etti. "Ne diyorsun, Daniel? Boston polisi bir şey atlamış mı?"

Daniel gönülsüzce fotoğraflara tıklayarak, "Simgesellik belirgin" dedi. "Genç kadına yapılanlar kesinlikle Azize Lucia'yı temsil niyeti taşır görünüyor." Cassandra'nın mutfağında çekilmiş, tezgâhtaki çiçek vazosunun görüldüğü fotoğrafta durdu. "Dinsel simge arıyorsanız bu bukette bir sü-

rü var. Beyaz leylaklar saflığı ve bekâreti temsil eder. Kırmızı güller, şehadeti..." Durakladı. "Nereden gelmiş bu çiçekler? Acaba katil..."

"Yok, babasının doğum günü için yolladığı buket bu. Yani göreceğin simgesellikler tamamen tesadüf."

"Doğum gününde mi öldürülmüş?"

"Üç gün sonra. 16 Aralık."

Daniel bir anlığına sadece iki gün daha yaşayacak kıza yollanmış çiçeklere baktı.

"İkinci kurban ne zaman öldürülmüştü?" dedi. "Şu genç adam."

"24 Aralık. Neden?"

"Doğum günü ne zamanmış?" Daniel baktığında Jane'in gözlerinin heyecanla parladığını gördü. Odaya yayılan yeni heyecanı fark eden Gabriel da masaya oturdu, gözlerini Daniel'a dikti.

Jane, "Bir dakika, otopsi raporunu bulayım" diyerek belgeleri karıştırmaya başladı. "Hah, buldum. Timothy McDougal. Doğum tarihi..."

"20 Ocak mı?"

Jane irkilerek baktı Daniel'a. "Evet" dedi yavaşça, "Ocak'ın yirmisi."

"Nasıl bildin?" dedi Gabriel.

"Azizler Takvimi. Her aziz belli bir günde anılır. 20 Ocak'ta, resimlerde oklanmış gösterilen Aziz Sebastian'ı anarız."

"Ya Azize Lucia? Onun günü?" dedi Jane.

"13 Aralık."

"Cassandra Coyle'un doğum günü." Jane şaşkınlıkla Gabriel'a döndü. "İşte bu! Katil, ölüm sonrası zararın şeklini kurbanın *doğum gününe* göre seçiyor! Ama hangi günlerde doğduklarını nasıl bilebiliyor?"

"Sürücü ehliyetleri" dedi Gabriel. "Barlarda gençlerin kim-

liklerine sıklıkla bakılır. İki kurbanın da midelerinde alkol vardı. Bu durumda barmenler, garsonlar..."

"Tim McDougal oklanmıştı" dedi Jane. "Katil, neme lazım, 20 Ocak doğumlu biri çıkarsa karşıma diyerek oklarıyla mı dolaşıyormuş yani? Bayağı donanımlı bir katil olması gerekir. Taşlarla, kılıçlarla, satırlarla, kerpetenlerle öldürülen şehitler var. Hatta tahta ayakkabılarla vura vura öldürmüşler bir tanesini."

"Trentli Aziz Vigilius, 26 Haziran'da anılır" dedi Daniel. "Genelde elinde ölümüne yol açan tahta ayakkabıyla tasvir edilir."

"E, işte. Katilimizin 26 Haziran doğumlu birine rastlarım diye bagajında tahta ayakkabı taşıyacağını zannetmiyorum. Hayır, katil, kurbanını önceden seçiyor ve sonra malzemesini topluyor. Bu da doğum günlerine erişimi var demek."

Gabriel kafasını salladı. "Yakalamak için çok geniş ağ atman gerekecek. Doğum günlerini bulmak kolaydır. İş kayıtları, tıbbi kayıtlar. Facebook."

"Ama en azından şablonunu bulduk! Kurbanların doğum günlerine göre sakatlamalar! Bu katil daha önce de cinayet işlediyse ViCAP'ten izini sürebiliriz artık." Bilgisayarda yeni bir dosya açıp ekranı Daniel'a çevirdi. "Peki. Sana yeni bir iş."

"Nedir bu baktığım belge?" dedi Daniel.

"New England sınırları içinde geçen yıl çözümsüz kalmış cinayetler. Frost'la oturup ölüm sonrası zarar verilmiş kurbanları listeledik. Ateşli silahlarla öldürülenleri eledikten sonra geriye otuz iki kurban kaldı."

"Doğum tarihleri var mı elinizde?"

"Otopsi raporlarında vardır" dedi Jane. "Azizler Takvimi'ni biliyorsun. Bu kurbanlar arasında yaraları, doğum günü, anma gününe denk gelen azizinkilerle eşleşen var mı, bakmanı istiyorum."

Daniel yavaşça incelemesine girişirken Jane kalkıp taze kahve hazırlamaya koyuldu. Gece çok uzun sürebilirdi ama yeni kahve takviyesi olmadan bile sinirleri vızıldamaya başlamıştı. Katilin daha önceki kurbanlarını saptamanın anahtarını bulduk, diye düşündü. Her yeni isim, her yeni veri noktası kurbanlarla katil arasında can alıcı bir bağlantı bulmaya yaklaşmalarını sağlayacaktı. Herkesin kahvesini tazeledi ve oturup Daniel'ın belgeleri inceleyişini izlemeye başladı.

Bir saat sonra Daniel iç çekerek kafasını salladı. "Eşleşen yok."

"Hepsini taradın mı?"

"Otuz ikisini de. Bu yaralanmaların hiçbiri kurbanların doğum günleriyle ilintilenmiyor." Jane'e baktı. "Belki elinizdeki iki vaka, ilk cinayetleridir. Belki henüz başka kurbanı yoktur."

"Ya da yeterince kapsamlı aramamışızdır" dedi Jane. "İki yıl geri gitmeliyiz. Hatta üç. Coğrafi bölgeyi New England'dan öteye yaymalıyız."

"Bilemiyorum, Jane" dedi Gabriel. "Ya Maura yanıldıysa ve var olmayan bağlantılar arıyorsan? Tüm çalışma sonunda büyük bir zaman kaybına dönüşebilir."

Akşam boyu bakıp durduğu azizler kitabına kaşlarını çattı ve birdenbire Aziz Polikarp'ın resmine, alevlere boğulmuş vücuduna odaklandı. *Ateş. Her şeyi yok eder. Cesetleri. Delilleri.*

Cep telefonunu aldı ve Daniel ile Gabriel'ın meraklı bakışları altında Frost'u aradı.

"Yangın bağlantılı ölümler listesi sende mi hâlâ?" dedi.

"Evet. Niye?"

"E-postayla yolla bana. Kaza hükmü verilmiş vakalar dahil."

"Kazaları dışta bırakmıştık."

"Tekrar dahil ediyorum. Yalnız ve yetişkin bir kurbanı içeren tüm yanmalı ölümler."

"Tamam, bakıyorum. Posta kutunu kontrol edersin."

Kapadığında, "Kaza eseri yangınlı ölümler mi?" dedi Gabriel.

"Ateş, delilleri yok eder. Ve her yangın kurbanına toksin testi yapılmaz. O kazara ölümlerden bazıları sahiden öyle mi, merak ediyorum."

Frost'un e-postasının geldiğini belirten tınlama duyuldu.

Ekli dosyayı açtı ve ekrana yeni bir liste geldi. Geçen yıl içinde New England'da kaza eseri çıkan yangınlarda can vermiş iki düzine kurban vardı. "Bir bakıver" dedi Jane ve bilgisayarı Daniel'a çevirdi.

Gabriel, "Kaza eseri yangın hükümleri, genellikle otopside dumandan boğulma delili bulunduğu anlamına gelir" dedi. "Öylesi sizin katilin şablonuna uymaz. Kurbanlarını plastik torbayla havasız bırakıyorsa yani."

"Kurbanın baygınsa işi ateşe bırakabilirsin. Boğman gerekmez."

"Gene de farklı şablon, Jane."

"Bu teoriden vazgeçmeye hazır değilim henüz. Belki havasız bırakma yeni tekniğidir. Belki..."

"Sarah Basterash, yirmi altı yaşında" dedi Daniel. Kafasını kaldırdı ekrandan. "Rhode Island'da, Newport'taki bir evde çıkan yangında ölmüş."

"Newport mu?" Jane belgeye bakmak için Daniel'ın omzu üzerinden eğildi. "10 Kasım, müstakil evde yangın. Kurban yalnızmış, yatak odasında bulunmuş. Travma belirtisi yok."

"Ketamin?" dedi Gabriel.

Öfkeyle iç çekti Jane. "Toksin testi yapılmamış."

"Ama doğum tarihine bak" dedi Daniel. "13 Mayıs. Ve yangında ölmüş."

Jane kaşlarını çatarak baktı. "Hangi aziz anılıyor 13 Mayıs'ta?"

"Jeanne d'Arc."

22

Jane en son yaz ortasında uğradığında dar Newport sokakları turist kaynıyordu. Eriyen çilekli dondurması bileğinden damlarken şort ve sandaletle dolaştığını hatırladı. O sırada Regina'ya sekiz aylık hamileydi; bilekleri şişmiş sosisleri andırıyordu ve yatıp kestirmekten başka arzusu yoktu. Buna rağmen kasabanın tarihi binalarından ve kalabalık deniz kıyısından büyülenmişti ve o gece Gabriel'la yedikleri müthiş ıstakoz güveci aşacak bir yemek hatırlamıyordu.

Bu soğuk ocak gününde ne kadar da farklı bir kasabaydı Newport.

Frost arabayı kullanırken Jane kepenkleri kapalı hediyelik eşya dükkânları ve lokantaları, kışın turist bırakmadığı sokakları seyrediyordu. Bir barın önünde bir çift soğukta titreyerek sigara içiyordu.

"Buradayken tarihi kulübeler turuna çıkmış mıydın?" dedi Frost.

"Hı-hı. Kulübe demeleri komik gelmişti. Dolaplarından tekine maaile taşınabilirdik."

"Breakers'ı gezdiğimizde Alice söylenip durmuştu. Bana gayet hoş bir malikâne gibi görünmüştü ama Alice, o kadar paranın tek bir ailenin kontrolünde olmasının rezillik olduğunu söylemişti."

"Ha, evet. Alice komünistti, unutmuşum."

"Komünist falan değil. Sadece sosyal adalet duygusu kuvvetli."

Jane kuşkuyla baktı ortağına. "Bu aralar Alice düşmüyor ağzından. Cidden yine bir araya mı geliyorsunuz?"

"Belki. Onun hakkında kötü laflar ettiğini duymak istemiyorum yalnız."

"Neden sevgili *eski* karın hakkında kötü laf edeyim?"

"Tutamazsın dilini sen."

"Senin de bir şeylerini tutamadığın açık."

"Şuna bak." Frost iskeleyi işaret ediyordu. "Güzel bir balık lokantası var orada. Açık mıdır acaba? Öğlen orada yiyebiliriz belki."

"Dur, söyleme: Alice'le orada yemek yemiştiniz."

"Ne olmuş yemişsek?"

"Alice'le mutlu anılarınızı ziyaret etmeye hiç niyetim yok. Dönüşte hamburger alırız." GPS ekranına baktı. "Buradan sola."

Bellevue Caddesi'ne saptılar, Alice'in sosyalist öfkesini alevlendirmiş şık binaları geçtiler. Zamanında buralar, kodaman ailelerin hizmetçileri, atlı arabaları ve balo kıyafetleriyle gelip yaz geçirdikleri yerlerdi. Her sonbaharda aynı aileler, şehirdeki aynı ölçüde lüks malikânelerine dönerek kasabayı sessiz ve bomboş, bir dahaki yazın partilerini beklemeye terk ederlerdi. Jane'in o tür bir toplumsal hiyerarşide nerede yer alacağına dair herhangi bir yanılsaması yoktu: ya mutfakta tabak çanak ya da korse ve iç çamaşırı yıkardı. Altın sırmalı balo salonlarında salınan talihli genç hanımlardan biri olmayacağı kesindi. Evrendeki yerini biliyordu ve onunla yetinmeyi öğrenmişti.

"Bu sokak" dedi. "Sağa sap."

Malikâneleri geride bırakıp evlerin daha küçük ama yine de bir Boston polisinin gücünün yetmeyeceği ölçüde pahalı göründüğü bir sokağa girdiler. Sarah Basterash'ın kocası bü-

yük bir ihracat firmasında çalışıyordu ve Sarah, kapılarında Lexus ve Volvo'lar park edilmiş, her bahçenin özenle biçilmiş olduğu bu semtte rahat bir hayat yaşamış olmalıydı. Harika evlerle dolu bu sokakta karşınıza aniden kapkara bir boşluğun çıkması, afallatıcıydı.

Jane ile Frost arabadan inip bir zamanlar Basterash ailesinin evinin bulunduğu boş parsele baktılar. Yanmış yıkıntılar çoktan götürülmüştü ama burada bir yangının çıktığı, kavrulmuş ağaç kabuklarından anlaşılıyordu. Jane iç çektiğinde duman ve kül kokusunu alabildiğini düşündü. Komşu evlerde hasar yoktu; kusursuz sundurmaları ve özenle kesilmiş çalılarıyla Basterash arazisinin iki yanında meydan okurcasına hayatta kalmış gibi dikiliyorlardı. Ama komşularının mahvolmuş temeli, trajedinin herkesin başına gelebileceğini kanıtlıyordu. Yangın, zengin veya fakir ayırmazdı; alevler hepsini yutardı.

"Beijing'de, iş gezisindeydim" dedi Kevin Basterash. "Şirketim tarım ürünleri ihraç eder. Çin'e süttozu satmak üzere anlaşma yapmak için gitmiştim." Sesi yavaşça azaldı, bakışları yeni evlere has kimyasal kokuyu saçacak denli yeni döşenmiş bej halıya indi. Dairesi ferah ve aydınlıktı ama çıplak duvarlarından boş kitaplığına kadar her şeyi Jane'e geçicilik hissi veriyordu. Kevin Basterash daha iki ay önce evini ve karısını alevlere kurban vermişti. Şimdiyse Sarah'yla bir zamanlar çocuk sahibi olma düşleri kurdukları evden sekiz kilometre uzaklıktaki bu karaktersiz daireye yuvam diyordu. Ruhsuz salonda çerçeveli tek bir fotoğraf dahi yoktu.

Alevler her şeyi almıştı.

"Haberi öğle yemeğinden hemen önce aldım. Beijing saatiyle" dedi Kevin Basterash. "Komşumuz aradı. Evimin yandığını, itfaiyenin geldiğini söyledi. Henüz Sarah'yı bulama-

mışlardı; komşumuz dışarıda olduğunu, evde olmadığını umuyordu. Ama ben hemen anladım. Anladım çünkü Sarah o sabah beni, her zaman yaptığı gibi aramamıştı. Beni her gün, hep aynı saate arardı." Jane ve Frost'a baktı. "Kaza demişlerdi..."

Jane başıyla onayladı. "İtfaiye müfettişlerine göre eşiniz başucunda mum yanarken uyuyakalmış. Yatağın yanında bir viski şişesi bulunca da..."

"Sarhoş olup dikkatsiz davrandığını varsaydılar." Kevin kızgın bir bakışla kafa salladı. "Sarah öyle yapmazdı. Asla dikkatsiz davranmazdı. Tamam, yatmadan bir iki kadeh yuvarlamayı severdi ama o, kafayı bulup ev yanarken uyanmayacağı anlamına gelmiyor. Polise ve müfettişlere söyledim. Sorun, ben kaza olamayacağında ısrar ettikçe daha fazla *beni* soruşturmalarıydı. Evlilik dışı ilişkim olup olmadığını, Sarah'yla kavga edip etmediğimizi sordular. Koca her zaman birinci şüphelidir, değil mi? Ne olmuş o sırada Çin'deysem? Kiralık katil tutmuş olabilirim! Bir süre sonra kaza görüşünü kabullenmek zorunda kaldım. Çünkü kim ona zarar vermek isteyebilirdi? Hiç kimse!" Jane'e dikti bakışlarını. "Derken siz aradınız. Ve şimdi her şey değişti."

"Yok, tam olarak değil" dedi Jane. "Bu, sadece daha kapsamlı bir soruşturmanın bir parçası. Boston'da işlenen iki cinayete bakıyor ve karınızın ölümüyle herhangi bir bağlantıları olup olmadığını saptamaya çalışıyoruz. Timothy McDougal adı size bir şey ifade ediyor mu?"

Kevin başını salladı. "Hiç duymadım öyle birini."

"Ya Cassandra Coyle?"

Bu sefer duraksadı Kevin. Bir yüzü, bir anıyı bulup çıkarmaya çalışırcasına, "Cassandra" diye mırıldandı. "Sarah, Cassandra diye bir arkadaşından bahsetmişti. Ama soyadını hatırlamıyorum."

"Ne zaman bahsetmişti?"

"Geçen yılın başlarıydı galiba. Çocukluğundan tanıdığı bir kızın aradığını, beraber öğle yemeğine çıkacaklarını söylemişti. Ben tanışma şansı bulamamıştım arkadaşıyla." Kendine kızar bir ifadeyle kafa salladı yine. "Herhalde yine lanet iş gezilerinden birindeydim."

"Eşiniz nerede büyümüştü, Bay Basterash?" diye sordu Frost.

"Massachusetts. Burada, Montessori Okulu'nda iş bulunca taşınmış Newport'a."

"Boston'a sık gider miydi? Ailesi veya arkadaşları var mıydı orada?"

"Hayır. Annesi de babası da hayatta değildi. Dolayısıyla Brookline'da ziyaretine gideceği kimse kalmamıştı."

Jane not defterinden kaldırdı başını. "Sarah, Brookline'da mı büyümüş?"

"Evet. Liseyi bitirene dek orada oturmuş."

Jane ile Frost bakıştılar. Cassandra Coyle ve Tim McDougal da Brookline'da büyümüşlerdi.

"Eşiniz Katolik miydi, Bay Basterash?" dedi Jane.

Jane'in sorusuna içerlemiş gibi baktı bu sefer adam. "Ebeveyni Katolik'miş ama Sarah kiliseyi yıllar önce bırakmıştı." Kederle güldü. "Katolik yetiştirilişinin travmasını hâlâ yaşadığını söylerdi."

"Ne demek o?"

"Şaka işte. Kitabı Mukaddes'in, içindeki şiddet yüzünden büyüklerin gözetiminde okunacaklar listesine alınması gerektiğini söylerdi."

Jane öne eğildi. Nabzı hızlanmıştı. "Karınız Katolik azizlerini ne kadar bilirdi?"

"Benden çok daha fazla. Ben agnostik büyütüldüm ama Sarah bir tabloya bakıp mesela, *Bu, taşlanarak öldürülen Aziz Stephen*, diyebilirdi." Omuz silkti. "Pazar okullarında onları öğretiyorlar herhalde."

"Çocukluğunda hangi kiliseye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Lise?"

"Özür dilerim, hatırlamıyorum." Durakladı. "Biliyorduysam..."

"Brookline'daki çocukluk arkadaşlarından tanıdığınız var mı hiç?"

Kevin epeyce düşündü ama cevap veremedi. Henüz bir yuva olmadığı için perdeleri asılmamış pencerelere baktı. Belki de burası Kevin Basterash için asla bir yuva olmayacak, sadece hayatına devam etmeden önce yasını tutup toparlanacağı geçici bir sığınak olarak kalacaktı.

"Hayır" dedi sonunda. "Kızıyorum kendime."

"Neden efendim?" dedi Frost, nazikçe.

"Çünkü hiç yanında olmadım. Hep iş gezisindeydim. Birlikteliğimizin yarısında, elimde bavul, uzaklardaydım. Evde olmam gerekirken Asya'da anlaşma kovalıyordum." Dedektiflere baktı yine ve Jane, adamın gözlerinde parıldayan vicdan azabını gördü. "Sarah'nın Brookline'daki çocukluğuna dair sorular soruyorsunuz, tekine bile cevap veremiyorum."

Belki başka biri verebilir, diye düşündü Jane.

Haftalardır Elaine Coyle'la konuşmamıştı ve numarasını tuşlarken soracağı neredeyse kesin soru, canını sıkıyordu: *Daha bulamadınız mı kızımın katilini?* Her kurbanın ailesi duymak isterdi bu haberi. Daha fazla soru istemezlerdi. Bahane istemezlerdi. Belirsizliğin son bulmasını isterlerdi. Adalet isterlerdi.

Jane, "Üzgünüm" demek zorunda kaldı. "Henüz elimizde bir şüpheli yok, Bayan Coyle."

"Niye arıyorsun öyleyse?"

"Sarah Basterash diye birini tanıyor musunuz?"

Kısa bir sessizlik. "Hayır, sanmam. Kimmiş?"

"Kısa bir süre önce Rhode Island'da çıkan bir yangında öl-

müş bir genç kadın. Brookline'da büyümüş; Cassandra'yı tanıyıp tanımadığını merak ettim. Kızınızla aynı yaşlardaymış; belki aynı okula veya kiliseye gitmişlerdir."

"Kusura bakma ama Basterash adlı bir kız hatırlamıyorum."

"Kızlık soyadı, Byrne. Ailesi sizden..."

"Sarah Byrne mü? Sarah *ölmüş mü*?"

"Tanıyordunuz yani."

"Evet. Evet, Byrne'ler bizim sokakta otururlardı. Frank Byrne birkaç sene önce kalp krizinden öldü. Sonra da karısı..."

"Başka bir isim daha var sormak istediğim" diyerek kadının lafını kesti Jane. "Timothy McDougal'ı hatırlıyor musunuz?"

"Dedektif Frost sormuştu geçen hafta onu. Noel Arifesi öldürülen genç."

"Evet. Ama ben, Tim McDougal adlı bir oğlanı soruyorum. Kızınızla yaşıt, kızınızla okula gitmiş olabilecek bir oğlan."

"Dedektif Frost ölen adamın Brookline'da büyüdüğünü söylememişti."

"O sırada ilgisi olabileceğini düşünmüyorduk. Hatırlıyor musunuz onu?"

"Tim diye bir oğlan vardı ama soyadı neydi, hatırlamıyorum. Çok önce oldu hem; yirmi sene..."

"*Ne* oldu yirmi sene önce?"

Sessizlik uzadı. Elaine nihayet yanıt verdiğinde adeta fısıldıyordu: "Elma Ağacı..."

23

Norfolk Bölge Savcı Yardımcısı Dana Strout, "Elma Ağacı Kreşi olayı mahkemeye taşındığında" dedi, "lisedeydim. Dolayısıyla sizin bildiklerinizden fazlasını bilmiyorum. Ama aradığınızı bu belgelerde bulabilmeniz lazım." Henüz otuzlarında olmasına rağmen saçlarında boy göstermeye başlamış aklar, savcılık mesleğinin ağır stresinin ve pek gerekli görünen kuaför ziyaretine vakit bırakmayan yoğun programının tanıklarıydı. Toplantı masasına yeni bir kutuyu bırakırken, "Başlangıç için bunlar yeter" dedi.

Frost masaya dizili altı kutuya yılgın baktı. "*Başlangıç* için mi?"

"Elma Ağacı Kreşi davası, Norfolk ilçesi tarihinin en uzun davalarından biriydi. Bu kutularda sadece bir yıldan fazla sürmüş mahkeme öncesi soruşturmasının belgeleri var. Ödeviniz çok yani. İyi şanslar size."

Frost, sesinde umutsuzlukla, "Büronuzda bize bunların özetini verebilecek kimse yok mu?" dedi. "Davaya bakan savcı kimdi?"

"Erica Shay. Ama bu hafta burada değil."

"Davayı hatırlayan başka biri yok mu?"

Dana kafa salladı. "Mahkeme yirmi sene önce görülmüş; davadaki diğer tüm hukukçular başka yerlerde şimdi. Kamu hizmeti nasıldır, bilirsiniz, dedektif. Üç kuruşa deli gibi çalı-

şılır. Daha iyi işi bulan, çekip gider." Sesini alçaltarak ekledi: "Ben de öyle bir şey düşünüyorum."

"Mahkemede tanıklık etmiş tüm çocukları bulmalıyız" dedi Jane. "Adlarını başka yerde bulamadık."

"Muhtemelen mahkeme tarafından, mahremiyetlerini korumak adına gizli tutulmuştur kimlikleri. O yüzden adları Google aramalarında ve gazete haberlerinde çıkmıyordur. Ama siz halen bir cinayet soruşturması yürüttüğünüzden gereken tüm kayıtlara erişiminizi sağladım." Kutulara baktı, birini Jane'in önüne itti. "Aradıklarınız bunda olsa gerek. Çocuklarla yapılan mahkeme öncesi sorgular bunun içinde. Ama unutmayın, kimlikler gizli kalacak."

"Elbette" dedi Jane.

"Bu odadan hiçbir şey çıkarılmayacak, tamam mı? Gerekiyorsa not alın, fotokopi lazımsa mübaşire söyleyin. Ama orijinaller burada kalıyor." Kapıya ilerledi, durdu, döndü. "Savcılık bu davanın tekrar kamunun önüne çıkmasını istemiyor, aklınızda olsun. Duyduğum kadarıyla ilgili herkes için çok acılı bir dönemmiş. Kimse Elma Ağacı'nı hatırlamak istemiyor."

"Başka seçeneğimiz yok."

"Davanın soruşturmanızla ilgili olduğundan emin misiniz? Dava çok uzun zaman önceydi ve yine manşetlere çıkarsa Erica Shay'in hiç memnun olmayacağını garanti ederim."

"Bu bilgileri bizle paylaşmak istememesinin bir nedeni var mı?"

"Nasıl yani? Kutular burada işte."

"Ama belgelere ulaşabilmek için valiliği aramak zorunda kaldık. Bir cinayet soruşturmasında ilk defa başımıza geliyor bu."

Dana bir anlığına kutulara bakarak sessiz kaldı. "Yorum yapamam."

"Yapmamanız mı söylendi?"

"Bakın, size tek söyleyebileceğim davanın çok hassas ol-

duğu... Haftalarca manşetlerde kalmış ki şaşacak tarafı yok. Dokuz yaşında bir kız kayboluyor. Kreşi işleten aile pedofil çıkıyor. Cinayet ve şeytan ayinleri suçlamaları var. Erica taciz suçlamalarında suç hükmü çıkartmış ama jüriyi cinayet suçlamasına ikna edememiş. Davanın yine gündeme gelmesinden niye hoşlanmayacağını kestirebilirsiniz herhalde."

"Bayan Shay'le görüşmemiz gerek. Ne zaman döner?"

"Dediğim gibi, buralarda değil ve ne zaman konuşabilirsiniz, bilmiyorum." Yine kapıya döndü. "İşe girişin bence. Büro iki saate kapanacak."

Jane kutulara bakarak iç çekti. "İki saatten çok daha fazlası gerekecek."

Frost mahkeme öncesi kutusundan kucak dolusu belge çıkarırken, "Bir ay de sen ona" diye söylendi.

Jane de bir yığın dosya alıp karşısına oturdu. Etiketleri tararken dosyalarda sorguların, tıbbi raporların ve psikolog değerlendirmelerinin bulunduğunu gördü.

Açtığı ilk dosyanın etiketinde *Devine, H* yazıyordu.

Boston Globe'da davayla ilgili çıkan haberleri önceden okuduklarından, davaya dair temel bilgilere sahiptiler. Brookline'da, Irena ve Konrad Stanek ile yirmi iki yaşındaki oğulları Martin'in işlettiği Elma Ağacı Kreşi, beş ila on bir yaş arası çocuklara okul sonrası hizmeti sunuyordu. Ayrıca ilkokuldan dosdoğru kreşe gelen bir otobüsleri vardı ki o, çalışan anne babalar için paha biçilmez bir hizmetti. Elma Ağacı kendisine *hem zihinlerin hem ruhların yetiştirildiği yer* diyordu. Stanek'ler, din dersleri verdikleri yerel Katolik kilisesinin saygın üyeleriydi. Martin, Elma Ağacı okul otobüsünü kullanıyordu ve çocukları sihir numaraları ve balondan hayvanlarla eğlendirmeyi seviyordu. Elma Ağacı beş yıl boyunca dikkate değer herhangi bir şikâyet almadan iş görmüştü.

Derken, dokuz yaşındaki Lizzie DiPalma ortadan kaybolmuştu.

Ekim ayında bir cumartesi günü öğleden sonra Lizzie evinden, kafasında gümüş boncuklu örme beresiyle çıkmış, bisikletine binip uzaklaşmış ve bir daha görülmemişti. Çocuklardan biri, Lizzie'nin boncuklu beresini iki gün sonra Martin Stanek'in otobüsünde bulmuştu. Otobüsü sadece Martin kullandığından derhal kaybolma olayının birinci şüphelisi konumuna gelmişti. Açılan dava, on yaşındaki Holly Devine'ın feci bir gerçeği ortaya dökmesiyle sağlamlaşmıştı.

Jane, Holly Devine'ın dosyasını açtı ve psikoloğun küçük kızla yaptığı konuşmanın dökümünü okumaya başladı.

> Görüşülen kişi, ebeveyni Elizabeth ve Earl Devine ile Brookline'da oturan on yaşında bir kız çocuğudur. Kardeşi yoktur. Okul sonrası öğrencisi olarak iki yıldır Elma Ağacı Kreşi'ne devam etmektedir. 29 Ekim günü annesine "Elma Ağacı'nda kötü şeyler oldu" demiş ve kreşe gitmek istememiştir. Ayrıntılar için yüklenildiğinde, "Martin'le annesi ve babası dokunmamaları gereken yerlerime dokundular" demiştir.

Jane, Stanek ailesinin Holly Devine'a yaptıklarını artan bir dehşetle okudu. Popoya tokatlar, parmaklamalar, kurcalamalar, berelemeler. Duhul... Sakinleşmek için dosyayı kapayarak derin nefesler alıp vermek zorunda kaldı. Üç alçak ile on yaşındaki kurbanlarının görüntülerini silemedi kafasından. Kızını düşünmeden de edemedi. Regina daha üç yaşındaydı. Öyle canavarları kızını taciz ederken yakalasa neler yapacağını düşündü. İntikamını aldıktan sonra alçaklardan geriye ne kadar az parça kalacağını düşündü. Jane günün birinde yasaları çiğnerse anne ayıların yavrularını tehdit edenlere yaptıklarını yaparak çiğnerdi ancak.

"Timothy McDougal daha beş yaşındaymış" dedi Frost. Okuduğu dosyadan başını, yüzünde bir tiksinme ifadesiyle kaldırdı. "Annesiyle babası, polisi arayıp oğullarının kurban-

lardan olabileceğini söyleyene kadar çocuklarının tacize uğradığını fark etmemişler bile."

"Hiç mi bilmiyorlarmış?"

"Hiç. Sarah Byrne de aynı durumda. Altı yaşındaymış. Sarah nihayet yaşadıklarını anlatana kadar doktorlarla altı defa konuşmuş."

Jane istemeden dikkatini tekrar Holly Devine'ın dosyasına çevirdi.

> ...parmaklarını içime soktu, canım yandı. Sonra Irena da yaptı. Sonra baba da. Billy ile ben bağırdık hep ama kimse duymadı çünkü gizli odadaydık. Sarah ve Timmy ve Cassie de. Hepimizi kilitlemişlerdi ve durmuyorlardı...

Dosyayı bırakıp dizüstü bilgisayarını açıt ve Holly Devine adını aradı. İki ayrı Holly Devine'ın Facebook sayfalarına ulaştı. Biri, kırk sekiz yaşındaydı ve Denver'da oturuyordu. Ötekiyse otuz altı yaşındaydı. Seattle'da yaşıyordu. Ne Boston'da oturan ne de Elma Ağacı'nda tacize uğrayan Holly Devine'la yaşı tutan bir Holly Devine vardı. Belki şimdiye evlenmiş ve soyadını değiştirmişti. Ya da belki internette herhangi bir kaydı yoktu.

En azından adı, ölüm ilanlarında çıkmamıştı.

Psikoloğun raporunda Holly'nin ailesinin telefonu kayıtlıydı. Yirmi yıl sonra hâlâ aynı yerde oturuyor, hâlâ aynı numarayı kullanıyor olabilirler miydi? Cep telefonunu çıkardı, numarayı tuşladı.

Üç çalıştan sonra bir erkek sesi, "Alo?" dedi. Tok ve aksi bir ses.

"Boston Polisi'nden Dedektif Jane Rizzoli. Holly Devine'ı bulmaya çalışıyorum. Acaba kendisini..."

"Burada oturmuyor."

"Nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Siz Bay Devine mısınız? Alo?"

Cevap gelmedi. Telefon kapanmıştı.

Hayda.

"Öf" dedi Frost bilgisayarına bakarak.

"Ne var?"

"On bir yaşındaki Bill Sullivan'ın dosyasına bakıyorum. Stanek'lerin tacizine uğrayan çocuklardan biri."

Bill. *Billy*. Jane tekrar Holly Devine dosyasını açtı, ismi buldu.

Billy ile ben bağırdık hep ama kimse duymadı çünkü gizli odadaydık...

"Google'dan baktım" dedi Frost. "Bill Sullivan adlı bir genç, Brookline'da daha yeni kaybolmuş."

"Ne? Ne zaman?"

"İki gün önce. Kaybolan kişi aynı yaşta. Yani aynı Billy Sullivan olabilir." Dizüstü bilgisayarını Jane'e çevirdi.

Ekranda *Boston Globe*'da yayımlanmış kısa bir haber vardı.

Polis, Brookline'daki Kayıp Vakasını Araştırıyor

Kaybolduğu bildirilen Brookline'lı şahsın aracı, Salı sabahı Putterham Meadow Golf Sahası yakınlarında terk edilmiş olarak bulunmuştur. Bill Sullivan (31) pazartesi gecesi kaybolmuş ve kaybolduğunu annesi, polise ertesi sabah bildirmiştir.

Sullivan'a ait en son görüntü, çalıştığı Cornwell Yatırım'dan çıkarken güvenlik kamerası tarafından kayda alınmıştı. Sullivan'ın aracında (yeni model bir BMW) kan lekeleri bulunmuş ve polis, kayıp vakasını şüpheli olarak kayda geçirmiştir.

Yatırım danışmanlığı yapan Sullivan, bir seksen boylarında, yaklaşık seksen kilo ağırlığında, sarışın, mavi gözlüdür.

"İsim aynı, yaş aynı" dedi Jane.

"Dosyadaki annenin adı da Susan. Aynı çocuk olmalı."

"Ama cinayet değil, kayıp vakası bu. Şablona uymuyor." Frost'a baktı Jane. "Oğlanın doğum günü?"

Frost, Bill Sullivan'ın dosyasını taradı. "28 Nisan."

Jane dizüstü bilgisayarında Azizler Takvimi'ni açtı. "28 Nisan'da Milanolu Aziz Vitalis anılıyormuş" dedi.

"Şehit miymiş o da?"

Jane tekrar ekrana baktı. "Evet. Aziz Vitalis. Diri diri gömülmüş."

Billy Sullivan'ın cesedi bu yüzden bulunamadı.

Ayağa fırladı Jane. Odadan çıkıp koridorda Dana Strout'un bürosuna yöneldiğinde Frost hemen ardındaydı. Jane ile Frost içeri daldığında telefondaki savcı yardımcısı koltuğunda döndü ve irkildi.

"Stanek'ler" dedi Jane. "Hâlâ hapisteler mi?"

"Müsaadenizle konuşmamı bitirsem?"

"Yanıt *hemen* lazım."

Dana telefona, "Şu anda ofisimde, tepemdeler. Ararım sonra." Kapadı, Jane'e baktı.

"Nedir mesele?"

"Stanek'ler nerede?"

"Cidden, nedir acil olan, anlamadım."

"Stanek'ler, kreşteki çocukların taciz suçlamaları yüzünden hapse atıldılar. O çocuklardan üçü şu anda ölü. Biri daha yeni kayboldu. Bir daha soruyorum: *Stanek'ler nerede?*"

Dana kalemiyle masasını birkaç saniye tıklattı. "Konrad Stanek, mahkemeden sonra hapiste öldü" dedi. "Karısı Irena da dört sene önce, gene hapiste öldü."

"Ya oğulları? Martin? O nerede?"

"Telefonda savcı Erica Shay'le konuşuyordum. Martin Stanek'in cezasını doldurduğunu, serbet bırakıldığını söyledi."

"Ne zaman?"

"Üç ay önce. Ekimde."

24

Babam telefonda; sakin ve ısrarcı konuşuyor.

"Kadının biri aradı, seni sordu" diyor.

"Daha önce arayan kadın mı?" diye soruyorum.

"Hayır, başka biri. Boston polisinden olduğunu söyledi. Seninle derhal görüşmesi lazımmış çünkü güvenliğinden endişe ediyormuş."

"İnandın mı?"

"Araştırdım. Boston polisinde, cinayet şubede çalışan bir Dedektif Rizzoli varmış. Ama bilemezsin. Temkini elden bırakmamak lazım, kızım. Bir şey söylemedim ona."

"Sağ ol, baba. Yine ararsa konuşma hiç."

Telefonda öksürdüğünü duyuyorum; aylardır geçmedi bu inatçı öksürük. Sigara yüzünden ölüp gideceğini söyleyip duruyordum ve sırf dırdırım yüzünden bıraktı sigarayı. Ama öksürük geçmedi. Göğsünde yer etmiş; balgam hırıltısını duyuyorum. Babama uğramayalı çok oldu. Uzak duracağıma söz vermiştim çünkü evimiz gözleniyor olabilir ama bu öksürük endişelendiriyor beni. Güvendiğim tek insan o ve onsuz ne yaparım, bilmiyorum.

"Baba?"

"İyiyim, kızım." Sesi hırıltılı. "Bebeğimi güvende tutmaya çalışıyorum sadece. Onunla ilgili bir şey yapılmalı."

"Yapabileceğim bir şey yok benim."

"Ama benim var" diyor usulca.

Duraklıyor, babamın hırıltılı soluklarını dinliyor ve teklifini tartıyorum. Babam hiç boşa söz vermez. Dediği şeyi yapar.

"Senin için her şeyi yaparım, Holly, biliyorsun. Her şeyi."

"Biliyorum, baba. Dikkatli olalım yeter. Her şey yoluna girecek."

Ama telefonu kaparken, hiçbir şey yolunda değil, diye düşünüyorum. Dedektif Rizzoli beni arıyor; benimle diğerleri arasında bağlantıyı bu kadar çabuk kurmasına şaşırdım doğrusu. Ama hikâyenin tümünü bilemez ve hiçbir zaman bilemeyecek.

Çünkü hiç anlatmayacağım.

O da anlatmayacak.

25

Revere'deki üç katlı, yıkım kararının eşiğinde bekleyen apartman, sokaktaki en döküntü binaydı. Badanasının çoğu dökülmüştü; Jane, Frost'la birlikte üçüncü kattaki daireye çıkarken tırabzanın sallandığını fark etti ve merdivenin, cephesine monte edildiği binadan ayrılıp çökövereceğini düşündü.

Frost kapıyı tıklattı; sahanlıkta, soğukta korunmasız beklediler. Adamın içeride olduğunu biliyorlardı. Televizyonun sesi duyulduğu gibi Jane, yıpranmış perdelerin kımıldadığını görmüştü. Derken kapı açıldı ve Martin Stanek, ters bakışlarıyla karşılarına dikildi.

Yirmi sene önce tutuklandığında çekilen fotoğraflarında Martin, açık kahverengi saçlı, gözlüklü ve yirmi iki yaşına rağmen tombalak ve masum yüzlü bir gençti. Jane o delikanlıyı sokakta görse zararsız, insanın gözüne bakamayacak denli silik biri olduğuna hükmederdi. Fotoğraftaki delikanlının yaşlanmış, belki saçları dökülmüş ve şişmanlamış halini görmeyi beklediğinden kapıyı açan adam karşısında irkildi. Hapiste geçen yirmi yıl Martin'i gladyatör omuzlu bir kas yığınına çevirmişti. Saçlarını kazıtmıştı ve yüzünde yumuşaklığın en ufak izi yoktu. Burnu artık boksörlerinki gibi ezikti. Sol kaşında çirkin bir yara izi vardı ve yanağı, elmacıkkemikleri kırılıp düzeltilmeden iyileşmeye bırakılmışçasına yamuktu.

"Martin Stanek?" dedi Jane.

"Kim soruyor?"

"Boston polisinden Dedektif Jane Rizzoli. Bu da ortağım, Dedektif Frost. Birkaç sorumuz var size."

"Yirmi yıl geç kalmadınız mı onun için?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Cezamı çektim ben. Soru falan cevaplayacak değilim." Kapıyı yüzlerine kapamaya davrandı.

Jane eliyle kapıyı tuttu. "Böyle davranmanız işe yaramayacak, beyefendi."

"Haklarımı biliyorum ben."

"Şimdi, burada ya da Boston Polis Merkezi'nde konuşabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?"

Martin bir an düşündü ve seçeneklerinin seçenek olmadığını fark etti. Başka bir şey demeden, kapıyı açık bırakarak dairesine döndü.

Jane ile Frost peşinden girip soğuğu dışarıda bırakmak için kapıyı kapadılar.

Jane daireyi tararken gözü duvarın en dikkat çekecek yerine asılmış, altın varak çerçeveli Meryem Ana ve Bebek İsa tablosuna takıldı. Hemen altındaki masaya altı tane çerçeveli aile fotoğrafı yerleştirilmişti: Gülümseyen bir adam, bir kadın ve bir oğlan. Aynı çift, orta yaşlarda, birbirlerine sarılmış. Kamp ateşinin etrafında oturan üç kişilik aile. Tüm fotoğraflar Stanek ailesinin hapse düşmesinden önceki yıllara aitti.

Martin televizyonu kapadığında inen sessizliği, ince duvarların engelleyemediği trafik gürültüsü ve mutfaktaki buzdolabının mırıltısı bozdu. Ocak, tezgâh ve tabak çanağın temizliğine rağmen daireye hâkim küf ve yanmış yağ kokusu, önceki kiracıdan mirastı anlaşılan.

Jane'in yüzündeki tiksintiyi gören Martin, "Param anca buraya yetti" dedi. "Tapusu hâlâ adıma olmasına rağmen Brookline'daki eve dönemezdim. Hüküm giymiş bir seks suçlusuyum ve evin yakınında bir oyun bahçesi var. Sırf vergisini ödeyebilmek için evi satışa çıkarmak zorunda kaldım. Artık

burası var... Evim, tatlı evim." Eliyle lekeli halıyı, yırtık pırtık koltukları gösterip dedektiflere baktı. "Neden geldiniz?"

"Neler yaptığınızı sormak istiyoruz, Bay Stanek. Belli günlerde nerede olduğunuzu."

"Neden cevap vereyim? Bana yapılanlardan sonra..."

"*Size* yapılanlar mı?" dedi Jane. "*Kendinizi* kurban mı görüyorsunuz?"

"Hüküm giymiş pedofillere hapiste ne yapıldığından haberiniz var mı sizin? Gardiyanlar emniyetinizi düşünür mü sanıyorsunuz? Kimse yaşadınız mı, öldünüz mü, bakmaz bile. Yaranızı sarar, tekrar kurtların önüne bırakırlar." Sesi titredi; mutfak masasındaki iskemleye bıraktı kendini.

Frost bir anlığına bekleyip diğer iskemleyi çekerek oturdu. Sakin bir sesle, "Hapiste başınıza ne geldi, Bay Stanek?" dedi.

"Ne mi geldi?" Martin başını kaldırıp yaralı yüzünü işaret etti. "Ne geldiğini görebilirsiniz. Daha ilk geceden üç dişimi kırdılar. Ertesi hafta elmacıkkemiğimi. Sağ elimin parmaklarını. Sonra sol hayam..."

"Bunları duyduğuma gerçekten üzüldüm beyefendi" dedi Frost. Samimiyetle üzülmüş görünüyordu. İyi Polis-Kötü Polis oyununda Frost, tabiatı yüzünden daima İyi Polis rolünü üstlenirdi. Cinayet masasının temiz çocuğuydu; kedilerin, köpeklerin, çocukların ve yaşlı hanımların dostuydu. Yoldan çıkarılmayacak adamdı ve kimse de onu yoldan çıkarmaya uğraşmazdı.

Martin bile rol yapmadığını anlamış gibiydi. Frost'un usulca ortaya atıverdiği anlayış hamlesi karşısında hafifçe yaşaran gözlerini kaçırdı Martin. "Ne istiyorsunuz benden?" dedi.

Kötü Polis Jane, "10 Kasım'da neredeydiniz?" dedi. Bu sefer rol yapmıyordu: anne olduğundan beri çocuklara karşı işlenen suçlara hassasiyeti artmıştı. Regina'yı doğurmak Jane'i dünyanın tüm Martin Stanek'leri karşısında zayıf hissettirmişti.

Martin kaşlarını çattı. "10 Kasım'da neredeydim, bilmiyorum. Siz iki ay önce nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Ya 16 Aralık?"

"Aynısı. Hiçbir fikrim yok. Herhalde burada, böyle oturuyordum."

"24 Aralık?"

"Noel Arifesi mi? Onu biliyorum işte. St. Clare's Kilisesi'nde, akşam yemeğindeydim. Her sene benim gibiler için özel Noel yemeği çıkarıyorlar. Arkadaşı, ailesi olmayanlar için. Kızarmış hindi, mısır ekmeği ve püre. Üstüne kabak tatlısı. Gidin, sorun. Herhalde hatırlarlar beni. Unutulmayacak kadar çirkinim."

Jane'le Frost bakıştılar. Onaylanırsa Stanek'in, Tim McDougal cinayeti sırasında nerede olduğunu kanıtlayacağı tanıkları var demekti. Bu ise sorun anlamına geliyordu.

"Neden soruyorsunuz bunları?" dedi Martin.

"Yirmi yıl önce taciz ettiğiniz çocukları hatırlıyor musunuz?"

"Olmadı öyle bir şey."

"Yargılandınız ve hüküm giydiniz, Bay Stanek."

"Yalanlara inanan bir jüri tarafından. Cadı avına çıkmış bir savcı tarafından."

"Konuşmaya korkan çocuklar tarafından."

"Doğrusunu bilecek yaşta değillerdi. Onlara ne söylendiyse onu tekrarladılar. Saçma sapan, imkânsız şeyler. Tutanakları okuyun, kendiniz görün. *Martin bir kediyi öldürüp kanını bize içirdi. Martin bizi ormana götürüp şeytanla tanıştırdı. Martin bir kaplanı uçurdu.* Bunlardan *herhangi birinin* olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Jüri inanmış."

"Bir sürü zırva anlatıldı onlara. Savcılık, şeytana taptığımızı söyledi. Haftada üç gün kilisede ayine giden annemin bile. Çocukları otobüse bindirip taciz etmek için ormana gö-

türdüğümü söylediler. O küçük kızı öldürmekle bile suçladılar beni."

"Lizzie DiPalma."

"Sırf beresi otobüsümde bulundu diye. Ondan sonra o edepsiz Bayan Devine polise gitti ve bir anda canavar oldum. Çocukları öldürüp kahvaltı niyetine yiyen türden."

"Bayan Devine mı? Holly'nin annesi mi?"

"O kadın nereye baksa şeytan görürdü. Beni şeytan ilan etmesi için bir defa bakması yetti. Kızının bir sürü hikâye anlatmasına şaşmamak lazım. Yok çocukları ağaçlara bağlamışım, yok kanlarını emmişim, yok çubuklarla taciz etmişim... Savcılık diğer çocuklara da aynı palavraları söyletti ve işte, sonu bu oldu." Bir daha yüzünü işaret etti. "Yirmi yıl hapis, kırık bir burun, çatlak bir çene. Dişlerimin yarısı gitti. Babamın aksine, karşılık vermeyi öğrendiğim için hayatta kalabildim. İnme geçirip öldüğünü söylediler. Bir damarı patlamış ve beyin kanamasından gitmiş. İşin doğrusu, hapishane öldürdü babamı. Ama beni öldüremedi çünkü izin vermedim. Adaletin yerine geldiğini görene dek yaşayacağım ben."

"Adalet mi?" dedi Jane. "Yoksa intikam mı?"

"Bazen fark olmuyor aralarında."

"Yirmi yıl hapis yatmak insana bolca düşünecek zaman, biriktirecek öfke kazandırır. Sizi içeri tıktıranlara neler yapacağınızı planlamak için epey vaktiniz olmuş."

"Elbette intikam almak istiyorum."

"O zamanlar çocuk olmalarına rağmen mi?"

"Ne?"

"Taciz ettiğiniz çocuklar, Bay Stanek. Polislere yaptıklarınızı anlattıkları için cezalarını veriyorsunuz."

"Çocuklardan bahsetmiyordum ki ben. O kaltak savcıyı kastediyordum. Erica Shay, masum olduğumuzu *biliyordu* ve buna rağmen bizi kazığa bağlayıp yaktı. Konuştuğum gazeteci kitabını yazdığında her şey ortaya çıkacak."

"*Kazığa bağlayıp yaktı.* İlginç bir tarif kullandınız." Jane duvardaki Meryem Ana ve Bebek İsa tablosuna baktı. "Gördüğüm kadarıyla dindarsınız."

"Artık değilim."

"Neden bu tabloyu astınız o zaman?"

"Annemindi çünkü. Ondan bana kalan tek şey. Bu ve birkaç fotoğraf."

"Katolik olarak yetiştirilmişsiniz. Eminim tüm aziz ve şehitleri biliyorsunuzdur."

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Gözlerindeki sahici şaşkınlık mıydı? Tepkisi, masum birinin içten tepkisi miydi? *Yoksa müthiş bir oyuncu muydu?*

"Azize Lucia'nın nasıl öldüğünü söyleyin bana."

"Niye?"

"Biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

Omuz silkti Martin. "Azize Lucia'ya işkence yapıldı ve gözleri çıkarıldı."

"Peki, Aziz Sebastian?"

"Romalılar oklayarak öldürdüler. Ne alakası var bunların benimle?"

"Cassandra Coyle. Tim McDougal. Sarah Byrne. Bu isimler bir şey ifade ediyor mu size?"

Martin cevap vermedi ama beti benzi atmıştı.

"Her gün okul çıkışı aldığınız çocukları hatırlıyorsunuzdur herhalde. Otobüsünüze binen çocuklar. Kimse bakmazken yaptıklarınızı savcıya anlatan çocuklar."

"Onlara bir şey yapmadım ben."

"Öldüler, Bay Stanek. Üçü de. Üçü de siz hapisten çıktıktan sonra öldü. Yirmi yıl hapiste kaldıktan sonra çıkıyorsunuz ve *bam-bam-bam*, insanlar ölmeye başlıyor. İlginç, değil mi?"

Bir darbe almışçasına, sertçe arkasına yaslandı. "Onları *benim* öldürdüğümü mü sanıyorsunuz?"

"Öyle bir sonuca vardığımız için ayıplayabilir misiniz bizi?"

İnanamıyormuşçasına güldü. "Ya, tabii, başka kimi suçlayacaktınız? Dön, dolaş, bana geliyor."

"Siz mi öldürdünüz onları?"

"Hayır. Öldürmedim. Ama eminim, öldürdüğümü kanıtlamanın yolunu bulursunuz sonunda."

"Ne yapacağımızı söyleyeyim, Bay Stanek" dedi Jane. "Evinizi ve arabanızı arayacağız. İşbirliğine yanaşıp bize izin verebilirsiniz. Ya da zor yoldan yapar, arama emriyle geliriz."

"Arabam yok ki benim" dedi Martin dümdüz bir sesle.

"Nasıl gidiyorsunuz sağa sola?"

"Tanımadıklarına iyilik yapabilenler sayesinde." Jane'e baktı Martin. "Dünyada hâlâ öyle insanlar var."

"Evinizi aramamıza izin veriyor musunuz, beyefendi?" dedi Frost.

Stanek mağlup bir tavırla omuz silkti. "Ne dediğimin önemi yok. Arayacaksınız nasılsa."

Jane için bu kadarı yeterliydi. Hazır bekleyen olay yeri ekibine mesaj yazmak için telefonunu çıkaran Frost'a döndü.

"Gözün üstünde olsun" dedi. "Yatak odasından başlayacağım."

Yatak odası da salon gibi kasvetli ve iç karartıcıydı. Tek ışık kaynağı, iki bina arasındaki dar açıklığa bakan pencereydi. Halıda kahverengi lekeler vardı ve oda, küf ile kirli çarşaf kokuyordu. Ama yatak düzgün yapılmıştı ve sağda solda atılmış bir çorap teki bile yoktu. Jane ilkin banyoya girip ecza dolabını açtı, içinde ketamin olabilecek şişe arıyordu. Dolapta sadece aspirin ve bir kutu yara bandı vardı. Lavabonun altındaki dolapta tuvalet kâğıdı vardı ama koli bandı, ip ya da bir katilin alet kutusundan başka herhangi bir şey yoktu.

Yatak odasına dönüp yatağın altına baktı, şiltenin altını

yokladı. Yatağın başucundaki gece lambasını yakıp çekmeceyi açtı. Çekmecede bir el feneri, birkaç kopuk düğme ve fotoğraf dolu bir zarf buldu. Resimleri taradı: Çoğu yıllar öncesinden, Stanek'lerin aile olduğu zamandan kalmaydı. Birbirlerinden, bir daha görüşmemek üzere koparılmalarından önceki zamandan. Zarftaki son fotoğrafta durakladı. Altmışlarında, turuncu mahkûm kıyafetli iki kadın. Kadınlardan biri, Martin'in annesi Irena'ydı; ak saçları seyrelmiş, yüzü gençlik halinin hayaletine dönüşmüştü. Ama Jane'i afallatan diğer kadındı çünkü bu yüzü tanıyordu.

Fotoğrafın arkasında bir yazı vardı: *Annen her şeyi anlattı.*

Jane asık suratla salona dönüp fotoğrafı Stanek'in burnuna dayadı. "Bu kadını tanıyor musunuz?" dedi.

"Annem bu. Framingham'da ölmeden birkaç ay önce."

"Yanındaki kadını soruyorum."

Duraksadı Martin. "Orada tanıştığı biri. Bir arkadaşı."

"Ne biliyorsunuz bu *arkadaş* hakkında?"

"Anneme hapiste göz kulak olmuş. Diğer mahkûmlara karşı korumuş, tek bildiğim bu."

Jane fotoğrafı çevirip arkasındaki yazıyı işaret etti. "*Annen her şeyi anlattı.* Ne demek bu? Anneniz ona ne söylemiş, Bay Stanek?"

Cevap vermedi Martin Stanek.

"Elma Ağacı'nda olan bitenlerin aslını mı? Lizzie DiPalma'nın nereye gömüldüğünü mü? Ya da belki hapisten çıkınca o çocuklara neler yapmayı planladığınızı anlatmıştır."

"Söyleyecek başka şeyim yok." Aniden ayağa kalkınca Jane irkilip geriledi.

"Başka birinin vardır belki" dedi Jane. Telefonunu çıkardı, Maura'yı aradı.

26

Fotoğraftan dimdik bakan kadın, *Görüyorum Seni*, der gibiydi. Yarısı ak, yarısı kara saçları, köşeli yüzünden kirpi dikenleri misali fışkırıyordu ama Maura'ya tanıma şaşkınlığını yaşatan, gözleriydi. Sanki geleceği yansıtan bir aynaya bakıyordu.

"Bu, o. Amalthea" dedi Maura. Şaşkınlıkla Jane'e baktı. "Irena Stanek'i tanıyor muymuş?"

Başıyla doğruladı Jane. "Bu fotoğraf dört sene önce, Irena Azami Güvenlikli Framingham Hapishanesi'nde ölmeden hemen önce çekilmiş. Müdürle konuştum, Irena ile Amalthea'nın arkadaşlık ettiklerini doğruladı. Yemeklerde ve ortak alanlarda neredeyse tüm vakitlerini birlikte geçirirlermiş. Amalthea, Elma Ağacı ve Stanek'lerin çocuklara yaptıklarını biliyor. Arkadaş olmalarına şaşmamak lazım. Canavarlar birbirini anlar elbette."

Maura, Irena Stanek'in yüzünü inceledi. Kimileri insanların gözlerinde kötülük pırıltılarını gördüklerini iddia ederlerdi ama bu fotoğrafta Amalthea'nın yanında duran kadın ne kötü ne tehlikeli, sadece hasta ve bitkin görünüyordu. Irena'nın gözlerinde bir kurbanı uyaracak, *Uzak dur, tehlike var*, diyen bir ifade yoktu.

"Tatlı teyzecikler gibi duruyorlar, değil mi?" dedi Jane. "Böyle görünce ne yaptıkları, kim oldukları anlaşılmıyor. Irena öldükten sonra Amalthea bu fotoğrafı Martin Stanek'e

yollamış. Hapisten çıktığından beri de Amalthea ona mektup yazıp duruyormuş. İki katil, biri içeride, diğeri dışarıda, iletişim halinde."

Amalthea'nın sözleri Maura'nın hafızasından fısıltıyla çıktı; anlamları aniden, tüyleri ürpertircesine önem kazanmıştı: *Yakında bir tane daha bulacaksın.*

"Stanek'in ne yaptığını biliyor" dedi Maura.

Başıyla aynı fikirde olduğunu belirterek, "Onunla konuşma vakti geldi" dedi Jane.

Maura daha birkaç hafta önce Amalthea Lank'le son kez vedalaşmıştı. Ama şimdi, Framingham Hapishanesi'nin görüşme odasında, bir daha görüşmemeye yemin ettiği kadınla yüzleşmeyi bekliyordu. Bu sefer yalnız değildi. Jane çift taraflı aynanın ardında, konuşmanın tehlikeye dönüştüğü anda müdahale etmeye hazır, izleyecekti.

Dahili hoparlörden seslendi Jane: "Emin misin iyi olduğundan?"

"Yapmamız gereken bu. Ne bildiğini öğrenmeliyiz."

"Seni bu konuma sokmak hiç hoşuma gitmiyor, Maura. Keşke başka yolu olsaydı."

"Açılacağı biri varsa o benim. Bağlantılı olduğu kişiyim ben."

"Deme öyle artık."

"Ama öyle." Derin bir nefes aldı. "O bağlantıyı kullanabilecek miyim, göreceğiz."

"Peki. Onu şimdi odaya getiriyorlar. Hazır mısın?"

Maura sert bir baş hareketiyle verdi cevabını. Kapı açıldı ve zincir şakırtıları, Amalthea Lank'in gelişini duyurdu. Gardiyan bileklerini masaya zincirlerken Amalthea, lazer misali odaklanmış bakışlarla Maura'yı süzdü. İlk kemoterapisinden bu yana biraz kilo almış, saçları kısa, ince tutamlar halinde

çıkmaya başlamıştı. Ama ne ölçüde iyileştiğini gösteren, gözleriydi. Kurnaz pırıltılar geri gelmişti; karanlık ve tehlikeli pırıltılar...

Gardiyan geri çekildi; iki kadın sessizce bakışmaya devam etti. Maura gözlerini kaçırıp güvende hissetmek amacıyla çift taraflı aynaya bakmamak için zor tutuyordu kendini.

"Bir daha beni görmeye gelmeyeceğini söylemiştin" dedi Amalthea. "Niye geldin?"

"Bana yolladığın fotoğraf kutusu yüzünden."

"Kutuyu benim yolladığım ne malum?"

"Fotoğraflardaki yüzleri tanıdım. Senin ailen."

"*Senin* de ailen. Baban. Ağabeyin."

"Kutuyu evime bir kadın getirdi. Kimdi o?"

"Önemli biri değil. Burada koruduğum için bana borçlu biri sadece." Amalthea arkasına yaslandı ve bilmiş bir sırıtışla baktı. "İşime geldiğinde başkalarına göz kulak olurum. Burada ve dışarıda başlarına bir şey gelmemesini sağlarım."

Büyüklük yanılsaması, diye düşündü Maura. Hapishanede ölümü bekleyen, zavallı bir ihtiyar; hâlâ insanları kullanacak gücü var zannediyor. Bize önemli bir şey söyleyebileceğini nasıl düşündüm ben?

Amalthea çift taraflı aynaya baktı. "Dedektif Rizzoli camın arkasında, değil mi? Bizi izleyip dinliyor. İkinizi de sürekli görüyorum haberlerde. 'Boston Suç Dünyasının First Lady'leri' diyorlar size." Aynaya döndü. "Irena Stanek meselesini merak ediyorsan dedektif, gel, kendin sor."

"Irena meselesi için geldiğimizi nasıl bildin?" dedi Maura.

Küçümseyerek güldü Amalthea. "Cidden mi, Maura? Beni o kadar mı küçük görüyorsun? Dışarıda olan biteni biliyorum. Neyle karşı karşıya olduğunuzu da."

"Irena Stanek'le arkadaşmışsın."

"Burada tanıştıklarımdan biriydi sadece. Ona göz kulak oldum. İyiliklerimi ödeyemeden ölmesi kötü oldu."

"Martin Stanek'e o yüzden mi mektup yazıyorsun? Sana borçlu olduğu için mi?"

"Annesine göz kulak oldum. Neden bana iyilik yapmasın?"

"Ne gibi bir iyilik?"

"Dergi, gazete falan getirmek gibi. Sevdiğim çikolatalardan, falan."

"Sana bir şeyler de anlatmış. Planladığı şeyleri."

"Öyle mi?"

"Hastaneye, yanına geldiğimde, *yakında bir tane daha bulacaksın*, demiştin. Martin Stanek'in kurbanlarından bir tane daha bulacağımızı kastetmiştin, değil mi?"

"Öyle mi demişim?" Amalthea omuz silkerek kafasını işaret etti. "Kemo kafası işte. Hafızayı bulandırıyor."

"Stanek, aleyhinde ifade veren çocuklara ne yapmayı planladığını söyledi mi sana?"

"Plan yaptığını da nereden çıkardınız?"

Satranç oynuyorlardı. Amalthea kaçak oynuyor, bilgi pazarlığı yapıyordu. Bedavaya hiçbir şey söylemeyecekti.

"Cevap ver, Amalthea. İnsanların hayatları tehlikede" dedi Maura.

"Bana ne?"

"İçinde azıcık insanlık kaldıysa bana ne demezsin."

"Kimlerin hayatlarından bahsediyoruz?"

"Yirmi yıl önce, beş çocuğun ifadeleri Stanek'leri hapse yolladı. O çocukların üçü öldü, biri kayıp. Ama sen zaten biliyorsun bunları, değil mi?"

"Kurban dediklerin o kadar masum değilse peki? Ya araştırdığınızda Stanek'lerin esas kurbanlar olduklarını bulursanız?"

"Her şey tam tersi mi diyorsun?"

"Irena'yı tanımıyordun sen. Ben tanıyordum. İlk bakışta buraya ait olmadığını anlamıştım. İnsanlar kötülüğün başını ezmekten bahseder ama çoğu gördüğünde tanımaz bile."

"Sen tanırsın ama?"

Amalthea gülümsedi. "Cinsimi bilirim ben. Ya sen?"

"Ben insanları yaptıklarıyla yargılarım ve Martin Stanek'in o çocuklara ne yaptığını biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun öyleyse."

"Neyi bilmem gerekiyor?"

"Bazen gerçekten de her şey göründüğünün tam tersidir."

"Yakında bir kurban daha bulacağımızı söyledin. Nereden bildin?"

"O sırada önemsiyor görünmüyordun."

"Martin Stanek mi söyledi? İntikam planlarını mı anlattı sana?"

Amalthea iç çekti. "Ne kadar yanlış soru varsa soruyorsun."

"Doğru soru hangisi?"

Amalthea çift taraflı aynaya bakarak, camın arkasında duran Jane'e gülümsedi. "Hangi kurbanı bulamadınız?"

"Hepsi palavra. Sırf seni kandırmak için bilmeceli konuşuyor. Bir daha ziyaretine gidesin diye." Jane sinirle direksiyona vurdu. "Kaltakla ben konuşmalıydım. Seni bu işe sokmamalıydım. Özür dilerim."

"Benim konuşmam gerektiğinde anlaşmıştık" dedi Maura. "Güvendiği kişi, benim."

"Kullanabildiği kişi sensin." Boston'a dönüşlerini yavaşlatan trafiğe kaşlarını çatarak baktı Jane. Önlerinde göz alabildiğine araba vardı. "Faydalı bir şey alamadık ağzından."

"Henüz bulamadığımız bir kurbandan bahsetti."

"Bill Sullivan'ı, Brookline'da kaybolan adamı kastetmiştir. Aziz Vitalis gibi diri diri gömüldüyse hiç bulamayabiliriz. Stanek toprak atmaya başladığında zavallıcık kendinde değildi umarım."

"Ya başka bir kurbandan bahsettiyse Jane? Holly Devine'ı hâlâ bulamadınız. Yaşıyor mu, biliyor musunuz?"

"Babasını arayıp duruyorum, o da telefonu yüzüme kapayıp duruyor. İyi bir şeydir belki. Biz bulamıyorsak katil de bulamaz kızı."

Maura, Jane'e baktı. "Martin Stanek'in katil olduğundan eminsin. Neden tutuklamıyorsun?"

Jane'in cevap vermeyişi anlamlıydı. Bir süre öylece önlerinde uzanan trafiğe baktı. "Kanıtlayamıyorum" dedi sonunda.

"Dairesini aradınız. *Hiçbir* delil bulamadınız mı?"

"Ne ketamin ne koli bandı ne de neşter. Hiçbir şey bulamadık. Arabası da yok. Nasıl taşıdı peki Tim McDougal'ın cesedini o iskeleye? Hem Noel Arifesi için sağlam tanıkları var. Kilise aşevinde yemek yiyormuş. Rahibeler hatırladı."

"Suçlu değildir belki."

"Ya da bir suç ortağı var. Cinayetleri onun adına işleyen biri. Stanek yirmi yıl hapis yattı; kim bilir kimlerle tanıştı içeride. Birinin ona yardım ediyor olması *lazım*."

"Telefonunu dinlemeye aldınız. Kimlerle konuşuyor?"

"Aklına gelebilecek kişilerle. Avukatı, mahallesindeki pizzacı... Kitap mı ne yazan bir gazeteci. Aile evlerini satmaya çalışan emlakçı."

"Sabıkalı biri yok mu?"

"Yok. Hepsi tertemiz." Gözlerini tekrar yola çevirdi. "Hapishanede tanıştığı biriyle çalışıyor olmalı."

Bir dakika kadar sonra, "Ya Stanek masumsa?" dedi Maura.

"Sebebi olan bir o var. Başka kim olabilir?"

"Onun suçlu olduğuna fazla erken karar verdiğimizden endişeleniyorum."

Jane dönüp baktı. "Pekâlâ. Neye takıldığını söyle."

"Amalthea bir şey demişti... Kendimden fazla emin olmamın beni kör ettiğini söylemişti. Gerçeği göremediğimi."

"Yine aklınla oynuyormuş."

"Ya *hepimiz* körsek Jane? Ya Martin Stanek tamamen masumsa?"

Jane homurdandı ve aniden direksiyonu kırıp ilk gelen çıkışa saptı.

"Ne yapıyorsun?"

"Brookline'a gidiyoruz. Sana Elma Ağacı Kreşi'ni göstereceğim."

"Duruyor mu hâlâ?"

"Stanek'lerin evinin bir parçası. Dün Frost'la dolaştık. Yıllardır satılık ama alıcısı çıkmamış hiç. Şeytani atmosferi olan evleri kimse istemiyor herhalde."

"Niye götürüyorsun beni?"

"Çünkü Amalthea kulağına kar suyu kaçırdı ve söylediğim her şeyden kuşkulanıyorsun. Neden Martin Stanek'in suçlu olduğunu düşündüğümü görmeni istiyorum."

Stanek'lerin mülküne vardıklarında gün batmaya başlamıştı; ağaçların meşum gölgeleri karla kaplı ön bahçeye yayılıyordu. Direk hâlâ kapının yanındaydı ama Elma Ağacı tabelasının yerinde yeller esiyordu ve bahçesinde bir zamanlar çocukların koşturduğuna dair tek delil, kırık dökük salıncaktı. Döküntü sundurmaya kadar soğukta yürümeye gönülsüz olan Maura, sıcacık arabadan inmeden önce biraz oyalandı. Ev, tahta panjurları, giyotin pencereleri, boyası dökülmüş ahşap kaplamalarıyla geleneksel New England Cape evlerindendi. Çürümüş şıngıl çatı kaplamasından kara zift parçaları dökülmüştü.

"Ne görmem gerekiyor burada?" dedi Maura.

"İçeri gel." Jane arabanın kapısını açtı. "Göstereceğim."

Dize kadar karla kaplı giriş yolunda Jane ile Frost'un önceki günkü ziyaretinden kalma ayak izleri vardı. Onlara basarak ilerlediler.

"Basamaklar zor duruyor, dikkatli ol" dedi Jane.

"Evin kalanı da o durumda mı?"

"Yıkıldı yıkılacak." Jane bir taşı kaldırıp altındaki anahtarı aldı. "Emlakçı ne demeye kapıyı kilitleme zahmetine giriyor, hiç anlamadım. Serseri takımını çağırıp evi yaktırsa sorunu kökünden halleder." Kapıyı itti; kapı, perili evlere has bir gıcırtıyla açıldı. "Şeytanın kreşine hoş geldin."

Evin içi sanki dışarıdan, ayrı bir soğukluk içeri hapsolmuşçasına buz gibiydi. Maura loş girişte durup kim bilir kaç ninenin evini süslemiş pembe güllerle bezeli, soyulmuş duvar kâğıtlarına baktı. Holde çatlak bir ayna asılıydı ve ahşap parke zeminde, gelip giden ziyaretçiler kapıyı açtıklarında rüzgârla sürüklenen kurumuş yapraklar ve benzeri ıvır zıvır vardı.

"Merdivenler, Stanek'lere ait üç odaya çıkıyor" dedi Jane. "Görecek pek bir şey yok. Odalar boş. Mobilyalar, ailenin yasal borçlarına karşılık yıllar önce mezatta satılmış."

"Tapu hâlâ Martin Stanek adına mı?"

"Evet ama kayıtlı seks suçlusu olduğu için burada oturamıyor. Emlak vergisini de ödeyemediği için evi satılığa çıkarmış." Holü işaret etti. "Kreş evin diğer ucunda. Görmeni istediğim de orası."

Jane'in peşinden ilerleyen Maura, zemin fayansları eksik ve klozeti pas kaplı bir banyonun önünden geçip eskiden Elma Ağacı'nın oyun odası olan odaya girdi. Geniş pencereleri, ormanın eve iyice yaklaştığı, ot ve fidan bürümüş arka bahçeye bakıyordu. Çatıdan su sızmıştı; halı küflüydü.

"Duvara bak" dedi Jane.

Maura döndüğünde artık tanıdığı yüzlerden oluşan bir dizi resim gördü.

Jane, elinde iki göz tutan, sakin ifadeli bir kadını işaret ederek, "Tanıdın, değil mi?" dedi. "Eski dostumuz Azize Lucia. Bak, şu da oklanmış Aziz Sebastian. Aziz Vitalis. Direğe bağlanıp yakılan Azize Jeanne. Irena Stanek kilisede din

dersi veriyormuş ve çocuklara tüm aziz günlerini öğretmiş. Hatta doğum günlerinde anılan azizlerin resimlerinin altlarına adlarını yazdırtmış. Bak, Azize Lucia'nın altında kimin adı yazıyor."

Maura gözlerini kısarak çocuksu elyazısını okudu: Cassandra Coyle.

"Timmy McDougal'ın adı, Aziz Sebastian'ın altında. Billy Sullivan'ınkiyse Aziz Vitalis'in. Çocuklar ölüm fermanlarını yirmi sene önce imzalamışlar adeta."

"Azizlerin resimlerini her Katolik okul sınıfında bulabilirsin. Bu bir şey kanıtlamıyor, Jane."

"Burası, Martin Stanek'in büyüdüğü ev. Azizlerle dolu bu duvarı her gün seyretmiş. Hangi çocuğun doğum günü hangi azizinkine denk düşüyor, biliyor. Hem bak, Irena şehitlerin hepsini altın yıldızlarla işaretlemiş. Aferin sana: azizin feci bir şekilde ölmüş! Taşa tutma, çarmıha germe, diri diri derisinin yüzülmesi... Kilise'nin en iyi parçaları bir arada ve Martin, bunlarla yaşamış. Belki onlardan esinlenmiştir."

Maura dikkatini, biri kılıç tutan azize çiftine verdi. İlahi Işıklı Anamız'daki vitrayda gördüğü azize çiftiydi. *Azize Fusca ve Azize Maura. Kafaları kesilen azizeler.*

"Beşinci çocuk tanığımızın adı da şurada. Bulamadığımız kız" dedi Jane. Açık ağzından kan sızan bir adamı gösteren resmin altında özenli harflerle *Holly Devine* yazıyordu.

"Aziz Livinus" dedi Maura.

"Holly'yi bir an önce bulamazsak sonu bu olacak. Vaaz vermesin diye dili koparılan zavallı Aziz Livinus gibi."

Ürperen Maura, dehşet duvarına sırtını döndü. Artan kasvetle evin içi iyice soğumuştu; soğuğun kemiklerine işlediğini hissediyordu. Pencereye ilerledi, iyice gölgelere boğulmaya başlayan ot bürümüş bahçeye baktı.

"Sürekli Regina geliyor aklıma" dedi Jane. "Ya çocuğunu buraya yollayan annelerden biri ben olsaydım? Çocuğunu ca-

navarlardan koruyup güvende tutmak için her şeyi yapıyorsun ama bir yandan da faturaları ödemek için işe gitmek zorundasın. Çocuğunu *birine* emanet etmek zorunda kalıyorsun."

"Şansına annen var."

"Evet ama ya annem bakamasaydı? Ya annem olmasaydı? O anne babalardan bazılarının eminim başka seçeneği yoktu ama burada ters *bir şeyler* döndüğüne dair hiç mi hisse kapılmamışlar?"

"Burada olanları bildiğin için böyle konuşuyorsun."

"Titreşimleri hissetmiyor musun yani?"

"Titreşimlere inanmam ben."

"Sırf havalı bilimsel aletlerinle ölçemediğin için."

"Isıyı ölçebiliyorum ve üşüyorum. Başka görecek bir şey yoksa..." Birden durakladı Maura, ağaçlara baktı. "Orada biri var."

Jane pencereden baktı. "Göremiyorum kimseyi."

"Ağaçlığın sınırındaydı. Bu yana bakıyordu."

"Gidip bakayım."

"Dur. Destek çağırman gerekmez mi?"

Ama Jane çoktan arka kapıdan fırlamıştı.

Maura dışarı çıktığında Jane'in sık çalılıkların arasına dalıp gölgelerde çarçabuk kayboluşunu gördü. Maura, botlarının altında, sessizlikte bomba patlamaları misali çıtırdayan dalların sesinden ilerleyişini takip edebiliyordu Jane'in.

Derken sesler kesildi.

"Jane?"

Maura, Jane'in peşinden bahçeyi kalbinde gümbürtüyle geçip ağaçlığın kasvetine girdi. Kar, düşmüş dal ve kökleri gizliyordu; Maura ağaçlar arasında tökezleyerek ilerlerken ancak bir sığır kadar sessizdi. Gözlerinin önüne tepesinde son darbeyi indirmeye hazırlanan katil ile Jane'in karda yüzükoyun yattığı geliyordu.

Destek çağır.

Cep telefonunu çıkarıp buz kesmiş parmağıyla kodu girerek kilidini açtı. Aynı anda bir haykırış yükseldi:

"Kıpırdama! Polis!"

Maura, Jane'in sesinin geldiği yana ilerledi ve tökezleyerek bir açıklığa ulaştı. Jane, tabancasını doğrultmuş, dikiliyordu. Metrelerce ilerideyse kollarını havaya kaldırmış bir siluet vardı. Yüzü, kapüşonunun gölgesindeydi.

"Yardım çağırayım mı?" diye seslendi Maura.

"Önce kimmiş, görelim bir" dedi Jane. Ardından siluete bağırdı: "Adını söyle!"

"Kollarımı indiremez miyim önce?" Cevap sakindi. *Bir kadın.*

"Tamam ama yavaşça" dedi Jane.

Kadın kollarını indirip kapüşonunu geriye attı. Üzerine doğrultulmuş namluya rağmen Maura ve Jane'e bakarken acayip rahattı. "Ne oluyor? Buralarda dolaşarak yasa falan mı çiğnedim?"

Jane tabancasını indirdi ve şaşkın bir vurguyla, "Sensin" dedi.

"Özür dilerim... Tanışıyor muyuz?"

"Cassandra Coyle'un cenaze törenindeydin. Timothy McDougal'ınkinde de vardın. Ne işin var burada?"

"Babamın köpeğini arıyordum."

"Buralarda mı oturuyorsun?"

"Babam oturuyor." Genç kadın ağaçların ötesinden gelen soluk ışığı işaret etti. "Köpeği dışarı kaçmış, onu arıyordum. Arabanızı görünce birilerinin eski kreşe girmeye çalıştığını sandım."

"Sen Holly Devine'sın, değil mi?"

Kadın bir anlığına yanıt vermedi. Verdiğindeyse, neredeyse fısıldıyordu. "Yıllardır o adla çağrılmadım."

"Seni bulmaya çalışıyorduk, Holly. Babanı kaç kere aradım ama nerede olduğunu söylemedi."

"Kimseye güvenmediği için."

"Eh, bana güvenmen gerekecek. Hayatın buna bağlı olabilir."

"Ne diyorsunuz siz?"

"Sıcak bir yere gidelim, anlatayım."

27

Earl Devine'ın mütevazı evinin sundurmasına yürürlerken bir köpek havlamaya başladı. Sesine bakılırsa büyük bir köpekti; Holly kapıyı açtığında fırlayacak tüy ve diş yumağını düşünen Maura birkaç adım geride kalmayı seçti. Kara Labrador misafirlerden çok, eğilip başını okşayan Holly'yle ilgili görünüyordu.

"Eve kendin geldin demek, kötü çocuk" diye azarladı Holly. "Bir daha *seni* aramaya çıkmayacağım."

Sert bir ses, "Kim bunlar, Holly?" dedi. Earl Devine, ışıkları yüzünde sapsarı parıldayan holde dikiliyordu. İrice vücudundan sarkan giysilerine bakılırsa yakın zamanda epey kilo kaybetmişti ama Maura ve Jane'in karşısına, kızını savunmaya hazırmışçasına sıkılı yumruklarla çıkmıştı.

"Joe'yu aramaya çıkmıştım. Bu hanımlara eski kreşin orada rastladım" dedi Holly. "Joe kendi dönmeye karar vermiş anlaşılan."

"Evet, döndü" dedi Earl. Ama gözlerini Jane ve Maura'dan ayırmadı. "Kimsiniz siz?"

"Telefonda konuşmuştuk, Bay Devine" dedi Jane. "Ben, Boston polisinden Dedektif Jane Rizzoli."

Earl uzanan ele bir an baktıktan sonra sıkmaya karar verdi. "Kızımı buldunuz sonunda demek."

"Yerini söyleyerek epey zahmetten kurtarabilirdiniz beni."

"Onlara kimseye güvenmediğini söyledim, baba" dedi Holly.

"Polise de mi?" dedi Jane.

"Polise mi?" diyerek hıhladı Earl Devine. "Niye güveneyim? Haberleri izliyorum ben. Bugünlerde polisten yardım almak kadar polis kurşunuyla vurulmak da var."

"Kızınızı güvende tutmak istiyoruz sadece."

"Ya, telefonda da öyle dediniz ama doğru söylediğinizi nereden bilecektim? Sahiden polis olduğunuzu nereden bilecektim?"

"Babamın temkinli davranmak için nedenleri var" dedi Holly. "Bir süredir peşimde dolanan bir adam var. Beni bulamaması için soyadımı Donovan'a çevirmek zorunda kaldım."

"Kimmiş bu adam?" dedi Jane.

"Holly'nin eskiden tanıdığı bir genç. Görünüşünden hiç hazzetmemiştim zaten. Sürekli gelip Holly'yi soruyordu ama galiba sonunda korkutabildim onu. Aklı varsa kızımdan uzak durur."

"O yüzden gelmemişler, baba" dedi Holly.

"Elma Ağacı Kreşi yüzünden geldik, efendim" dedi Jane.

Earl kaşlarını çattı. "Niye? Yıllar önceydi o mesele. Geçti, gitti. Failler de hapiste."

"Martin Stanek serbest bırakıldı. Hapse girmesine yol açan herkesten intikam almak istediğini düşünüyoruz ve Holly'nin peşine düşeceğinden korkuyoruz."

"Tehdit mi etmiş onu?"

"Hayır ama Stanek aleyhinde ifade veren çocuklardan üçü yakın zamanda öldürüldü. Dördüncüsü kayıp. Kızınızın güvenliğinden neden endişe ettiğimizi anlayabilirsiniz herhalde."

Earl bir an Jane'e baktıktan sonra kasvetle kafa salladı. "Ne yapacaksınız, anlatın bakalım."

Yıpranmış divan ve koltukları yıllardır yerlerinden kımıldamamış gibi zemine yapışmış görünen dar salona girdiler.

Earl'ün yerleştiği koltukta kalçalarının kalıcı izi vardı. Holly kahve getirdi ama bardağın kenarındaki lekeleri gören Maura, fincanı çaktırmadan sehpaya bıraktı. Her yerde leke görüyordu: halıda köpeğin "kaza"larından kalma lekeler, divanın kolçaklarında sigara yanıkları, zamanında yağmurun sızdığı tavandaki küf lekesi... İndirim katalog ve kuponları haricinde görünürde ne bir dergi ne de kitap vardı. Televizyon konuşma boyunca açık kalarak odayı ebedi parıltısıyla doldurdu.

"O çocukların isimleri mahkeme emriyle gizli tutulacaktı. Savcı söz vermişti bize" dedi Earl Devine. Sertçe bakıyordu Jane'e. "Holly'yi aramanız gerektiğini nereden bildiniz?"

"Aslında, Bay Devine, kızınız sahneye kendi çıktı." Holly'ye döndü. "Cassandra ve Tim'in cenazelerine gittin. İkisinin de öldürüldüğünü biliyor olmalısın öyleyse."

Earl kızgınlıkla baktı kızına. "Cenazelere gittiğini söylememiştin."

"Cinayetleri bağlantılı mı, öğrenmem lazımdı" dedi Holly. "Hiç kimse bir şey söylemiyordu."

"Çünkü o sırada kimse aralarındaki bağlantıyı bilmiyordu" dedi Jane. "Ama *sen* biliyordun, Holly. Polisi arayarak işimi çok daha kolaylaştırabilirdin. Neden aramadın?"

"Tesadüf olduğunu umdum. Emin değildim."

Jane bir kez daha, "Neden aramadın Holly?" dedi.

Holly sorunun sertliği karşısında bir anlığına bakakaldı. Boyun eğercesine bakışlarını kaçırdı. "Aramalıydım. Özür dilerim."

"Arasaydın Bill Sullivan hayatta olabilirdi."

"Billy'ye ne oldu?" dedi Earl.

"Kayıp" dedi Jane. "Kayboluşuna ve arabasında bulunan kana bakarak öldüğünü düşünüyoruz."

Maura dikkatini Holly'ye vermişti; son cümleyle aniden kafasını kaldırışını gördü. Gözlerinde gerçek şok vardı.

"*Billy* öldü mü?"

"Bilmiyor muydun?" dedi Jane.

"Hayır. Hayır, hiç onun..."

"Dört çocuğun öldüğünü söylediniz" dedi Earl. "Sadece üçünden bahsettiniz."

"Sarah Byrne, kasım ayında bir yangında can verdi. Kaza sonucu ölüm olarak kaydedilmiş ama soruşturma tekrar açıldı. Kızınızı neden bulmaya çalıştığımızı anlıyorsunuzdur artık." Holly'ye baktı. "Polisten uzak durmanın nedeni acaba..."

"Bir dakika, bir dakika" diyerek araya girdi Earl.

Jane elini kaldırarak susturdu adamı. "Kızınızdan duymak istiyorum."

Bakışlar üzerine dönen Holly, cevap vermek için cesaretini toplamaya çalışıyordu sanki. Doğruldu, Jane'le göz göze geldi. "Mesele kapanmış, unutulmuştu ve öyle kalmasını istiyordum. Herkesin bilmesini istemiyordum."

"Neyi?"

"Elma Ağacı'nda olanları. O insanların bana yaptıklarını. Öyle bir şeyin insanı nasıl değiştirdiğini anlıyor görünmüyorsunuz. Ya da herkesin tacize uğradığınızı bilmesinin neye benzediğini... Size baktıklarında akıllarına hep..." Kendi kendine gülerek bakışlarını yere indirdi. "Annemin beni oraya yolladığını düşününce... Okuldan sonra evde yalnız kalmamın güvenli olmadığını söylemişti. Her çalının arkasında bana tecavüz etmeye hazır bekleyen adamlar var sanıyordu."

"Holly" dedi Earl.

"Doğru bunlar, baba. Annem öyleydi; her yerde tecavüzcü görürdü. Her gün o otobüse binmek, o yere gitmek zorundaydım. Mezbahaya götürülen kuzular gibiydik." Tekrar Jane'e baktı. "Dosyaları okumuşsunuzdur, dedektif. Başımıza geleni biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum" dedi Jane.

"Hepsi *annemin* güvende olmamı istemesi yüzünden."

"Kızgınlığı bırak artık, Holly. Kimseye faydası yok." Earl de Jane'e döndü. "Karım zor bir çocukluk geçirmiş. Çocukken başına, anlatmaya utandığı şeyler gelmiş. Amcası..." Durakladı. "Kısacası, benzer bir şeyin Holly'nin de başına gelmesinden korkuyordu. Mahkeme sonlandıktan birkaç ay sonra, muhtemelen stres yüzünden öldü. Holly'yle ikimiz kaldık, birbirimize baktık ama bence fena idare etmedik. Kızıma baksanıza! Üniversiteye gitti, iyi bir iş buldu. Elma Ağacı meselesinin ortaya çıkması, isteyeceği son şey olur."

"Holly'nin iyiliği *için* konuşuyoruz, Bay Devine. Güvende olmasını istiyoruz."

"E, tutuklayın o zaman iti."

"Henüz tutuklayamayız. Daha fazla delil lazım." Holly'ye baktı. "Senin için zor, biliyorum. Kötü anılar, farkındayım. Ama Martin Stanek'i bir daha çıkmamak üzere hapse yollamamıza yardım edebilirsin."

Holly güvence istermişçesine babasına baktı. Yıllarca baş başa yaşamanın getirdiği, dul adam ve tek çocuğu arasındaki bağ, sıra dışı ölçüde sıkı görünüyordu.

"Tamam, tatlım" dedi Earl. "Ne istiyorlarsa ver. O piçi tıktıralım içeri."

"Martin hakkında... Bana yaptıklarını... Babam buradayken anlatmak zor... Utanıyorum."

"Bay Devine, müsaade eder misiniz bize?" dedi Jane.

Earl ayağa kalktı. "Çıkayım, konuşun. Bir şey istersen tatlım, sesleniver." Mutfağa gitti, açılan musluğun sesini duydular. Ardından bir tencerenin ocağa konulduğunu.

"Babam geldiğimde bana yemek hazırlamayı sever" dedi Holly ve alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Aslında aşçılığı berbattır ama sevgisini böyle gösteriyor işte."

"Kızını ne kadar sevdiğini görüyoruz" dedi Maura.

Holly, Maura'nın varlığını ilk defa fark etmiş gibi baktı. Maura o ana dek konuşmamış, sorguyu Jane'in yürütmesine

izin vermişti ama evde garip duygusal akımlar kol geziyordu ve Maura, Jane'in de bu akımı, babayla kızın güvence almak için ne kadar sık bakıştıklarını fark edip etmediğini merak etmişti.

"Peşimdeki adamın evi gözleyebileceği endişesiyle birkaç ay uğramadım buraya. Ziyaret etmemem babama zor geldi. En iyi arkadaşımdır."

"Ona rağmen önünde Martin Stanek'ten bahsedemiyorsun" dedi Jane.

Holly ters bir bakış attı. "Bir adamın sizi nasıl taciz ettiğini anlatabilir miydiniz *babanıza*? Penisini zorla nasıl ağzınıza soktuğunu?"

Jane durakladı. "Anlatamazdım."

"Neden o konuları babamla konuşamadığımı anlıyorsunuzdur artık."

"Ama *bizim* konuşmamız lazım, Holly. Senin güvenliğini sağlamamız için bize yardım etmelisin."

"Savcı da öyle demişti. Her şeyi anlat ki senin güvenliğini sağlayalım. Ama korkuyordum. Lizzie gibi kaybolmak istemiyordum."

"Lizzie DiPalma'yı tanıyor muydun?"

Başıyla doğruladı Holly. "Her gün Martin'in otobüsüyle Elma Ağacı'na birlikte giderdik. Lizzie benden çok daha akıllı ve sertti. Kesin karşı koyardı. Belki onu öldürmek, imdat diye bağırarak debelenmesini önlemenin tek yoluydu. Ya da yapılanları başkasına anlatmasını engellemenin... Bir cumartesi günü kaçırılmıştı; dolayısıyla olanları görecek çocuk yoktu. Lizzie'nin başına ne geldiğini bilmiyorduk." Derin bir nefes aldı, Jane'e baktı. "Ben onun beresini bulana kadar."

"Martin'in otobüsünde."

"Onun yaptığını o zaman *anladım*. Sonunda konuşmam gerektiğini fark ettim. İyi ki annem inandı bana. Küçükken başına gelenlerden sonra benden hiç şüphelenmedi. Ama di-

ğer bazı anne babalar, çocuklarının söylediklerine inanmadılar."

"Çünkü anlattıklarının bazıları inanılır gibi değildi" dedi Jane. "Timothy, ormanda uçan bir kaplandan bahsetmiş. Sarah, kreşte Stanek'lerin ölü bebekleri attıkları gizli bir bodrum olduğunu söylemiş. Polis aramış ama öyle bir yer bulamamış. Uçan kaplan diye bir şey olmadığı da açık."

"Timmy ve Sarah ufacık çocuklardı. Kafalarını karıştırmak zor değildi."

"Ama bazı ifadelerin neden uygun görülmediğini anlayabiliyorsundur."

"Siz orada değildiniz, dedektif. Her gün azizler duvarını görmek ve her birinin nasıl öldüğünü ezbere bilmek zorunda değildiniz. Verona'lı Aziz Peter: kafası satırla yarılmış. Aziz Lawrence: demir ızgarada yakıldı. Aziz Clement: boynuna çapa bağlanarak boğuldu. Doğum gününüz azizlerden birinin gününe denk geliyorsa kafanıza şehit tacı takılırdı ve diğerleri etrafınızda dans ederken elinizde plastik palmiye yaprağıyla ortada dikilirdiniz. Ailelerimiz bunları son derece ahlaka uygun buluyordu. Her şeyi böylesi iğrençleştiren de buydu zaten. Dindarlık kisvesine bürünmüş kötülük." Ürperdi Holly. "Ama Lizzie kaybolduktan sonra nihayet konuşabilecek cesareti bulabildim çünkü ona olanın bana da olabileceğini anlamıştım. Gerçeği söyledim. Martin o yüzden intikam almak istiyor."

"Senin güvenliğini sağlayacağız Holly" dedi Jane. "Ama bize yardım etmelisin."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Martin Stanek'i tutuklamamıza yetecek delilleri bulana kadar buralardan ayrılsan iyi olur. Evinde kalabileceğin bir arkadaşın var mı?"

"Hayır, yok. Sadece babam var."

"Burası uygun değil. Stanek'in seni arayacağı yer burası."

"İşimden ayrılamam, faturalarım var." Bakışları Jane'le Maura arasında gidip geliyordu. "Daha bulamadı beni. Kendi dairemde güvende olmam gerekmez mi? Bir tabancam olsa?"

"Taşıma ruhsatın var mı?" dedi Jane.

"Fark eder mi?"

"Yasaları çiğnemeni öneremeyeceğimi biliyorsun."

"Ama bazen yasalar anlamsız kalıyor. Ölürsem saçma yasalarınız ne işe yarayacak?"

Maura, "Korumaya ne dersin, Jane?" dedi. "Koruma amaçlı bir memur versen..."

"Bakarım. Ama kaynaklarımız sınırlı." Holly'ye döndü. "Bu arada, güvende kalmanın en iyi yolu, hazırlıklı olman. Neyi kollayacağını bilmelisin. Stanek'in biriyle birlikte hareket ettiğine inanıyoruz. Ortağı kadın da olabilir, erkek de. Hiçbir şartta gardını indirmemelisin. Kurbanlardan ikisinin alkol ve ketaminle bayıltıldığını ve bu işlerin bir barda halledilmiş olabileceğini biliyoruz. Tanımadığın kimselerin sana içki ısmarlamalarını kabul etme. Hatta içki içilen yerlerin hepsinden uzak dur."

Holly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı: "Öyle mi yapıyormuş? İçkilerine bir şey mi atıyormuş?"

"Sana yapamayacak. Biliyorsun artık."

Jane çalan cep telefonunu sert bir "Rizzoli" yanıtıyla açtı. Birkaç saniye sonra aniden ayağa fırlayıp konuşmak için dışarı çıkması, Maura'yı irkiltti. Kapalı kapının ardından Jane'in, "Nasıl olabilir?" dediğini duydu. "Nöbette kim varmış?"

"Ne oluyor?" dedi Holly.

"Bilmiyorum. Öğreneceğim." Maura, dışarı çıktı, evin kapısını kapadı. Soğukta titreyerek Jane'in konuşmayı bitirmesini beklemeye koyuldu.

"İşe bak." Jane telefonu kapayıp Maura'ya döndü. "Martin Stanek tüymüş."

"Ne? Ne zaman?"

"Evi sokaktan gözleyen bir ekip vardı. Arka kapıdan tüymüş. Gören, bilen yok."

Maura döndüğünde Holly'nin yüzünü cama yapıştırmış, onlara baktığını gördü. Usulca, "Martin'i bulman lazım" dedi.

"O Holly'yi bulmadan" dedi Jane.

28

Dedektif Rizzoli ve Dr. Isles'ın gidişini salon penceresinden izliyorum. Babama dönüp itiraf ediyorum: "Korkuyorum, baba."

"Korkma."

"Ama nerede olduğunu bilmiyorlar."

Babam beni çekiyor, kollarına alıyor. Bir zamanlar babama sarılmak, koca bir ağaca sarılmak gibiydi. O kadar çok kilo kaybetti ki artık bir torba dolusu kemiğe sarılıyor gibiyim. Kırılgan göğüskafesinin ardında atan kalbini hissedebiliyorum.

"Kızımın peşine düşüyorsa ölümüne susamış demektir." Yüzümü kaldırıyor, gözlerime bakıyor. "Merak etme. Baban her şeyi halledecek."

"Söz mü?"

"Söz." Elimi tutuyor. "Mutfağa gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

29

"Martin Stanek'i bulana dek nasıl güvende tutacağız kızı?" diye sordu Dedektif Tam.

Boston Polis Merkezi'nin toplantı masasında oturan herkesin kafasındaki soruydu bu. Soruşturma Dedektif Tam ve Dedektif Crowe'u da katacak şekilde genişletilmişti ve bu sabah Dr. Zucker da toplantıya gelmişti. Sıradaki hedefin Holly olduğundan emindiler ama katilin ne zaman ve nerede saldıracağını bilemiyorlardı.

"Pek hayatı tehlikedeymiş gibi davranmıyor" dedi Crowe. "Dün, Tam'la dairesine güvenlik kontrolü yapmaya gittiğimizde, bizimle konuşma zahmetine bile girmedi. İşe geciktiğini söyleyip çıktı."

"İyi haber var ama" dedi Tam. "Babasının silah taşıma ruhsatı varmış. Ayrıca Bay Devine, donanmadan emekli. Belki konuşup babasının yanına taşınmasına ikna edebiliriz. Kızını koruyan silahlı bir babadan iyisi zor bulunur."

Güldü Jane. "Ben olsam babamın yanıma taşınmasına izin vereceğime vururum kendimi daha iyi. Hayır, Holly öyle buyurabileceğimiz tiplerden değil. Bağımsız ve... Farklı biri. Hâlâ çözmeye çalışıyorum."

"Nasıl farklı?" dedi Dr. Zucker. Adli psikologların soracağı türden bir soruydu; Jane cevap ararken durakladı. Holly Devine'ın nasıl biri olduğunu açıklamakta zorlanıyordu.

"Duruma karşı tuhaf ölçüde serinkanlı ve kendine hâkim

davranıyor. Öğütlerimize kulak asmıyor. Ne kentten ne işinden ayrılıyor. İpleri elinde tutan tiplerden ve bunu unutmamıza izin vermiyor."

"Hayranlık duyar gibisiniz, Dedektif Rizzoli."

Jane, Zucker'ın huzur bozucu kertenkele gözlerine baktı. Her zamanki gibi onu incelediğini, bilim insanı sıfatıyla en derin sırlarını araştırdığını hissetti. "Evet, bu açıdan hayranlık duyduğumu söyleyebilirim. Herkesin kendi hayatını kontrol edebilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Ama korunmasını zorlaştırıyor" dedi Tam.

"Diğer kurbanlara nasıl yaklaşmış olabileceği konusunda uyardım zaten. İçkilerine ketamin konduğunu anlattım. Neye dikkat etmesi gerektiğini biliyor ki en iyi korunma odur." Durakladı. "Aslında işimizi kolaylaştırabilir. Ortalıkta dolanmaya devem ederse..."

"Yem olarak mı kullanalım?" dedi Crowe.

"Tam *kullanmak* değil. İnatçılığından faydalanalım. Stanek'in peşinde olduğunu bilmesine rağmen hayatını bozmayı reddedip her zamanki rutinini sürdürmekte ısrarcı davranıyor. Yerinde olsam ben de böyle yapardım. Hatta birkaç sene önce aynı duruma düştüğümde böyle *yapmıştım*."

"Hangi durum?" dedi Tam. Cinayet masasına yeni katıldığından dört sene önce Jane'in, Cerrah adıyla bilinen katili kovalarken katilin hedefine dönüştüğü soruşturmadan haberdar değildi.

Frost sakince, "Warren Hoyt'u kastediyor" dedi.

"Bir katilin zoruyla hayat düzenini değiştirdiğinde, yenildin demektir" dedi Jane. "Holly teslim olmayı reddediyor. Madem o kadar inatçı, inadından faydalanalım diyorum. Sürekli gözlem altında tutalım, dairesine ve iş yerine kamera kuralım. Stanek'in hamlesini yapmasını bekleyelim."

"Bilek monitörü takmayı kabul eder mi dersin?" dedi Tam. "İzlememizi kolaylaştırır."

"Dene de gör."

"Neden bu kadar inatçı bu kadın?" dedi Zucker. "Ne diyorsunuz, Dedektif Rizzoli?"

"Bence tabiatı öyle sadece. Unutmayın, geçmişinde karşılık verme, karşı koyma var. Stanek'lerin tacizini ilk söyleyen çocuktu. On yaşında bir çocuk için epey cesaret ister öylesi. Holly olmasa ne tutuklama ne de mahkeme olurdu. Taciz yıllarca sürebilirdi."

"Evet, psikologla konuşma tutanaklarını okudum" dedi Zucker. "Holly çocuklar arasında en kesin ve en inanılır konuşanmış. Diğer çocukların konuşmalarında kirlilik olduğu açık."

"Kirlilik mi?" dedi Tam.

"Daha küçük olanların anlattıkları saçma" dedi Zucker. "Beş yaşındaki oğlan, ormanda kaplanların uçtuğunu söylemiş. Kızlardan biri, kedi ve bebeklerin şeytana kurban edilip kilere atıldığını anlatmış."

Jane omuz silkti. "Çocuklar abartır, kendilerinden katarlar; bildik bir durum."

"Ya da çalıştırılmışlardır. Savcılık tarafından belli şekillerde ifade vermeye yönlendirilmiş olamazlar mı? Hatırlarsanız Stanek'lerin mahkemesi, halkın ülkenin her yerinde şeytani ayinler yapıldığına inandığı bir dönemde görülmüştü. Doksanların başlarında bir adli psikoloji konferansına katılmıştım. Sözde uzmanın teki, çocukları taciz eden hatta bebek kurban eden geniş bir tarikat şebekesinden bahsetmişti. Hastalarının dörtte birinin ayinlerden kurtulanlardan oluştuğunu öne sürmüştü. Ülkenin her yerinde Elma Ağacı benzeri davaların görüldüğü mahkemeler vardı. Maalesef o mahkemelerin çoğu gerçeklere değil, korku ve hurafelere dayanıyordu."

"En azından kısmen doğru değillerse ne diye çocuklar öyle hikâyeler uydursun?" dedi Tam.

"Kaliforniya'daki McMartin Yuvası davasını anlatayım size. Şizofren bir annenin, çocuğuna öğretmenlerden birinin anal yoldan tecavüz ettiğini öne sürmesiyle soruşturma açılmıştı. Polis diğer ailelere mektup yollayarak çocuklarının da kurbanlar arasında olabileceğine dair uyarıda bulunmuştu. Dava mahkemeye taşındığında suçlamalar artmış ve akla ziyan şekillere bürünmüştü. Seks partisi suçlamaları, klozetlere atılarak gizli odalara yollanan çocuklar, uçarak gelen tecavüzcüler... Sonucunda masum bir adam beş yıl hapis yatmıştı."

"Martin Stanek'in *masum* olduğunu söylemiyorsunuz, değil mi?" dedi Jane.

"Sadece Elma Ağacı'ndaki çocukların ifadelerinin alınışını sorguluyorum. Ne kadarı uydurmaydı? Ne kadarı yönlendirmeydi?"

"Holly Devine'ın yaraları gerçekti" dedi Jane. "Muayenesini yapan doktor başındaki berelenmeleri ve kollarıyla yüzündeki çizikleri kayda geçirmiş."

"Diğer çocuklarda öyle yaralar yok ama."

"Savcılığın tuttuğu psikolog, konuştuğu çocukların duygusal taciz belirtileri gösterdiğini yazmış. Karanlıktan korkmak, altını ıslatmak, kâbuslar... Yargıcın konuya dair neler söylediğini okuyayım isterseniz. Çocuklara verilen zararın derin ve sahiden dehşet verici olduğunu söylemiş."

"Der elbette. Ülke ahlaki panik halindeydi o zamanlar."

"*Ahlaki panik* bir çocuğun kaybolmasına yol açmaz" dedi Jane. "Dokuz yaşındaki Lizzie DiPalma'nın kaybolduğunu unutmayın. Cesedi bulunamadı."

"Martin Stanek cinayetten hüküm giymedi."

"Sadece jüri o konuda suçlu kararı vermediği için. Ama onun *yaptığını* herkes biliyordu."

Doktor Zucker, tek kaşını kaldırarak, "Kalabalıkların bilgeliğine güvenir misiniz normalde?" dedi. "Adli psikolog olarak görevim, sizlere farklı bakış açıları sunmak, gözden ka-

çırmış olabileceklerinize işaret etmek. İnsan davranışları inanmak isteyeceğiniz kadar siyahla beyaz değildir. İnsanların motivasyonları karmaşıktır ve adaleti paylaştıranlar, kusurlu insanlardır. Çocukların ifadelerinde *bir şeylerin* sizi de rahatsız ettiğine eminim."

"Savcı inanmış çocuklara."

"Kızınız üç yaşında, değil mi? Kızınıza koca bir aileyi hapse tıkma gücü verildiğini hayal edin bir."

"Elma Ağacı'ndaki çocuklar kızımdan büyüktü."

"Ama verecekleri bilginin daha doğru ve kesin olduğunu iddia edemezsiniz."

Jane iç çekti. "Doktor Isles gibi konuşmaya başladınız."

"Ha, evet. Ebedi şüpheci."

"İstediğiniz kadar şüpheci olun, Doktor Zucker. Ama gerçek bir şey var: Lizzie DiPalma yirmi sene önce *kayboldu.* Beresinin Elma Ağacı'nın otobüsünde bulunmasıysa Martin Stanek'i birinci şüpheli konumuna getirdi. Bugünse onu tacizle suçlayan çocuklar öldürülüyor. Stanek tam da aradığımız katilmiş gibi duruyor."

"İkna edin beni. Stanek'i cinayetlere bağlayan delilleri bulun. Herhangi bir delil bulun."

"Her suçlu hata yapar" dedi Jane. "Onun hatasını da bulacağız."

Billy Sullivan'ın annesi, Brookline'da, Billy'nin büyüdüğü daha mütevazı mahalleye bir buçuk kilometre mesafedeki Tudor tarzı, şık bir evde oturuyordu. Sabahki soğuk yağmur çalılıkları buzla bezemişti ve Bayan Sullivan'ın sundurmasına giden yol, patene müsait derecede kaygan görünüyordu. Frost ile Jane arabada biraz bekleyip evi izleyerek kendilerini soğuğa hazırladılar. Bir de yapacakları berbat konuşmaya.

"Oğlunun öldüğünü biliyordur herhalde" dedi Frost.

"Ama en kötü tarafını bilmiyordur henüz. Nasıl ölmüş olabileceğini söylemeye de hiç niyetim yok." Aziz Vitalis gibi diri diri gömülerek. Yoksa katil merhamet gösterip ilk kürek toprağı attığında kurbanının nefes almamasını garanti etmiş miydi? Jane diğer seçeneği, Billy'nin üzerine toprak atılırken hayatta, kendinde, bir tabuta kapatılmış olduğu seçeneğini düşünmek istemiyordu. Ya da tabutsuz, üzerine yağan toprakla boğulduğunu... Kâbuslar böyle başlardı; izin verirse mesleğinin Jane'e yapabileceği şey, buydu.

"Haydi. Eninde sonunda konuşacağız kadınla" dedi Frost.

Frost kapıyı çaldı ve sulusepken kar kaldırımla çalılarda pıtırdarken üşüyerek beklediler. İçeride Billy Sullivan'ın annesi, bir yandan ufacık umudunu korumaya çalışırken diğer yanda her an gelecek kötü haberi beklediğinden, ürkmüş olmalıydı. Jane, kurbanların ailelerinin gözlerinde titreşen umut ışıklarını hep görürdü. Çoğu zaman o ışıkları söndürmek de ona düşerdi.

Kapıyı açan kadın iki polisi içeri davet etmek yerine, trajedinin evine sızmasını engellemek istercesine karşılarına dikildi. Solgun, gözleri kuru, yüzü kalıba dökülmüş mum misali katı Susan Sullivan umutsuzca kontrolü kaybetmemeye çabalıyordu. Sarı saçları geriye yatırılıp spreyle sabitlenmişti ve krem rengi örme pantolon-pembe süveter takımıyla golf kulübü yemeğinden kalkmış gibi görünüyordu. Bugün, hayatının belki de en kötü gününde inci takmayı tercih etmişti.

"Bayan Sullivan" dedi Jane. "Boston polisinden Dedektif Rizzoli. Ortağım, Dedektif Frost. Girebilir miyiz?"

Kadın nihayet başıyla onay verip yana çekildi; Jane ile Frost içeri girdi. Islak kabanlarını çıkarırken çöken sessizlik ıstırap yüklüydü. Acı haber beklentisine rağmen Susan ev sahibeliği görevlerini boşlamadı; kabanları askıya asıp önlerine düşerek iki dedektifi salonuna buyur etti. Şöminenin üzerine asılı yağlıboya tablo derhal Jane'in dikkatini çekti.

Altın saçlı bir gencin portresiydi; yakışıklı yüzü hafifçe ışığa dönüktü ve dudakları sessiz bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Oğlu, Billy.

Billy'nin tek resmi o değildi. Jane, baktığı her yanda Billy'nin fotoğraflarını gördü. Şömine rafında, sarı saçlı kafasında hafif yan duran kepiyle mezuniyet fotoğrafı vardı. Kuyruklu piyanonun üstündeyse Billy'nin bebeklik, çocukluk ve bir teknede gülümsediği, yanık tenli ergenlik fotoğrafları diziliydi. Babaya ait herhangi bir fotoğraf yoktu görünürde; sadece Billy vardı. Susan'ın oğluna hayranlığı açıktı.

"Her yanda fotoğrafının bulunmasından utanıyor, biliyorum" dedi Susan. "Ama onunla öyle gurur duyuyorum ki... Bir annenin isteyebileceği en harika evlattır Billy."

Şimdiki zamanda konuşuyordu; umut ışığı hâlâ yanıyordu.

"Bir Bay Sullivan var mı?" dedi Frost.

"Var" dedi Susan sertçe. "Bir de ikinci Bayan Sullivan var. Babası, Billy on iki yaşındayken terk etti bizi. Ondan bir daha neredeyse hiç haber almadık. Almak da istemiyoruz. Kendi başımıza gayet iyiyiz. Billy bana çok iyi baktı."

"Eski eşiniz nerede şimdi?"

"Almanya'da bir yerlerde, diğer ailesiyle. Ondan bahsetmemize gerek yok." Durakladı ve bir anlığına duruşu bozuldu, gözlerinde yıkılmışlık belirdi. "Bir şey buldunuz mu? Yeni bir bilgi..." diye mırıldandı.

"Soruşturmayı Brookline polisi yürütüyor Bayan Sullivan" dedi Jane. "Kayboluşu halen kayıp vakası sayılıyor."

"Ama siz Boston polisindensiniz?"

"Evet, hanımefendi."

"Telefonda cinayet masasından olduğunuzu söylemiştiniz." Sesi titriyordu. "Yoksa bu..."

Frost, kadının telaşına çarçabuk müdahale ederek, "Tüm olasılıkları incelediğimiz anlamına geliyor" dedi. "Brookline polisiyle konuştuğunuzu ve aynı şeyleri tekrar konuşmanın

zor geleceğini biliyorum. Ama belki yeni bir şey hatırlarsınız. Oğlunuzu bulmamıza yardım edebilecek bir şey. Billy'yi en son pazartesi gecesi mi görmüştünüz?"

Ellerini kucağında birleştiren Susan, hafifçe gülümseyerek, "Akşam yemeğini evde yedik" dedi. "Kızarmış tavuk... Ardından yetiştirmesi gereken işleri için ofise gitti. Sekiz gibi çıktı."

"Finans işinde çalışıyormuş galiba?"

"Cornwell Yatırım'da portföy yöneticisi. Özen isteyen, çok yüksek profilli müşterileri var. Dolayısıyla onları memnun etmek için çok çalışıyor. Ama tam ne yapıyor, sormayın bana." Utangaççça kafa salladı. "Parayla ilgili işlerden hiç anlamam desem yeridir. Benin paramı da Billy idare ediyor. İyi de beceriyor. Bu evi o sayede birlikte alabildik. O olmasa param yetmezdi."

"Oğlunuz sizinle mi oturuyor."

"Evet. Ev bana fazla büyük. Beş oda, dört şömine var." Bakışlarını yüksek tavana kaldırdı. "Burada kendi başıma zor kalırdım. Babası gittikten sonra Billy'yle bir takım olduk. Ben ona bakıyorum, o da bana."

Oğlanın evlenmemesine şaşmamak lazım, diye düşündü Jane. Kim bu kadınla rekabete girebilirdi?

Frost kibarca araya girerek, "Bize pazartesi akşamını anlatın, lütfen Bayan Sullivan" dedi. "Oğlunuz gittikten sonra neler oldu?"

"Geç saate kadar çalışacağını söylemişti. Ben de on gibi yattım. Sabah kalktığımda Billy'nin eve dönmediğini fark ettim. Telefonuna cevap vermeyince bir terslik olduğunu anladım. Polisi aradım ve birkaç saat sonra..." Durakladı, genzini temizledi. "Arabasını bulmuşlar. Golf sahasının orada. Anahtarı kontakta, evrak çantası yolcu koltuğundaymış. Ve kan varmış..." Kucağındaki ellerini gerip büküşü, içindeki fırtınayı dışa vuran tek belirtiydi. Jane, kadın kontrolünü bıraktı-

ğında (bırakırsa) ortaya çıkacak manzaranın pek seyirlik olmayacağını düşündü.

"Polisin dediğine göre otoparka bakan güvenlik kamerası kayıtlarında Billy'nin on buçuk civarında ofisten çıktığı görülüyormuş. Ama sonrasında ne gören var ne bir haber alan" dedi Susan. "Ne ofisteki arkadaşları ne de sekreteri. Hiç kimse." Tekinsiz baktı Frost'a. "Ne olduğunu biliyorsanız dürüst davranın bana. Sessizliğe tahammül edemiyorum."

"Bulunmadığı sürece umut var demektir Bayan Sullivan" dedi Frost.

"Evet. Umut." Susan derin bir nefes alıp dikleşti. Kontrol. "Soruşturmayı Brookline polisinin yürüttüğünü söylediniz. Boston polisinin konuyla ilgisini anlayamadım."

"Oğlunuzun kayboluşu, Boston'da soruşturduğumuz başka vakalarla bağlantılı olabilir" dedi Jane.

"Hangi vakalar?"

"Cassandra Coyle adını hatırlıyor musunuz? Ya da Timothy McDougal?"

Susan bir süre kımıldamadan, çoktan solup gitmiş bir anıyı ararcasına daldı. Derken birden gözleri kocaman açıldı. "Elma Ağacı."

Jane başıyla doğruladı. "Cassandra ve Timothy öldürüldü ve şimdi de oğlunuz kayıp. Olayların birbirleriyle..."

"Affedersiniz... Galiba..." Susan ayağa fırladı, koşarak salondan çıktı. Banyo kapısının hızla kapandığını duydular.

"Of" dedi Frost. "Nefret ediyorum bundan."

Şömine rafındaki saat gürültüyle tıkırdıyordu. Hemen yanında Billy'yle annesinin bir fotoğrafı vardı. Kıç tarafında *El Tesoro, Acapulco* yazan bir yattan gülümsüyorlardı.

"Fazla yakınlarmış bu ikisi" dedi Jane. "Bir şekilde biliyor olmalı. İçinde bir yerde oğlunun öldüğünü anlamış olmalı." İç dekorasyon dergilerinin, adeta bir dekoratör eliyle dizilmişçesine yattığı sehpaya baktı. Susan Sullivan'ın kusursuz ha-

yatını yansıtan kusursuz evin kusursuz salonu. Susan Sullivan şu anda banyoda, klozete eğilmiş, kusuyordu ve oğlu, çok büyük ihtimalle bir yerlerde, bir mezarda çürüyordu.

Sifon sesi. Ayak seslerinin ardından Susan, yüzü asık, omuzları cesaretle dik, kapıda belirdi.

"Nasıl öldüklerini öğrenmek istiyorum" dedi. "Cassandra'ya ne oldu? Timothy'ye?"

"Kusura bakmayın, Bayan Sullivan ama bunlar halen devam eden soruşturmalar" dedi Jane.

"Öldürüldüklerini söylediniz."

"Evet."

"Fazlasını bilmeye hakkım var. Anlatın."

Jane biraz düşündü. "Peki. Oturun, lütfen."

Susan bir berjere bıraktı kendini. Rengi hâlâ soluktu ama gözlerinde, duruşunda çelik sağlamlığı vardı. "Ne zaman işlendi bu cinayetler?"

Jane o kadarını söyleyebilirdi. Tarihler gazetelerde yazılmıştı zaten. "Cassandra Coyle, 16 Aralık'ta öldürüldü. Timothy, 24'ünde."

"Noel Arifesi" diye mırıldandı Susan. Bakışları karşısındaki boş koltuğa kaydı; oğlunun hayaletine bakıyordu adeta. "O akşam, yemekte Billy'yle kaz pişirmiştik. Bütün gün mutfaktaydık. Güldük, şarap içtik. Sonra hediyelerimizi açıp saat bire kadar eski filmler seyrettik. Sadece ikimiz..." Durakladı, bakışları Jane'e döndü. "O adam çıktı mı hapisten?" Adı söylemesine gerek yoktu; kimden bahsettiğini biliyorlardı.

"Martin Stanek, ekimde salıverilmiş" dedi Jane.

"Oğlumun kaybolduğu gece neredeymiş?"

"Onu daha saptayamadık."

"Tutuklayın. *Zorla* konuşturun!"

"Yerini bulmaya çalışıyoruz. Ayrıca, delilsiz tutuklayamayız."

"İlk kez cana kıymıyor" dedi Susan. "O küçük kız... Lizzie.

Onu kaçırıp öldürmüştü. *Salak* jüri dışında herkes biliyordu. Savcıyı dinleselerdi o adam hâlâ hapiste olurdu. Ve oğlum... Billy'm..." kafasını çevirdi. "Daha fazla konuşmak istemiyorum. Gidin. Lütfen."

"Bayan Sullivan..."

"*Lütfen.*"

Jane ile Frost istemeyerek kalktılar. İşlerine yarayacak bir şey öğrenememişlerdi; ziyaretleri sadece kadıncağızın kalan son umutlarını yıkmaya yaramıştı. Martin Stanek'in izine yaklaşmalarını sağlamamıştı.

Arabaya döndüklerinde dönüp son kez eve, evde yapayalnız kalan, yıkılmış kadına baktılar. Salon penceresinden silueti görünüyordu. İçeride dolanıp duruyordu kadıncağız. Jane evden çıktığına, keder yüklü havayı solumaktan kurtulduğuna memnundu. "Nasıl yaptı?" diye söylendi. "Stanek, Billy Sullivan gibi bir seksen küsurluk, sağlıklı bir adamı nasıl alt edebildi?"

"Ketamin ve alkolle. Önceden de yaptığı gibi."

"Ama bu sefer bir tür mücadele olmuş olmalı. Laboratuvar, arabadaki kanın Billy Sullivan'a ait olduğunu bildirdiğine göre direnmiş olmalı." Marşa bastı. "Şu golf sahasına bir bakalım. BMW'nin bulunduğu yeri görmek istiyorum."

Brookline polisi gerekli araştırmaları yapmış ve bir şey bulamamıştı. Bu kasvetli öğleden sonrada da görülecek pek bir şey yoktu. Jane arabayı golf sahasının kıyısına park etti ve buz tutmuş araziye baktı. Yağmurla eriyen buz parçaları ön camda kayıyordu. Jane etrafta herhangi bir güvenlik kamerası göremedi; yolun bu kısmında olan bitenin elektronik veya insan tanığı yoktu ama Billy'nin BMW'sindeki kan, ön paneldeki birkaç damladan ibaret olsa bile bir hikâye anlatıyordu.

"Katil arabayı burada bırakmış ama kurbanı nerede almış?" dedi Jane.

"Diğerlerinde izlediği yolu izlediyse işin içinde alkol olmalı. Bir bar, bir lokanta. Akşamın geç saatleri."

Jane bir daha marşa bastı. "Çalıştığı yere bakalım."

Jane arabayı Cornwell Yatırım'ın otoparkına soktuğunda saat altıyı gösteriyordu ve sokaktaki diğer işyerleri çoktan kapanmıştı. Ama Bill Sullivan'ın çalıştığı binanın ışıkları yanıyordu.

"Otoparkta dört araba" gözleminde bulundu Jane. "Birileri geç saatlere kadar çalışıyor anlaşılan."

Bill Sullivan'ın pazartesi akşam sekizi çeyrek geçe binaya girdiğini güvenlik kamerasının kayıtlarından biliyorlardı. On buçukta çıkmış, BMW'sine binip gitmişti. Sonra ne olmuştu peki? Sullivan'ın kan lekeli BMW'si birkaç kilometre ötedeki golf sahasının yanına nasıl gitmişti?

Jane arabanın kapısını açtı. "Meslektaşlarıyla bir konuşalım, bakalım."

Giriş kilitliydi ve stor perde, zemin kattaki ofisi görmelerini engelliyordu. Jane kapıya vurup bekledi. Bir daha vurdu.

"İçeride birileri var, biliyorum" dedi Frost. "Demin üst kattaki pencerenin önünden biri geçti."

Jane cep telefonunu çıkardı. "Arayalım bakalım, açacaklar mı?"

Ama Jane numaraları tuşlayamadan kapı açılıverdi. İfadesiz yüzlü bir adam, dikkatini vermeye değip değmediklerini tartarmış gibi baştan ayağa süzdü iki dedektifi. Standart iş kıyafeti vardı üzerinde: beyaz gömlek, yün pantolon ve desensiz, lacivert kravat. Ama saç tıraşı kimliğini ele veriyordu. Jane aynı tıraşa sahip başka adamlar görmüştü.

"Kapalıyız" dedi adam.

Jane adamın omzu üzerinden içerideki diğer tiplere baktı. Bir tanesi bilgisayar başındaydı; kollarını sıvamıştı, saatlerdir ekrana bakıyormuş gibiydi. Tayyörlü bir kadın, elinde tıka basa evrak dolu bir kutuyla geçip gitti.

"Boston polisinden Dedektif Rizzoli" dedi Jane. "Hangi teşkilattansınız? Ne oluyor burada?"

"Burası yetki alanınızın dışı, hanımefendi" dedi adam kapıyı kaparken.

Jane eliyle kapıyı tuttu. "Adam kaçırma ve olası bir cinayeti soruşturuyoruz."

"Kurban kim?"

"Bill Sullivan."

"Bill Sullivan artık burada çalışmıyor."

Kapı sertçe kapandı, ardından yerine giren sürgünün sesi geldi. Jane ile Frost, kapıya çakılı pirinç Cornwell Yatırım tabelasına bakakaldılar.

"İşler daha da ilginçleşti" dedi Jane.

30

Bana bakıyorlar. Phil ile Audrey fısıldaşıp benden yana kaçamak, ölümcül bir hastalığa yakalanmış birine atılacak türden bakışlar fırlatıyor. Victoria Avalon geçen hafta Booksmart Medya'yla ilişiğini kesti ve gidip havalı bir New York firmasıyla anlaştı. Patronum Mark doğrudan gelip müşterimizi kaybetmemiz yüzünden beni açıkça suçlamadı ama elbette herkes öyle düşünüyor. Victoria'nın bizzat bile yazmadığı o salak otobiyografiyi tanıtmak için elimden geleni yapmama rağmen. Elimde artık sadece on bir yazar-müşteri kaldı. İşimi kaybedeceğimden korkuyorum ve polis peşimi bırakmıyor.

Ve bir yerlerde Martin Stanek, öldürücü darbeyi vurmak üzere dönüp duruyor.

Mark'ın masama doğru geldiğini fark ediyor ve hızla dönerek *Saul Gresham'ın nefes kesici yeni romanı* üzerine hazırladığım tanıtım mektubuna odaklanıyorum. Mektubun daha yarısındayım ve şimdiye dek cılkı çıkmış ne kadar övücü sıfat varsa kullandım. Parmaklarım bu cidden berbat roman için söylenecek yeni ve taze bir şey ararcasına dolanıyor klavyenin üzerinde ama esas yazmak istediğim şu: *İşimden nefret ediyorum işimden nefret ediyorum işimden nefret ediyorum.*

"Holly, iyi misin?"

Kafamı kaldırıyor, cidden endişeli görünen Mark'a bakıyorum. Audrey orospusu yalandan endişe numarası yapar, Phil

benimle yatmak amacıyla anlayışlı davranırken Mark, sahiden benim için endişeli gibi ki o da iyi bir şey çünkü beni kovmayacağı anlamına geliyor olabilir bu hali.

"Sen yemekteyken Dedektif Rizzoli diye biri aradı; seninle konuşmak istiyormuş."

"Biliyorum." Yazmaya devam ediyorum: Her yayıncının sözlüğünden alınma bir kelime sağanağı geliyor. Tüyler ürpertici. Elden düşmeyecek. Nefes nefese. "Geçen hafta babama gittiğimde görmeye gelmişti beni."

"Ne oluyor?"

"Cinayet soruşturması. Kurbanları tanıyorum."

"Birden fazla mı kurban var?"

Yazmayı bırakarak yüzüne bakıyorum. "Lütfen, bir şey söyleyemem. Polis konuşmamamı istedi."

"Ha, tabii. Hay Allah, böyle bir işle uğraşmana üzüldüm. Zor olsa gerek. Polis kimin yaptığını biliyor mu?"

"Evet ama bulamıyorlar ve benim tehlikede olabileceğimi düşünüyorlar. O yüzden son günlerde işe odaklanamıyorum."

"Şimdi anlaşıldı. Başında bunlar varken Victoria işinin bozulmasına şaşmamak gerek."

"Çok üzgünüm, Mark. Victoria'yı memnun edebilmek için elimden geleni yaptım ama hayatım berbat bu aralar." Sesime yalandan titreme ekleyerek devam ediyorum: "Korkuyorum da biraz..."

"Yapabileceğim bir şey var mı? İzne ayrılmak ister misin?"

"İzne ayrılamam... Lütfen, bu işe ihtiyacım var."

"Elbette." Doğruluyor ve herkesin duyabilmesi için yüksek sesle, "İstediğin sürece burada işin hazır Holly" diyor. "Söz veriyorum." Dediklerinin altını çizmek adına masama vuruyor, Audrey'nin bana bakarak kaş çattığını görüyorum. Hayır, Audrey. *Arkamdan ne pis laflar edersen et, kovulmayacağım*. Ama dikkatimi esas çeken Audrey değil, elinde selefona sarılı bir buket çiçekle masama doğru gelen Phil.

Buketi alırken şaşkınlıkla, "Ne bu şimdi?" diyorum.

Mark sırtına vuruyor, "Aferin, Phil" diyor. "Holly'yi neşelendirmeyi akıl etmen çok iyi oldu."

Phil, kendi akıl edemeyişine kızgın, "Benden değiller" diyor. "Kurye getirdi demin."

Herkes selefonu açıp bahar yıldızları ve bolca yeşillikle süslenmiş on iki adet sarı gülü inceleyişimi izliyor. Titrek parmaklarla tarıyorum yeşillikleri ama buketin içinde palmiye yaprağı yok.

"Kart var" diyor Audrey. Her zamanki gibi burnunu sokuyor, muhtemelen bana karşı kullanacak bir şey arıyor. "Kimdenmiş?"

Üçü birden masama doluşunca zarfı önlerinde açmaktan başka çarem kalmıyor. Karttaki mesaj fazla kısa ve fazla okunaklı.

Özledim. Everett.

Phil'in gözleri kısılıyor. "Kim bu Everett?"

"Görüştüğüm biri işte. Birkaç kere çıktık."

Mark sırıtıyor. "Ah, havada romantizm kokusu! Peki, haydi millet, herkes işinin başına. Holly'yi rahat bırakalım, çiçeklerin tadını çıkarsın."

Onlar masalarına dönerken içimdeki gerilim boşalıyor. Everett'tan masum bir buket; endişelenecek bir şey değil. Victoria Avalon'un imza gecesinden beri görüşmedik. Sinirim bozulunca gecemizi iptal etmiştim. Getirdiği şarap hâlâ mutfak tezgâhımda duruyor, bir dahaki gelişini bekliyor. Geçen hafta boyunca mesaj atıp durdu. Beni görmek istiyor. Vazgeçmiyor adam.

Cep telefonum tınlıyor. Bir mesaj daha: Elbette Everett'tan.

Aldın mı çiçekleri?

Yanıtımı yazıyorum: *Evet, çok güzeller. Teşekkürler!*

İş çıkışı buluşup bir şeyler içer miyiz?

Bilmiyorum. İşler çok karışık.

Düzeltebilirim.

Masamdaki sarı güllere bakıyorum ve birden aklıma Everett'la geçirdiğimiz ilk harika gece geliyor. Kızışmış hayvanlar gibi ateşle birbirimizi pençeleyişimizi hatırlıyorum. Nasıl yorulmak bilmediğini ve ne yapmasını istediğimi önceden biliyor göründüğünü hatırlıyorum. Belki de bana bu lazım bu gece. Moralim için. Ateşli, kallavi bir doz seks.

Bir mesaj daha: *Gül ve Devedikeni Bar? 17.30?*

Bir an duraklayıp cevaplıyorum: *Tamam. 17.30.*

Görüşürüz.

Telefonu bırakıp yazmaya çalıştığım tanıtım metnine odaklanıyorum. Tiksintiyle yazıyorum: *İşimden NEFRET EDİYORUM!* Ardından sil tuşuna basarak taslağı hiçliğe yolluyorum. Bugün daha fazla çalışmaya uğraşmanın anlamı yok. Zaten saat beş.

Bilgisayarımı kapatıyor, Saul Gresham'ın salak romanıyla ilgili notlarımı toparlıyorum. Audrey'nin sokuşturduğu laflara ve Phil'in arzulu bakışlarına maruz kalmayacağım evimde devam ederim. Çantamı açıyor, tabancanın orada durup durmadığından emin olmak adına yokluyorum. Babam o gece mutfakta verirken, *kadın tabancası*, demişti, *elini yormayacak kadar ufak ama fazla tepme yapmadan işini görecek kadar güçlü.* Tabanca soğuk ve yabancı geliyor ama aynı zamanda teskin edici. Küçük yardımcım.

Çantamı omzuma asıp ofisten, her ne (ya da kim) ile karşılaşırsam halleşmeye hazır, çıkıyorum.

Everett, *Gül ve Devedikeni*'nde değil. Köşe masalardan birini seçiyor, içeriyi seyrederken şarabımı yudumluyorum. Sıcak bir kulüp havası var barda. Koyu renk ahşap lambriler ve pirinç. İrlanda'ya hiç gitmedim ama herhalde oradaki barlar da böyle görünüyordur. Şöminede çatırdayan odunlar ve

üzerinde asılı altın Guinness arpı. Ama bu bardaki müşteriler genç ve modern tipler: Oxford gömlekli, kravatlı işadamları. Kadınlar bile ince çizgili tayyörler giyiyor. Anlaşmalarla uğraşarak geçen uzun bir günün ardından rahatlamaya gelmişler; bar şimdiden kalabalık ve gürültülü.

Saatime bakıyorum. 18.00. Everett ortalarda yok hâlâ.

İlkin yüzümde, bir meltem okşayıvermiş gibi bir gıdıklanma hissediyorum. Araştırmaların, insanların kendilerine bakıldığını sahiden hissettiklerini kanıtladığını biliyorum ama hissi neyin tetiklediğini görmek için döndüğümde, barda gözlerini bana dikmiş kadını derhal fark ediyorum. Kırklarının sonlarında, kestane rengi saçlarına hoş kırlar düşmüş kadın, benim daha yaşlı, en az yirmi sene ilave özgüvenli halimi andırıyor. Bakışlarımız karşılaştığında dudağının sağ kenarında bir gülümseme kıvrımı beliriyor. Dönüyor, barmene bir şey söylüyor.

Everett gelmezse bile barda başka heyecan verici ihtimallerin bulunduğu kesin.

Cep telefonumu çıkarıp mesajlarıma bakıyorum. Everett'tan tık yok. Mesaj yazmaya başladığımda masamda bir kadeh şarap belirliveriyor.

Garson kız, "Az evvel bitirdiğinizin aynısı" diyor, "bardaki hanımın ikramı." Bara bakıyorum; kumral kadın gülümsüyor. Kadını gözüm ısırıyor ama daha önce nerede gördüğümü çıkaramıyorum. Tanışıyor muyuz yoksa o tanıdıklık hissi yaratan yüzlerden, o gülümseyişlerden birine sahip herhangi biri mi? Alevlerin ışığıyla aydınlanan barda mürekkep kadar koyu görünen şarap, önümde duruyor. Şarabın masama kadar çiftçisinden hasatçısına, bağcısından şarap üreticisine ve şişeleyene, kaç elden geçerek geldiğini düşünüyorum. Üstüne kadehe koyan barmen, kadehi getiren garson kız ve artı, görünmeyen sayısız kişi var. Düşününce, bir kadeh şarabın bir sürü elfin işi olduğunu ve o elflerden hangisinin si-

ze zarar vermek istediğini bilmediğinizi anlıyorsunuz.

Cep telefonum tınlıyor: Everett'tan mesaj var.

Ah, çok, çok özür dilerim! Son anda müşteri çıktı. Gelemiyorum. Yarın arayayım mı?

Cevap verme zahmetine katlanmıyorum. Kadehi alıp şöyle bir döndürüyorum elimde. Daha önce aynısından içtiğim için sıradan olduğunu ve ikinci kadehe değmeyeceğini biliyorum ama zaten şarabı değil, ne yapacağımı düşünüyorum. Kadını masama davet edip oyunu başlatmalı mıyım?

31

"Ne halt ettiğini sanıyor bu?" dedi Jane.

Kulaklığında Tam'in sesi, barın gürültüsüne karışıyordu. "Şarabı içmiyor. Öylece oturuyor, kadehi elinde çeviriyor."

"Uyardık o kadar. Kurbanların içkilerine ilaç atıldığını söyledik." Jane, araçta, yanında oturan Frost'a baktı. "Kendini öldürmeye mi *çalışıyor* bu kız?"

"Bir dakika" dedi Tam. "Masasına ilerleyen bir kadın var. Holly'ye bir şey söylüyor şimdi."

Jane arabanın camından sokağın karşısındaki Gül ve Devedikeni'ne baktı. Yarım saat önce Tam, Holly'nin bir barda yalnız başına oturduğunu söyleyince Frost'la Jane soluğu orada almışlardı. Holly günlük rutinlerini değiştirmeyi reddetmekle yetinmeyip bizzat felaketle flörte kalkışmış görünüyordu. Holly Devine, Jane'e hiç de aptal bir kadın gibi görünmemişti ama işte, oturmuş, yabancı birinin ısmarladığı içkiyi kabul ediyordu.

"Kadın, Holly'nin masasına oturdu" diye bildirdi Tam. "Beyaz, orta yaşlı. Uzun boylu, ince."

"Holly şaraptan içti mi?"

"Hayır. Konuşuyorlar sadece. Tanışıyorlardır belki, emin olamıyorum."

"Tam devreye girmeli" dedi Frost. "Holly'yi almalı oradan."

"Hayır. Ne olacağını görelim."

"Şarabı içerse?"

"Biz buradayız." Jane tekrar bara çevirdi bakışlarını. "Belki katili bize getirmeye çalışıyordur. Ya sahiden aptal ya da sahiden, sahiden akıllı bu kız. Bence akıllı."

Tam'in sesi kulaklıkta çınladı: "Şimdi sorun var işte."

"Ne oldu?" dedi Jane heyecanla.

"Şaraptan bir yudum aldı."

"Kadın? O ne yapıyor?"

"Hâlâ oturuyor. Tuhaf bir durum yok henüz. Sadece konuşuyorlar."

Jane saati telefonundan kontrol etti. Ketamin ne sürede etki ediyordu? Holly'nin etkilenip etkilenmediğini anlayabilecekler miydi? Beş dakika geçti. On dakika...

"Hay... Kalkıyorlar. Çıkıyorlar" dedi Tam telsizden.

"Tam karşıdayız. Çıktıklarında izleriz."

"Ön kapıya gitmiyorlar! Arka çıkışa ilerliyorlar. Peşlerindeyim..."

"Yeter" dedi Frost. "Duruma el koymalıyız."

Jane ile Frost neredeyse aynı anda kapılarını açıp sokağa fırladılar. Jane içeri ilk dalandı; kalabalık barda müşterileri dirsekleyerek yolunu açıp arka çıkışa yöneldi. Bir bardak yere düşerek kırıldı ve arkasından bir *ne oluyor ya* tepkisi geldi ama Frost'la birlikte yollarına devam edip tuvaletin önündeki üç kadının arasından geçerek arka kapıyı hışımla açtılar.

Ara sokak. Karanlık. Holly neredeydi ama?

Ara sokağın diğer ucundan bir kadının çığlıkları yükseldi.

Sese doğru atıldılar, çöp kutuları ve tahta kasaların arasından geçerek sokağa fırladılar. Tam, bir kadını duvara yapıştırmıştı. Holly hemen yanında, Tam kadını kelepçelerken şaşkın bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz ya?" diye bağırdı kadın.

"Boston polisi!" dedi Tam. "Direnmeyin!"

"Tutuklayamazsınız beni! Hiçbir şey yapmadım ben!"

Tam, omzunun üzerinden Jane ve Frost'a baktı. "Kaçmaya çalıştı."

"Kaçarım tabii! Ara sokakta üstümüze geldin! Kim olduğunu nereden bilecektim?"

Tam kadını duvara dayalı tutarken Jane çarçabuk üzerini aradı ve herhangi bir silah bulamadı.

Karşı kaldırımdan biri, "Polis zorbalığı!" diye bağırdı.

"Gülümseyin, polisler! Kayda alındınız!"

Jane hızla etraflarını çeviren kalabalığa baktı. Herkes cep telefonlarını çıkarmış, tutuklama sahnesini çekiyordu. Sakin ol, dedi içinden. İşini yap, sinirini bozmalarına izin verme.

"Adınızı söyleyin" dedi kadına.

"Kim soruyor?"

"Dedektif Rizzoli, Boston polisi."

Frost kadının kaldırıma düşmüş çantasını alıp cüzdanını çıkardı. "Ehliyetinde Bonnie B. Sandridge yazıyor" dedi. "Kırk dokuz yaşında. Adresi, Bogandale Yolu, iki taksim yirmi üç." Kafasını kaldırdı. "Batı Roxbury."

"Sandridge?" dedi Jane. "Şu gazetecisiniz siz."

"Tanıyor musun bu kadını?" dedi Tam.

"Birkaç gün önce konuştuk. Adı, Martin Stanek'in telefon kayıtlarında çıkmıştı. Elma Ağacı davası üzerine yazan bir gazeteci olduğunu *iddia ediyor*."

Tam kadını onlara doğru çevirdi. İtiş kakışta çenesi çizilmiş, rimeli yanağına doğru dağılmıştı.

"Sahiden gazeteciyim ben" dedi kadın. "Ve emin olun, bu tutuklamayı yazacağım!"

"Martin Stanek'le ilişkiniz nedir?" dedi Jane.

Kadın ters ters baktı. "Tüm bunlar *o* yüzden mi? Beni hırpalayacağınıza kibarca sorabilirdiniz."

"Soruya cevap verin."

"Söyledim ya. Kitabım için görüşüyordum."

"Yazdığınızı iddia ettiğiniz kitap."

"Temsilcimle konuşun. Doğrulayacaktır. Ben gazeteciyim ve işimi yapıyorum sadece."

"Ben de." Jane, Tam'e baktı. "Götür bunu. Ağzından çıkan her şeyin görüntülü kayda alınmasını istiyorum."

"Niye tutuklanıyor?" diye bağırdı biri kalabalıktan. "Ne yapmış?"

"Yazarım ben! Hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı Bonnie. "Yozlaşmış adalet sistemimize dair gerçekleri anlatmaya çalıştım sadece!"

"Bu video YouTube'a gidiyor! Dava açtığında lazım olursa diye!"

Tan, direnen kadını götürdü. Holly, muhabir heveslileri arasında dikiliyor, diğer herkes gibi sahneyi cep telefonuyla kaydediyordu.

Jane, Holly'yi kolundan yakalayarak kenara çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye terslendi Holly.

"O kadar uyarmamıza rağmen bir bara gittin."

"Bir arkadaşımla buluşacaktım."

"O kadınla mı?"

"Hayır, çıktığım adamla. Son dakikada iptal etti."

"Sen de oturup tanımadığın birinin ısmarladığı içkiyi kabul ettin."

"Zararsız görünmüştü bana."

"Ted Bundy için de öyle söylemişlerdi."

"Kadının teki işte. Bir kadın bana ne yapacaktı ki?"

"Söyledim sana; Martin Stanek yalnız çalışmıyor. Yardım eden bir ortağı var. Bu kadın olabilir."

"E, yakaladınız işte? Ayrıca yakalayabildiğiniz için bana teşekkür de edebilirsiniz."

"Evine gidiyorsun, Holly." Jane telefonunu çıkardı. "Dahası, evine gitmeni garantileyeceğim."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Seni götürmesi için memur çağırıyorum."

"Rezillik. Polis arabasına binmem ben."

"Ya içkine bir şey attıysa? Eve götürülmen gerek."

"Hayır." Holly geriledi. "Gayet iyiyim ben. Metro istasyonu şuracıkta. Şüphelinizi buldunuz; evime gidiyorum ben." Döndü, uzaklaştı.

"Hey!" diye seslendi Jane arkasından.

Holly durmadı. Bir kez dahi dönüp bakmadan metro istasyonunun merdivenlerinde gözden kayboldu.

Bonnie Barton Sandridge, Boston Polis Merkezi'ndeki sorgu odasının parlak ışıkları altında, sokaktaki halinden daha da berduş görünüyordu. Çenesindeki çizik kabuk bağlamıştı ve dağılan rimeli, yanağında bere gibi duruyordu. Karşısında Jane ile Frost oturuyordu ve aralarındaki masaya kadının üzerinden çıkanlar serilmişti. İçinde altmış yedi dolar, üç kredi kartı ve bir ehliyet bulunan bir cüzdan. Bir akıllı telefon, üç anahtarlı bir anahtarlık, birkaç kâğıt mendil. Ve en ilginci, sayfalarının yarısı ayrıntılı notlarla dolu bir küçük defter. Jane yavaşça sayfalarını çevirdi ve en son notlarda durdu.

Bonnie'ye kaldırdı bakışlarını. "Neden Holly Devine'ı takip ediyordunuz?"

"Takip etmiyordum."

Jane not defterini gösterdi. "İşyeri adresi var burada."

"Booksmart Media'nın adresi kamuya açık bilgi."

"Oturduğu bara gitmeniz tesadüf değil. İş çıkışı onu takip ettiniz, değil mi?"

"Etmişimdir belki. Haftalardır konuşmaya çalışıyorum ama yerinde durmuyor. Bu gece ilk defa selam diyecek kadar yaklaşabildim."

"Şarap ısmarladınız. Sonra da arka kapıdan kaçırmaya kalktınız."

"Arka kapıdan çıkmayı isteyen kendisiydi. Takip edildiğini, peşindekileri ekmek istediğini söyledi. Şarabı da sohbet açabilmek için ısmarladım. Konuşturabilmek için."

"Elma Ağacı konusunda mı?"

"Yazdığım kitap, ayin-taciz davalarıyla ilgili. Bir bölümü tümüyle Elma Ağacı davasına ayırmak istiyorum."

"Elma Ağacı davası yirmi yıl önceydi. Fazla eski ve kapanmış bir dava, değil mi?"

"Kimileri için hâlâ açık."

"Martin Stanek gibileri için mi?"

"Hâlâ kafaya takmasında şaşılacak şey yok, değil mi? O mahkeme yüzünden ailesi parçalanmış. Hayatı mahvolmuş."

"Hayatlarını mahvettiği çocuklardan söz etmemeniz ilginç ama."

"Suçlu olduğunu varsayıyorsunuz. Stanek'lerin masum olabilecekleri aklınıza gelmedi mi hiç?"

"Jüri öyle düşünmemiş."

"Saatlerce konuştum Martin'le. Mahkeme tutanaklarını, ona yöneltilen suçlamaları okudum. Saçma sapan şeyler. Hatta yirmi sene önce konuşan çocuklardan biri, ifadesini geri çekmek istemiş. Söylediklerinin gerçek olmadığına dair imza atmaya hazır olduğunu söylemiş."

"Bir dakika. Çocuklardan *biriyle* mi konuştunuz?"

"Evet. Cassandra Coyle."

"Nasıl buldunuz onu? Onu da mı takip ettiniz?"

"Hayır. O *beni* buldu. Çocukların adları mahkeme emriyle gizli tutulduğundan kimliklerini bilmiyordum. Cassandra ayin-taciz davalarıyla ilgili bir makalemi okuyunca aradı beni. Los Angeles'taki McMartin ve San Diego'daki İman Kilisesi davalarını yazdığımı görmüş; Elma Ağacı davası üzerine de yazmamı istedi."

"Neden?"

"Çünkü anıları canlanmış. Martin Stanek'in masum olduğuna dair ayrıntılar hatırlamaya başlamış. Davayı incelemeye başladım ve çok geçmeden Cassandra gibi, ben de mahkemenin kötü bir komedi olduğu sonucuna vardım. Stanek'lerin herhangi bir suç işlediklerine inanmıyorum."

"Kim kaçırdı öyleyse Lizzie DiPalma'yı?"

"Esas soru o, değil mi? Kim kaçırdı o kızı? Kaçırılma olayı, izleyen olaylar için sahneyi hazırlamış. Histeri, şeytanlı taciz suçlamaları... Sonra o uyduruk mahkeme. Lizzie DiPalma'nın kaybolması kasabayı dehşete düşürünce insanlar her şeye, uçan kaplanlara bile inanmaya hazır hale gelmiş. Kitabımın konusu bu işte, dedektif. Normalde aklı başında insanların nasıl çıldırıp linç kalabalığına dönüştüğü üzerine yazıyorum." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nefesini bırakıp arkasına yaslandı.

"Bunlara pek kızgın görünüyorsunuz, Bayan Sandridge" dedi Frost.

"Kızgınım. Siz de kızmalısınız. Masum bir insan hayatının yarısını hapiste harcadığında *hepimizin* kızması gerekir."

"İntikamını planlamasına yardım edecek kadar mı bu kızgınlık?" dedi Jane.

Bonnie'nin kaşları çatıldı. "Ne?"

"Stanek'leri tacizle suçlayan çocuklardan üçü öldürüldü, biri kayıp. İzlerini sürmesi için Martin'e yardım ettiniz mi?"

"Adlarını bile bilmiyorum."

"Holly Devine'ın adını biliyordunuz."

"Cassandra söylediği için. Holly'nin Stanek'leri ilk suçlayan çocuk olduğunu söylemişti. Her şeyi Holly başlatmıştı; ben de nedenini öğrenmek istedim."

"Ona ısmarladığınız şarabın incelenmek üzere laboratuvara yollandığından haberiniz var mı? İçinden ketamin çıktığında işiniz bitecek."

"Ne? Yo, hayır, yanlış anladınız! Ben sadece gerçekleri

Amerikan adaletinin önüne çıkarmaya çalışıyorum. Histeri yüzünden insanların olmayan suçlar için hapis yattıkları bir dönemi anlatıyorum."

"Lizzie DiPalma'nın kaçırılışı gerçek ama."

"Bunu yapan Martin değil. Bu, katilin halen serbest olduğu anlamına geliyor. Esas *ondan* endişelenmelisiniz." Duvardaki saate kaydı gözleri. "Beni yeterince tuttunuz burada. Tutuklu değilsem evime gitmek istiyorum."

"Şu soruya cevap vermeden olmaz" dedi Jane. Öne eğilip dimdik gözlerine baktı kadının. "Martin Stanek nerede?"

Bonnie suskun kaldı.

"O adamı korumak mı istiyorsunuz sahiden? Yaptıklarından sonra..."

"Hiçbir şey yapmadı o."

"Öyle mi?" Jane yanında getirdiği dosyayı açtı, bir otopsi fotoğrafı çıkarıp Bonnie'nin önüne sürdü. Kadın, Cassandra'nın cesedinin görüntüsüyle irkildi.

"Öldürüldüğünü biliyordum ama..." Cassandra'nın boş göz yuvalarına baktı, ürperdi. "Bunu yapan Martin değil."

"Size öyle mi söyledi?"

"Neden adını temize çıkarmaya uğraşan kadını öldürsün? Cassandra taciz olayının asla gerçekleşmediğine, anlattığı saçmalıkları savcının zoruyla söylediğine dair yemin etmeye hazırdı. Hayır, Martin onun *yaşamasını* istiyordu."

"Ya da size öyle söyledi. Belki de siz dünyanın en büyük kuklasısınız. Belki kurbanlarının izini bulmak için sizi kullanmıştır. Siz buldunuz, o öldürdü."

"Çok saçma." Ama sesinde artık bir kuşku tonu vardı. Bonnie'nin bu olasılığı, trajik bir adaletsizliğe kurban gittiğine inandığı Martin Stanek'in onu suç ortağı yapacak şekilde kandırdığını hiç düşünmediği açıktı.

"Martin asla suçlamadı çocukları" dedi. "Büyük oyunun piyonları olduklarını biliyordu."

"Kimi suçluyor peki?"

Bonnie'nin ifadesi sertleşti. "Yetişkinleri, kimi olacak? Tüm bunların olmasına izin veren, olmasını *sağlayanları.* O savcı, Erica Shay, davayı kariyerinde yükselmek için basamak yaptı ve çok geçmeden daha büyük, daha önemli davalara atandı. Esas *onunla* konuşmalısınız. Gerçeği zerre umursamadığını göreceksiniz. Sadece skora bakar o."

"Martin Stanek'le konuşmayı tercih ederim. Bir daha soruyorum: Nerede o?"

"Polise güvenmiyor. Ölmesini istediğinize inanıyor."

"*Nerede dedim!*"

"Korkuyor! Başka gidecek kimsesi yoktu!"

"Evinizde, değil mi?"

Panik yüzüne yerleşiverdi Bonnie'nin. "Lütfen, lütfen canını yakmayın! Söz verin bana!"

Jane, Frost'a baktı. "Gidelim."

"Bu kadın, bulmacanın son parçasıydı" dedi Jane. "Kurbanların izlerini buldu, peşlerinden barlara gitti. İçkilerine ketamin attı. Martin de kalanı halletti." Frost'a baktı. "Cassandra Coyle'u fotoğrafından tanıyan garson kızı hatırladın mı?"

"Yanıldığını düşünmüştük çünkü Cassandra'yı bir kadınla otururken gördüğünü söylemişti."

"Haklıydı; Cassandra bir kadınla *oturuyordu.*" Jane direksiyona muzaffer bir şaplak indirdi. "Yakaladık. İkisini de."

"Şarapta ketamin çıkarsa."

"Çıkacak. Çıkmalı." Dikiz aynasına baktığında Crowe ve Tam'in arabasının arkalarında, sıkışık trafikte ilerlediğini gördü.

"Hepsi çatlak Holly Devine sayesinde" dedi Frost.

"Çatlak değil, çakal. İzlediğimizi biliyordu. Tuzağı kurdu

ve bak, kim geldi? Bir kadın." Her tipte canavar vardı ve en tehlikelileri hiç kuşku çekmeyen, güvenebileceğinizi düşündüklerinizdi. Bonnie Sandridge gibi orta yaşlı kadınlar sıklıkla görmezden gelinir, kimsenin dikkatini çekmeyecek denli görünmez olurlardı. Herkes güzel kızlara ve yakışıklı erkeklere odaklanırdı. Ama daha yaşlı kadınlar her yerde, ortalıkta saklanırlardı. Yıllar sonra Jane de kır saçlı görünmezler ordusuna mı karışacaktı? Eskiden olduğu kadını, odaklanmış, harika ve tetik çekmeye muktedir kadını görebilecek denli yakından bakan biri çıkacak mıydı?

Bonnie Sandridge'in evinin önünde durdular ve arabadan inerlerken Jane tabancasını kılıfından çıkarmaya girişmişti bile. Stanek'in köşeye sıkışması halinde direniş gösterip göstermeyeceğini bilmiyorlardı ve en kötü olasılığı göz önünde bulundurmaları şarttı. Sokağın diğer tarafında bir köpek, mahallesine gelen yabancılara öfkeyle havladı.

Evde ışıklar yanıyordu; alt kat penceresinin önünden bir gölge geçti.

"Evde biri var" dedi Crowe.

"Siz ikiniz arka tarafı alın" dedi Jane. "Biz ön kapıya."

"Nasıl yaklaşacaksın?"

"Nezaketi deneyeceğiz. Kapıyı çalacağım ve bakalım Stanek..." Cümlesi silah sesleriyle kesildi.

"Evden geldi!" dedi Tam.

Planları uyarlayacak vakit yoktu; hep birlikte ön kapıya atıldılar. İçeri ilk Tam girdi; Jane hemen arkasındaydı. İlk bakışta salondaki kanı gördü. Her yandaydı. Duvarda koca bir leke, koltuğa sıçramış parçalar. Zemindeki kan gölüyse Martin Stanek'in parçalanmış kafasının etrafına birikmişti.

"At silahını!" diye bağırdı Tam. "At!"

Martin'in cesedi başında dikilen adam tabancasını bırakmadı. Üzerine doğrultulmuş dört namluluk idam mangasına uysal bakışlar yolladı.

"Bay Devine" dedi Jane. "Atın tabancanızı!"

"Mecburdum" dedi. "Biliyorsunuz. Siz annesiniz, dedektif, anlıyorsunuz, değil mi? Holly'mi güvende tutmanın tek yolu buydu. Bu pisliğin ona zarar vermesini önlemenin tek yolu..." Tiksinerek baktı Stanek'in cesedine. "Oldu, bitti. Sorunu hallettim. Kızımın korkmasına gerek kalmadı."

"Konuşalım" dedi Jane sakin, makul bir sesle. "Ama önce tabancayı bırakın."

"Konuşacak bir şey yok."

"Konuşacak şey çok, Bay Devine."

"Benim için yok." Tabancasının namlusu bir iki santim doğruldu. Jane'in parmağı tetikte gerildi. Ama ateş etmedi. Adamın göğsüne nişan almaya devam etti; kalbi öyle gümbürdüyordu ki her kalp atışını tabancasının kabzasında hissediyordu.

"Holly'yi düşünün" dedi. "Nasıl perişan olacağını düşünün."

"Zaten onu düşünüyorum. Bu da ona son hediyem." Kederli bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Bu, her şeyi halledecek."

Silahını Jane'e doğrulttuğunda bile, Crowe göğsüne üç el sıktığında bile gülümsüyordu Earl Devine.

32

Maura, morg görevlilerinin Bonnie Sandridge'in evinden iki sedyeyi çıkarışlarını izlerken, böyle sonlandı demek, diye düşünüyordu. Son iki ölüm, son iki ceset. Açık kapıdan içeri buz gibi hava doluyordu ama taze hava, evdeki şiddet kokusunu silecek güçte değildi. Cinayet, kendi kokusunu bırakırdı. Kan ve korku ve saldırganlık havaya kendi kimyasal izlerini salarlardı ve Maura, Martin Stanek ile Earl Devine'ın can verdikleri odada hepsinin kokusunu alıyordu. Sessizce dikiliyor, kokuyu içine çekiyor, suç mahallini okuyordu. Polis telsizleri faaldi ve Olay Yeri ekibi üyelerinin, evin çeşitli odalarına girip çıkışlarını duyuyordu ama Maura'yla konuşan kandı. Duvara sıçramış, üst üste binmiş damlaların düzenlerini taradı, ardından cesetlerin devrildiği ahşap parke zemindeki iki birikintiyi inceledi. Polis bu kanlı sona adaletin yerini bulması diyebilirdi ama Maura, çifte kan birikintilerine bakarken kendini tedirgin hissetti. Daha büyük birikinti, kafatasına aldığı ölümcül yaranın ardından kalbi kısa süre daha atmaya ve kan pompalamaya devam etmiş Martin Stanek'e aitti. Earl Devine ne o kadar uzun yaşamış ne de o kadar fazla kan dökmüştü. Dedektif Crowe'un üç kurşunu da, atış talimlerindeki hedeflerin göğüs ortasındaki on ikilik yere isabet etmişti. Crowe'un nişancılığı madalyalıktı. Ama polisin açtığı ateş ölümle sonuçlandığında daima ardından

sorular gelirdi ve bu sorularla otopsi uğraşmak zorundaydı.

"İnan bana meşru bir öldürmeydi. Hepimiz yemin ederiz."

Maura, Jane'e döndü. "*Meşru öldürme*den daha sağlam oksimoron[15] varsa bile duymadım."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Elimden gelse Crowe'u memnuniyetle okka altına yollayacağımı da biliyorsun ama bu seferki kesinlikle meşruydu. Earl Devine, Stanek'i öldürdü. İtiraf etti. Ardından silahını bana doğrulttu."

"Ama sen ateş etmedin. Duraksadın."

"Evet ve Crowe belki de hayatımı kurtardı."

"Yahut belki de içgüdülerin Earl Devine'ın aslında seni vurmayacağını söyledi. Belki gerçek niyetini daha iyi okuyan sendin."

"Ya yanıldıysam? Ölmüş olabilirdim." Kafa sallayarak güldü. "Tanrım, Crowe hıyarına borçlandım. Neredeyse vurulsaydım diyeceğim."

Maura tekrar bakışlarını pıhtılaşıp kurumaya başlamış kana indirdi. "Earl Devine neden yaptı bunu?"

"Kızını koruduğunu söyledi. Ona son hediyem, dedi."

"Öyleyse niye sana silah doğrulttu? Ne olacağını biliyordu. Bu, açıkça bir polis eliyle intihar vakası."

"Öylesi de herkesi mahkeme çilesinden kurtarıyor. Bir düşün, Maura. Yaşasaydı ve işler mahkemeye uzansaydı savunmasında kızını koruduğunu söyleyecekti. Bu durumda eski Elma Ağacı davası gündeme gelecek ve cümle âlem Holly'nin küçükken tacize uğradığını öğrenecekti. Belki bu yaptığı, Earl Devine'ın kızına en büyük hediyesiydi. Onu güvende tuttu ve mahremiyetini korudu."

"Cinayette mahremiyet olmaz. Bahsettiğin ayrıntılar muhtemelen her halükârda ortaya çıkacaktır." Lastik eldivenlerini çıkardı. "Crowe'un silahı kimde?"

"Teslim etti işte."

15. Anlamca çelişen iki sözcüğün birlikte kullanılması. (ç.n.)

"Lütfen yarın morgdan uzak durmasını sağla. Earl Devine otopsime dair herhangi bir soru çıksın istemiyorum. *Boston Globe* altmış yedi yaşındaki emekli bir donanma mensubunun polis tarafından vurulduğunu yazdığında halktan tepki gelecektir."

"Ama o donanma emeklisi silahını bana doğrultmuştu."

"O dediğin ancak ikinci paragrafta yer bulacak bir ayrıntı. Halkın yarısı ilk paragraftan sonrasını okumaz." Maura gitmek üzere döndü. "Yarın otopside görüşürüz."

"İlla gelmeli miyim? Bu ikisinin nasıl öldüklerini bildiğime göre şaşırtıcı bir şey çıkmayacaktır."

Maura duraklayıp tekrar odaya baktı. Kan lekeli duvara. "Otopside ne çıkacağını bilemezsin. Bana bu iş fazla temiz hallolmuş gibi geliyor ve daha yanıtlanacak çok soru var."

"Boşlukları Bonnie Sandridge doldurabilir. Onu konuşturmamız lazım, o kadar."

"Stanek'in herhangi birini öldürmesine yardım ettiğine dair kanıt yok elinde."

"Kanıt ya bu evdedir ya da arabasında. Kurbanların saçları, dokuları... Ketamin zulası. *Bir şey* bulacağız."

Jane kendinden emin görünüyordu ama Maura dışarı çıkıp arabasına binerken kendini çok daha az emin hissetti. Oturup ışıkları tümden yanan eve baktı Maura. Çoktan inandıkları şeyi, Bonnie Sandridge'in katilin suç ortağı olduğu fikrini destekleyecek kanıtları arayan olay yeri ekibi üyelerinin siluetleri pencerelerin ardında hareket edip duruyordu. Diğer şeyleri görmezden gelmeyi fazlasıyla kolaylaştıran doğrulama önyargısı, tarihte pek çok bilim insanını tuzağa düşürmüştü, pek çok polisi de.

Cep telefonundan mesaj uyarısı gelince yollayanın numarasına baktı. Telefonu derhal çantasına geri bıraktı: Tek bakışta yüreği ağzına gelivermişti. Şimdi olmaz, diye geçirdi içinden. Seni düşünmeye hazır değilim.

Yanıtlamadığı mesaj yüzünden eve dönüş yolu boyunca çantasında saatli bomba taşıyormuş gibi geldi. Kendini, ellerini direksiyondan, gözlerini yoldan ayırmamaya zorladı. Aralarındaki kapıyı yeniden açmak ne, aralamamalıydı bile. Yeniden konuşmaya başlamalarından sonra Daniel'ı hayatına, yatağına almaya hazırdı. Yanlış yaparsın, Maura. Sağlam dur, Maura. Kendine hâkim olmalısın.

Eve döner dönmez bir kadeh şarap doldurup kediye gecikmiş yemeğini verdi. Kedi, yüzüne bile bakmadan yemeğe koyuldu ve son tavuk parçasını yalayıp yuttuktan sonra mutfaktan çekip gitti. Dostluk bir yere kadar, diye düşündü Maura. Şarap şişesinden çok daha fazla ilgi görüyordu.

Mutfak tezgâhında yatan cep telefonuna bakmamaya çalışarak yudumladı şarabını. Afyonun bağımlıyı çağırması misali çağırıyor, Maura'yı kalp kırıklığı girdabına dönmeye davet ediyordu. Daniel'ın mesajı kısaydı: Bana ihtiyacın olursa ara. Alt tarafı dört kelimeydi ama mesajın esas niyetini çözmeye çalışan Maura'yı oturduğu yere çivilemeye yetiyordu. Ne demekti *bana ihtiyacın olursa ara*? Cinayet soruşturmasıyla ilgili uzman görüşünden mi bahsediyordu Daniel?

Yoksa bizi mi kastediyordu?

Şarabı bitince bir kadeh daha doldurdu. Bu geceki olay mahallinde tuttuğu notları çıkarıp dizüstü bilgisayarını açtı. Hatırladıkları henüz tazeyken düşüncelerini düzenleme zamanıydı.

Telefonu çaldı. *Daniel.*

Telefonu açmadan önce sadece bir anlığına durakladı ve ekranda beliren numarayı tanımadığını fark etti. Telefondaki ses Daniel'a değil, bir kadına, hem bekleyip hem korktuğu haberi veren bir kadına aitti. Bilgisayarını mutfak masasında açık bırakarak paltosunu almaya koştu.

* * *

"Bayan Lank'i hücresinde baygın bulmuşlar" dedi Dr. Wang. "Hapishane hemşiresi derhal kalp masajına başlamış ve sonunda nabız alabilmişler. Ama kalp monitöründe de göreceğiniz üzere, sık sık ventriküler taşikardi periyodlarına giriyor."

Maura yoğun bakım odasının penceresinden derin koma halindeki Amalthea'ya baktı. "Neden?" dedi usulca.

"Aritmi, kemoterapinin bir komplikasyonu olabilir. İlaçlar kardiyotoksik olabiliyor."

"Hayır, neden kurtarmaya kalkışmışlar, demek istiyorum. Pankreas kanserinden ölmek üzere olduğunu biliyorlardı."

"Ama hâlâ 'tam kod'[16] olarak kayıtlı." Maura'ya baktı. "Belki bilmiyorsunuzdur ama Bayan Lank geçen hafta bir tıbbi yetkilendirme belgesi imzaladı. Sizi temsilcisi olarak yazdı."

"Haberim yoktu."

"Tek akrabasısınız. Yetki sizde. Durumunu *resüsitasyon yapılmasın*a mı çevirmek istiyorsunuz?"

Maura, Amalthea'nın suni solunum cihazı marifetiyle inip kalkan göğsüne baktı. "Uyaranlara tepki veriyor mu?"

Kafa salladı Dr. Wang. "Kendi başına da solunum yapamıyor. Ne kadar baygın kaldığı bilinmediğinden anoksik beyin hasarı ihtimali yüksek. Nörolojik açıdan başka sorunlar da olabilir. Henüz beyin taraması istemedim ama mantıklı adım o. Tabii eğer..." Durakladı, Maura'ya baktı. Cevabını bekliyordu.

"Resüsitasyon yapmayın" diye mırıldandı Maura.

Doktor başıyla doğruladı. "Bence de doğru karar." Teselli anlamında hafifçe koluna dokunmadan önce, o tür hareketler tıpkı Maura'ya gelmediği gibi, kendisine de doğal gelmiyormuşçasına duraksadı. Keder anlarında neler söylenmesi

16. Kişinin hayati tehlike durumunda kalması halinde gerekli tüm tıbbi yardımın yapılmasını talep ettiğini belirten uygulama. Ülkemiz yasalarında yeri bulunmamaktadır. (ç.n.)

ve yapılması gerektiğini bilmek, insan bedeninin mekaniğini anlamaktan çok daha zordu.

Maura içeri girip Amalthea'nın yanına giderek bir yandan bipleyip diğer yandan körük misali çalışan makinelere baktı. Alışkın gözlerle toplama torbasındaki azıcık idrarı, ekrandaki düzensiz ritmi, anlık soluma eksikliğini inceledi. Bunların hepsi sonuna gelmiş bir vücudun, işlevini yitirmiş bir beynin işaretleriydi. Amalthea Lank bir zamanlar her kim idiyse düşünceleri, duyguları ve anıları artık yoktu. Sadece et ve kandan ibaret kabuğu kalmıştı geriye.

Monitörden alarm uyarısı geldi. Maura kalp ritmine baktı, düzensiz iniş çıkışları gördü. Ventriküler taşikardi. Kan basıncı çizgisi baş aşağı gidiyordu. İki hemşirenin hızla yerlerinden fırladıklarını gördü. Ama Dr. Wang ikisini de kapıda durdurdu.

"DNR"[17] dedi. "Emri şimdi yazdım."

Maura uzanıp alarmı kapadı.

Monitörde kalp ritminin ventriküler defibrilasyona, Amalthea'nın ölen kalbinin son elektriksel kıpırtılarına dönüşmesini izledi. Kan basıncı sıfıra inerek beyinde hâlâ yaşayan son hücreleri oksijenden mahrum bıraktı. Beni sen doğurdun, diye düşündü. Her hücremde DNA'nı taşıyorum ama diğer her açıdan yabancıyız. Onu evlat edinmiş, ona bakmış, artık ikisi de hayatta olmayan annesiyle babasını düşündü. Gerçek ebeveyni onlardı çünkü, gerçek aileyi DNA değil, sevgi belirlerdi. O bakımdan bu kadının Maura'yla hiçbir ilişkisi yoktu ve Maura, Amalthea'nın son anlarını izlerken içinde en ufak bir üzüntü kıpırtısı bile duymadı.

Kalp sonunda çırpınmayı bıraktı. Ekranda dümdüz çizgi belirdi.

17. Hasta veya hasta adına karar alma yetkisine sahip kişinin, hayati tehlike anında gerekli tıbbi yardımların yapılmasını istemediğine dair imzaladığı beyanat. Ülkemiz yasalarında bulunmamaktadır. (ç.n.)

Hemşirelerden biri gelip suni solunum cihazını kapadı. "Başınız sağ olsun" diye mırıldandı.

Maura derinlemesine iç çekti. "Teşekkürler" diyerek odadan çıktı. Hiç durmadan yoğun bakımdan, hastaneden buz gibi esen rüzgâra çıktı. Otoparktaki arabasına ulaştığında ne ellerini ne de yüzünü hissedebiliyordu. İçinde hissettiğine uygun bir hissizlik. Amalthea öldü; annemle babam öldü ve benim de herhalde hiç çocuğum olmayacak, diye düşündü. Çok uzun süredir dünyada yapayalnızdı ve öyle olduğunu kabullenmişti ama bu gece, rüzgârlı otoparkta arabasının yanında dikilirken bunu kabullenmek *istemediğini* fark etti. Kabullenmek zorunda olmadığını... Kendi seçimi yüzünden yalnızdı.

Değiştirebilirim. Bu gece.

Arabasına bindi, cep telefonunu çıkardı ve Daniel'ın mesajını bir daha okudu: *Bana ihtiyacın olursa ara.*

Aradı.

Daniel evine ondan önce gelmişti.

Maura eve geldiğinde Daniel'ı kapının önündeki arabasında, herkesin görebileceği bir yerde oturduğunu gördü. Geçen sene ziyaretlerini gizli tutmaya dikkat etmişti daima ama bu gece her türlü temkini bir kenara atıvermişti. Daniel, daha Maura kontak kapayamadan arabasından indi, koşup kapısını açtı.

Maura arabadan dosdoğru Daniel'ın kollarına indi.

Neden aradığını açıklamasına, herhangi bir sözcüğe gerek yoktu. Dudaklarının ilk temasıyla kalan tüm direnç kırıntıları kayboldu. Eve öpüşerek girip koridorda devam ederken tuzağa geri döndüm, diye düşündü Maura.

Yatağa kadar.

Yatağa vardıklarında düşünmeyi hepten bıraktı çünkü

olası sonuçlar artık umurunda değildi. Artık tek önemsediği yeniden yaşadığını hissetmesi, ruhunun eksik parçasıyla yeniden birleşmesiydi. Daniel'ı sevmesi belki aptalcaydı ve sonu iyiye varmayacaktı ama Daniel'ı sevmemesi imkânsızdı. Aylarca onsuz yaşamaya çalışmış, kendine hâkim olması gerektiğini yazan acı reçeteyi kabullenmiş ve karşılığında yapayalnız gecelerle haddinden fazla şarap ödülünü kazanmıştı. Rakibi bizzat Tanrı'yken Daniel'a sahip olamayacağından ayrılmanın en aklı başında hareket olduğuna inandırmıştı kendisini. Ama *aklı başında olmak* ne yatağını ısıtmış ne mutluluk getirmiş ne de bu adama duyduğu özlemi dindirmişti.

Yatak odasına ışık açmadılar; gerek yoktu. Bedenleri birbirini zaten tanıyordu ve Maura, Daniel'ın teninin her milimini biliyordu. Birbirlerinin yokluğu sahici açlıkmışçasına kendisi gibi onun da kilo verdiğini hemen anladı. Tek bir gecenin o açlığın geçmesine yetmeyeceğini ve bir daha ne zaman bir araya gelebileceklerini bilmediğinden, Kilise'nin yasakladığı hazza alabildiğine hırsla saldırdı. İşte bunları kaçırdın, Daniel, diye geçirdi içinden. Bizden bu hazzı esirgeyen Tanrın ne alçak, ne gaddar olsa gerek...

Ama daha sonra, terleri tenlerinde kurumakla meşgul yatarlarken eski hüznün yavaşça geldiğini hissetti. İşte, bu da cezamız, diye düşündü. Cehennem ateşleri değil, vedanın kaçınılmaz ıstırabı. Her zaman veda...

"Söyle, neden?" diye fısıldadı Daniel. Ötesini söylemesine gerek yoktu, Maura neyi sorduğunu anlamıştı. İlişkilerini tartışmasız bitirmesinden aylar sonra ne demeye yatağına çağırmıştı onu?

"Öldü" dedi Maura. "Amalthea Lank."

"Ne zaman?"

"Bu gece. Oradaydım. Hastanede. Kalp atışlarının tükenişini monitörde izledim. Kanserdi; öleceğini biliyordum. Aylardır. Ama gene de..."

Daniel, "Yanında olmalıydım" diye mırıldandı ve Maura, saçlarına vuran sıcak nefesini mutlulukla karşıladı. "Araman yeterdi; gelirdim. Biliyorsun."

"Tuhaf. Birkaç yıl öncesine kadar Amalthea'nın varlığından habersizdim. Şimdiyse gitti. Son akrabam. Ne kadar yalnız olduğumun farkına varıyorum."

"Sadece yalnız olmayı seçersen yalnız olursun."

Yalnızlık bir seçimmiş gibi, diye düşündü Maura. Hem neşe hem sefalete giden yolu o seçmemişti. Ebediyen o ve Tanrı'ya yemini arasında kalacak bir adamı sevmeyi o seçmemişti. Seçimi *onlar adına*, dört yıl önce bir araya gelmelerine yol açan, gözünü Maura'ya diken katil yapmıştı. Daniel, Maura'yı kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı: Maura'yı sevdiğine dair bundan daha büyük bir kanıt sunabilir miydi?

"Yalnız değilsin, Maura" dedi Daniel. "Ben varım." Yüzünü tutup kendine çevirdi ve Maura, Daniel'ın gözlerinde, kendi gözlerine odaklanmış parıltıları gördü. "Ben hep olacağım."

Bu gece Daniel'a inandı Maura.

Sabah gitmişti Daniel.

Yapayalnız giyindi, kahvaltısını yapayalnız etti, gazeteyi yapayalnız okudu. Tam yapayalnız denemezdi gerçi. Kedi yanında oturmuş, tonbalığı konservesinin ardından patilerini yalamakla meşguldü.

"Yorum yok anlaşılan" dedi Maura kediye.

Kedi kafasını bile kaldırmadı.

Tabakları yıkar ve dizüstü bilgisayarını toplarken şu anda cemaatindeki muhtaçlarla ilgilenmeye hazırlanıyor olması gereken Daniel'ı düşündü. Ateşli geceleri hep böyle sonlanırdı: gündelik hayatın işlerine ayrı ayrı giderek. Bu açıdan

evli çiftlerden farkları yoktu. Sevişir, birlikte uyur ve sabah işlerine giderlerdi.

Bugün, diye düşündü Maura, mutluluk sayılıyor bu.

Aşk gecesinden ölüm sabahına.

Bu sabah otopsi odasında Maura'yı, Earl Devine'ın ölüsü bekliyordu. Yoshima röntgenleri çoktan halletmişti ve görüntüler bilgisayarın ekranındaydı. Maura önlüğünü bağlarken göğüs filmlerini inceledi, omurgaya takılı kalmış mermiye baktı. Olay mahallinde incelediği çıkış yaralarına göre iki mermi göğsü delip vücudu terk etmişti. Üçüncüsünün yolunu omurga kesmişti.

Jane otopsi odasına girdi ve Maura'nın yanına, bilgisayarın başına geldi. "Dur, söyleme: Ölüm sebebi, kurşun yaraları. Ben de Adli Tabip olabilir miyim?"

"Altıncı torasik vertebrada kalmış bir mermi var" dedi Maura.

"Olay yerinde de iki tane bulmuştuk. Dün gece dediklerimi destekliyor. Crowe üç el ateş etmişti."

"Acil tehlike karşısında uygun tepki. Endişelenmesine gerek yok bence."

"Gene de bayağı sarsıldı. Sakinleşsin diye içmeye götürmemiz gerekti."

Maura eğlenmiş bir bakış attı. "Neler duyuyorum böyle? Eski düşmanına anlayış mı gösteriyorsun?"

"İşe bak, değil mi? Dünya tersine döndü adeta." Duraksadı, Maura'nın yüzünü inceledi. "Ne yaptın sen kendine?"

"Pardon?"

"Pırıl pırıl parlıyorsun bu sabah. Kaplıcadan falan gelmişsin gibi."

"Ne diyorsun anlamadım hiç." Ama anlıyordu elbette: dünya bugün gözüne parıltılı görünüyordu. Mutluluk tüm boşbo-

ğazlığıyla ışıldıyordu ve Jane, böyle bir şeyi kaçırmayacak kadar iyi bir gözlemciydi. *Dün geceyi anlatsam kesin onaylamaz ama umurumda değil. Jane'in veya başkalarının düşündüklerini umursamamayı seçiyorum. Bugün, mutlu olmayı seçiyorum.* Fareyi meydan okurcasına tıklatarak bir sonraki röntgene geçti ve ekrana göğsün yanal görüntüsü geldi. Maura, omur gövdesinde, kurşunun girdiği yerin hemen üzerindeki bozuk parayı andıran parıltıya bakarak kaşlarını çattı. Orada herhangi bir lezyon olmamalıydı.

"Yeni makyaj mı? Vitamin mi aldın?"

"Ne?"

"Farklı *bir şey* var sende."

Maura aldırmadı. Tekrar göğsün cephe görüntüsünü açtı ve görüntüyü, beş ile altıncı omurlara yaklaştırdı. Ama kurşunlarla yırtılan akciğer, göğüs boşluğuna hava ve kan boşaltarak göğüsteki organları yerlerinden oynamaya zorlamıştı. Bu çarpık manzarada aradığını bulamazdı.

"İlginç bir şey mi görüyorsun?" dedi Jane.

Maura tekrar yanal görüntüyü açıp omur gövdesindeki lezyonu işaret etti. "*Bunun* ne olduğundan emin değilim."

"Doktor değilim ama bana mermi gibi görünmüyor."

"Hayır, başka bir şey bu. Kemikteki bir şey. Tahmin ettiğim şey mi, bakmam lazım." Earl Devine'ın yattığı otopsi masasına döndü, elini uzatarak neşteri istedi. "Açalım, bakalım" deyip maskesini taktı.

Maura Y kesisine başlarken Jane, "Vurulma olayına dair kuşkuların yoktur umarım" dedi.

"Yok."

"Ne arıyorsun o zaman?"

"Bir açıklama Jane. Bu adamcağızın neden polis eliyle intiharı seçtiğinin açıklaması."

"O dediğin psikiyatrın işi değil mi?"

"Bu sefer otopsi bize cevabı verebilir."

Maura, içinde röntgenlere bakmadan önce duymadığı bir acelecilik hissiyle hızla, ustaca kesmeye başladı. Ölüm şekli ve nedeni açıktı; otopsinin, olaya dair anlatılanları onaylayacağını düşünmüştü. Ama yanal röntgen görüntüsü hikâyeye olası bir yeni boyut katmış, Earl Devine'ın neyi neden yaptığına, aklından neler geçtiğine dair bir ipucu vermişti. Bir kadavra sadece fiziksel sırları açığa çıkarmakla kalmaz, bazen etin içinde yaşamış kişiliğe dair fikirler de sunardı. İpuçları ister bileklerdeki kesik izleri veya iğne delikleri, ister estetik ameliyat yaraları olsun, her ceset kendi hikâyesini anlatırdı.

Maura kaburgalarla uğraşırken Earl Devine'ın sırlarını içeren defteri açıyormuş gibi hissetti kendisini. Ama göğüskemiğini kaldırıp göğüs boşluğunu ortaya çıkardığında bu bölgeye dolan kanın söz konusu sırları kararttığını gördü. Dedektif Crowe'un sıktığı üç mermi hedefi paramparça etmiş, akciğeri delip aortu yırtmıştı. Kan patlaması ve hava boşaltması sağ akciğeri çökertmiş, klasik mihenk taşlarını bozmuştu. Maura eldivenli ellerini soğuk kan bulamacına daldırdı ve parmaklarıyla sol akciğer yüzeyini körlemesine yoklamaya başladı.

Aradığını bulması uzun sürmedi.

"Nasıl görebiliyorsun orada?" dedi Jane.

"Göremiyorum. Ama bu akciğerin normal olmadığını şimdiden söyleyebilirim."

"İçinden kurşun geçtiği için olmasın?"

"Kurşunla ilgisi yok bunun." Uzanıp neşterini aldı. Kestirmeden gidip doğrudan akciğere odaklanmak çekici geliyordu ama hatalar da öyle yapılır, can alıcı ayrıntılar öyle atlanırdı. Maura her zamanki gibi ilerledi: önce dil ve boynu keserek yutak ve yemek borusunu boyun omurundan kurtardı. Herhangi bir yabancı kütle, Earl Devine'ın boğaz yapılarını diğer herhangi bir altmış yedilik erkekten farklı kılacak bir şey görmedi. *Yavaş git. Hata yapma.* Jane'in gittikçe ar-

tan bir merakla izlediğini hissediyordu. Yoshima'nın forsepsi tepsiye koymasıyla çıkan tangırtı, ateş edilmişçesine keskin geldi. Ama Maura dikkatini vermeye devam etti; neşteri şimdi üst göğüs çıkışındaki yumuşak doku ve damarları biçiyordu. İki eli soğuk kanda, akciğerleri göğüs duvarından ayırmak için paryetal plevrayı yerinden kurtardı.

"Kap" dedi.

Yoshima paslanmaz çelik bir kap uzattı, Maura'nın içine bırakacağı şeyi bekledi.

Maura kalp ile akciğerleri tek parçalık bir blok halinde kaldırdı ve kaba bıraktı. Havayı soğuk kan ve et kokusu doldurmuştu. Kabı lavaboya götürdü, organları kaplayan cıvık kanı temizleyerek akciğer yüzeyinde eline geleni ortaya çıkardı: Röntgen filminde hasarın gölgelediği bir lezyondu bu.

Maura akciğerden bir parça kesti. Elinde parıldayan grili beyazlı numuneye bakar bakmaz, mikroskop altında nasıl görüneceğini anladı. Gözünün önünde yoğun keratin sarmalları ve tuhaf, şekilsizleşmiş hücreler canlandı. Ardından Earl Devine'ın perdelerine, mobilyalarına nikotin kokusu sinmiş evini hatırladı.

Jane'e döndü. "Earl Devine'ın kullandığı ilaçların listesi lazım. Doktoru kimmiş, öğrenelim."

"Niye?"

Maura elindeki doku numunesini gösterdi. "Çünkü bu, intiharını açıklıyor."

33

"Bilmiyordum" dedi Holly Devine. Ellerini sükûnetle kucağında kavuşturmuş, salonundaki koltukta oturuyordu. "Babamın zayıfladığını biliyordum ama zatürreeden ancak toparlandığını söylemişti bana. Ölüyorum demedi hiç." Sehpanın diğer tarafında oturan Jane ve Frost'a baktı. "Belki kendisi de bilmiyordu."

"Bildiği kesin" dedi Jane. "İlaç dolabına baktık, Dr. Christine Cuddy adlı bir onkoloğun yazdığı hapları bulduk. Babana dört ay önce akciğer kanseri teşhisi konulmuş. Kanser çoktan kemiklerine yayılmış. Dr. Isles röntgenleri incelediğinde babanın omurgasında bir metastaz lezyonu gördü. Baban çok acı çekiyormuş anlaşılan çünkü banyosunda yeni alınmış güçlü bir ağrı kesici de bulduk."

"Kas incinmesi demişti. Ağrısının azaldığını söylemişti."

"Azalmıyormuş, Holly. Kanser karaciğerini de sarmış ki o tür ağrı ancak daha kötüleşir. Kemoterapi önerisini reddetmiş. Dr. Cuddy'ye becerebildiği sürece eksiksiz, bulantısız, sıkıntısız yaşamak istediğini söylemiş. Kızımın bana ihtiyacı var, demiş."

Babasının ölümünün üzerinden sadece iki gün geçmesine rağmen Holly, bu yeni bilgileri sindirirken kendine hâkim görünüyordu ve gözleri kuruydu. Dışarıdan bir kamyon homurdanarak geçince sarsak görünüşlü sehpadaki üç fincan tangırdadı. Holly'nin dairesindeki her şey ucuz, beraberin-

de kurulum kılavuzuyla paketli gelen mobilyalardan ibaret gibiydi. Daire, halen kariyerinin alt basamaklarında çabalayan bir kıza uygun çıplaklıktaydı ama Holly'nin basamakları tırmandığı da kesin gibiydi. Jane, kızdaki sinsi, becerikli zekâyı daha yeni fark etmeye başlamıştı.

"Eminim endişelenmemi istememiştir. O yüzden kanserden bahsetmemiştir bana" dedi Holly. Hüzünle kafa salladı. "Beni mutlu etmek için her şeyi yapardı."

"Senin için cinayet bile işledi" dedi Jane.

"Yapması gerektiğine inandığı şeyi yaptı. Babalar öyle yapmaz mı hep? Canavarları kovalarlar."

"Onun işi değildi o, Holly. Bizim işimizdi."

"Ama siz beni koruyamadınız."

"Korumamıza izin vermedin çünkü. Hatta neredeyse katillere davetiye çıkardın. Tavsiyemize kulak asmayıp bara gittin. O kadının sana içki ısmarlamasına izin verdin. Kendini öldürmeye mi çalışıyordun yoksa hepsi planının parçası mıydı?"

"Bulamıyordunuz onu."

"Sen de kendin halletmeye karar verdin."

"Ne diyorsunuz siz?"

"Planın neydi, Holly?"

"Plan falan yoktu. İş çıkışı içki içmeye gittim, o kadar. Söyledim size, bir arkadaşımla buluşacaktım."

"Hiç gelmeyen bir arkadaş."

"Yalan mı söylediğimi sanıyorsunuz?"

"Hikâyenin tamamını dinlemediğimizi sanıyorum."

"Yani?"

"Bara Stanek ve ortağını üzerine çekmek umuduyla gittiğini, bulma işini bize bırakmak yerine kendi eline aldığını..."

"Karşılık vermeyi seçtim."

"Adaleti kendi ellerine alarak mı?"

"Adalet yerine geldiği sürece nasıl olduğu önemli mi sahiden?"

Jane, bir noktada Holly'yle hemfikir olduğunu fark etmenin şaşkınlığıyla cevap vermedi. Polisin veya avukatın tekinin prosedürlerde yaptığı bir hata yüzünden salıverilen suçluları, suçlu olduklarını bildiği suçluları düşündü. Bir katili adalete teslim etmenin, canavarın tekini doğrudan kodese tıkmanın bir kestirmesi olmasını ne kadar sık dilediğini düşündü. Ve aklına bir defasında öyle bir kestirmeye sapıp adaleti kendi eliyle sağlamış Dedektif Tam'i düşündü. Tam'in sırrını tek bilen Jane'di ve o sırrı ilelebet saklayacaktı.

Ama Holly'nin sırrı saklanamazdı çünkü Boston polisi, babasıyla kurdukları planı biliyordu. Holly'yle yüzleşilmesi şarttı.

"Onları açığa çektin" dedi Jane. "Ortaya çıkmalarını sağladın."

"Kanuna aykırı değil."

"Cinayet aykırı ama. Suç ortağısın."

Holly gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Babanın hayatında yaptığı son şey, küçük kızını korumaktı. Akciğer kanserinden öldüğünden, Martin Stanek'i öldürmekle kaybedeceği bir şey yoktu. Sense öyle yapacağını biliyordun."

"Bilmiyordum."

"Elbette biliyordun."

"Nasıl bilebilirdim?"

"Çünkü babana Stanek'i nerede bulacağını sen söyledin. Biz Bonnie Sandridge'i tutuklar tutuklamaz babanın cep telefonunu aramışsın. İki dakikalık konuşma. Bonnie'nin adı ve adresini o sayede öğrendi baban. Silahını alıp kızını tehdit eden adamı öldürmeye hazır gitti eve."

Holly suçlamayı şaşırtıcı bir sükûnetle karşıladı. Jane, suç ortaklığına dair delilleri ortaya koymuştu ama hiçbiri Holly'yi etkilememiş gibiydi.

Frost, "Cevap verecek misiniz, Bayan Devine?" dedi.

"Evet." Holly oturuşunu dikleştirdi. "Babamı *aradım*. Elbette aradım. Beni kaçırmayı planlayan bir kadınla buluşmuştum; babama emniyette olduğumu söylemek istedim. Her kız arardı babasını o durumda. Telefonda Bonnie'nin adını söylemiş olabilirim ama babama gidip onu öldürmesini söylemedim. Babama sadece endişelenmemesini, kadının gözaltına alındığını söyledim sadece. Evine gideceğini bilmiyordum. Silahını alacağını bilmiyordum." Derin bir nefes alıp başını önüne eğdi. Tekrar kaldırdığında yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Benim için canını verdi. Nasıl soğukkanlı bir katilmiş gibi konuşabiliyorsunuz?"

Jane karşısında parıldayan gözlere, titreyen dudaklara baktı ve kahrolası kız, diye düşündü, işini iyi biliyor. Jane yutmuyordu ama başkaları yutabilirdi numarayı. Ellerinde Holly'nin babasıyla yaptığı konuşmanın kaydı ve Holly'nin Earl'ün ne yapmayı planladığını bildiğine dair bir kanıt yoktu. Esrarengiz duruşlu bu genç kadın mahkemede en ağır çapraz sorguları kolayca atlatabilirdi.

"Yalnız kalmak istiyorum artık" dedi Holly. "Babamı kaybetmek çok ağır... Lütfen, *gidebilir misiniz* artık?"

"Elbette" dedi Frost ve kalktı. Sahiden yutmuş muydu bu gösteriyi? Frost'un zordaki hanımlara, hele o hanımlar genç ve çekiciyse zaafı malumdu ama bu maskaralığı mutlaka görebiliyor olması gerekirdi.

Jane daireden ayrılırlarken konuşmadı ama arabaya biner binmez, "*Amma* zırva" diye söylendi. "Ne oyuncu çıktı kız ama."

"Numara mı yapıyordu diyorsun? Bana sahiden üzgün göründü" dedi Frost.

"Bilerek döktüğü şirin gözyaşlarını mı yuttun?"

"Peki" diyerek iç çekti Frost. "Nedir kafana takılan?"

"O kızda bir tuhaflık var."

"Daha kesin bir şey söyleyemiyor musun?"

Jane, Holly'nin nesinin rahatsızlık verdiğini düşündü. "İki gece önce Earl'ün öldüğünü haber verdiğimizde tepkisini hatırlıyor musun?"

"Ağlamıştı. Herhangi bir kızdan bekleneceği üzere."

"Ha, ağladı, tamam o. Hem de nasıl? Hüngür hüngür. Ama bana, beklediğimizi yapıyormuş, oynuyormuş gibi gelmişti. Ve az evvel de tam gerektiği yerde ağladığına kalıbımı basarım."

"Niye taktın bu kıza sen?"

"Bilmiyorum." Marşa bastı Jane. "Ama önemli bir şeyi atlıyormuşuz gibi geliyor bana. *Onunla* ilgili bir şeyi..."

Merkeze döndüklerinde Jane, gözden kaçırdıkları bir ayrıntı, bu denli tatminsizlik hissetmesine sebep olacak bir açıklama olup olmadığını merak ederek masasına yığılı tüm dosyaları taradı. Taradığı dosyalarda Cassandra Coyle ve Timothy McDougal'ın Boston'da öldürülmeleri, Sarah Basterash'ın Newport'ta ölümü ve Billy Sullivan'ın Brookline'da kayboluşuna dair tüm bilgiler vardı. Dört kurban, üç farklı yetki bölgesi... Ölümleri birbirlerinden o denli farklıydı ki yıllar öncesine uzanan aralarındaki bağlantı kolaylıkla gözden kaçırılabilirdi. Cassandra Coyle'un gözleri, tıpkı Azize Lucia gibi çıkarılmış, eline yerleştirilmişti. Tim McDougal, tıpkı Aziz Sebastian gibi göğsünden oklanmıştı. Sarah Basterash, Jeanne d'Arc gibi kül olmuştu. Billy Sullivan'ınsa Aziz Vitalis misali diri diri gömüldüğü ve mezarda çürümekte olduğu neredeyse kesindi.

Ve bir de hayatta kalan tek çocuk, yirmi sene önce Stanek'leri tacizle suçlayan ilk çocuk vardı: 12 Kasım doğumlu Holly Devine. 12 Kasım, kilisenin, paganların elinde işkenceden geçtikten sonra öldürülen Aziz Livinus'u andığı gündü. Tanrı'nın kelâmını yaymaması için dili koparılmıştı ama efsaneye göre Livinus'un kopuk dili, azizin öldürülmesinden sonra bile vaazlarına devam etmişti. Acaba doğum gününe

denk gelen kanlı kaderi düşünerek uykusu kaçmış mıydı hiç Holly'nin? Ağzının zorla açıldığı, dilinin bir bıçakla kesildiği düşüncesiyle ürpermiş miydi hiç? Jane, Cerrah adıyla bilinen katilin hedefine girdiğinde yaşadığı korkuyu hatırlıyordu. Katilin neşterinin etini kestiğini gördüğü rüyalardan panikle, kan ter içinde uyandığını hatırlıyordu.

Holly, öyle bir dehşeti yaşamışsa bile iyi gizliyordu. Fazla iyi.

Jane, dört kurbanla ilgili dosyaları tekrar okusam mı düşüncesiyle iç çekerek şakaklarını ovuşturdu.

Hayır, dört kurban değil. Birden doğruldu. *Beş.*

Yığını karıştırdı ve yirmi yıl önce kaybolan dokuz yaşındaki Lizzie DiPalma'nın dosyasını buldu. Lizzie'nin kayboluşu hâlâ çözülememiş vakalar kategorisindeydi ama soruşturmayı yürütenlerin, kızcağızı Martin Stanek'in kaçırıp öldürdüğüne dair pek kuşkuları yoktu. Yirmi yıldan beri kayıptı küçük kız.

Öğle yemeğinden dönen Frost, Jane'in masasındaki dosya yığınına bakarak kafasını salladı. "Hâlâ bunlarla mı uğraşıyorsun?"

"İçime sinmiyor. Fazla güzel paketlenmiş, bir de fiyonkla süslenmiş gibi geliyor. Baş şüphelimiz hele, tam gerektiği gibi, filmin sonunda ölüyor."

"Bana sorunmuş gibi gelmiyor bu."

"Bu kızcağıza ne olduğunu da bulamadık." Parmağıyla dosyayı tıklattı. "Lizzie DiPalma."

"Yirmi sene önceki olay o. Vaka bizim değil."

"Ama bana *her şeyin* başlangıcıymış gibi geliyor. Kaboluşu, devrilen ilk domino taşı adeta. Lizzie kayboluyor. Beresi Martin Stanek'in otobüsünde bulunuyor. Birdenbire suçlamalar havada uçuşmaya başlıyor. Bu Stanek'ler canavardır! Aylardır çocukları taciz ediyorlarmış! Neden daha önce çıkmamış bunlar ortaya? En ufak bir ima bile olmamış?"

"E, biri ilk olacaktı sonuçta."

"Ve o biri de Holly Devine."

"Israrla tuhaf deyip durduğun kız."

"Her konuştuğumuzda bana her kelimesini ayrı hesaplıyormuş gibi geliyor. Sanki satranç oynuyoruz ve o, benden hep beş hamle önde."

Frost'un telefonu çaldı. O dönüp telefonunu açarken Jane, bunca zaman sonra vakada ilerleme kaydetmenin mümkün olup olmadığı merakıyla Lizzie DiPalma'yla ilgili belgeleri karıştırmaya koyuldu. Elma Ağacı kreşine ait arazi özenle aranmıştı. Otobüste bulunan çok küçük kan izleri, bir ay öncesindeki, Lizzie'nin dudağının kesildiği bir yaralanmayla açıklanmıştı. Martin Stanek aleyhindeki en güçlü delil, okul otobüsünde bulunan boncuklu bereydi. Lizzie'nin kaybolduğu gün taktığı bere.

Katil, Martin Stanek olmalıydı.

Öldü, gitti. Son. Jane, iç çekerek dosyayı kapadı.

Frost telefonu kapayarak, "Hiç hoşuna gitmeyecek" dedi.

Döndü Jane. "Ne oldu?"

"Bonnie Sandridge'in barda Holly'ye ısmarladığı şarap vardı ya... Laboratuvar, ketamin izi yok diyor." Kafasını salladı. "Kadını bırakmak zorundayız."

34

Bonnie Sandridge daha iki gün önce cinayete suç ortaklığı suçlamasıyla kelepçelenip gözaltına alınmıştı. Şimdiyse Boston Polis Merkezi'ndeki sorgu odasına yetkili kendisiymiş gibi giriyordu. Saçlarındaki kırlara ve onlarca yıl güneşe maruz kalmaktan dolayı çillerle kaplanmış tenine ve gözlerindeki kırışıklara rağmen duruşunda, her daim güzel ve güzelliğinin farkında olan bir kadının atletik özgüveni vardı. Masaya geçti ve karşısında oturan Jane ile Frost'a hor gören bakışlarını dikti.

"Durun, söylemeyin" dedi. "Şarap kadehi, alelade bir şarap kadehi çıktı."

"Biraz konuşmamız lazım" dedi Jane.

"Yapılan muameleden sonra mı? Neden işbirliğine gireyim sizinle?"

"Çünkü hepimiz gerçeği öğrenmek istiyoruz. Bulmamıza yardım et, Bonnie."

"Beceriksizliğinizi ifşa ederim daha iyi."

Frost, sakin bir tonla, "Bayan Sandridge" dedi. "Gözaltına alındığınız sırada Holly Devine'a tehdit oluşturduğunuza inanmak için her türlü sebebimiz vardı. Katilin izlediği bir yöntem vardı ve sizin Holly'ye içki ısmarlamanız söz konusu yönteme uyuyordu."

"Ne yöntemi?"

"Cassandra Coyle'un öldürüldüğü gece, evinin yakınlarındaki bir barda bir garson, Cassandra'nın bir kadınla içki içtiğini gördüğünü hatırladı."

"Siz de o kadın ben miyim sandınız? Vay, vay... Ama kanıtlayamıyorsunuz çünkü o garson beni tanıyamadı. Haklı mıyım?"

Jane, "Yine de neden seni gözaltına aldığımızı anlayabiliyorsundur artık" dedi. "Seni Holly'yle gördüğümüz gece, çabuk hareket etmek zorunda kaldık. Holly'nin tehlikede olduğuna inanıyorduk."

"Holly Devine mı tehlikede?" Bonnie güldü. "O kızın kendini sıyıramayacağı şey yoktur."

"Nasıl yani?"

"Bir erkeğe sorsak?" Bonnie, Frost'a baktı. "*Sen* ne düşünüyorsun Holly hakkında, dedektif? Aklına ilk gelen lafı duyalım bakalım."

Frost duraksadı. "Zeki. Çekici..."

"Aha! Çekici. Erkekler için iş hep aynı yere gelir zaten."

"Becerikli" dedi Frost telaşla.

"Baştan çıkarıcıyı unutuyorsun. Adam kullanan. Fırsatçı."

"Ne demeye getiriyorsun, Bonnie?" dedi Jane.

Kadın Jane'e döndü. "Holly Devine, ders kitaplarında anlatılan türden bir sosyopattır. Ayıpladığım falan yok. Dünyada Holly türü bunca insan varken sosyopatlığın normal insan davranışları yelpazesine katılması gerekiyor zaten." Jane'e, *Daha öğrenmen gereken çok şey var* dercesine bir bakış yolladı. Cinayet masası polisleri kadar dik kafalı birileri varsa onlar araştırmacı gazetecilerdi ve Jane, kadına hasetle karışık saygı duyduğunu hissetti. Bonnie göz kenarlarındaki kırışıkları savaş yaralarıymış gibi gururla ve meydan okuyarak taşıyanlardandı. "Holly'de öyle bir şey fark etmediğini söyleme sakın. Kızla konuştun o kadar."

"Bana... Farklı göründü" dedi Jane.

Bonnie bastı kahkahayı. "Amma da şefkatlisin!"

"Neden sosyopat diyorsun? Sadece bir defa, o gece, o barda konuştunuz."

"Booksmart Medya'daki mesai arkadaşlarıyla görüşmediniz mi hiç? Holly hakkında fikirlerini sormadınız mı? İşyerindeki erkeklerin çoğu onu yatağa atma peşinde. Kadınlarsa fena çekiniyor. Güvenmiyorlar ona."

"Kıskanıyorlardır belki" dedi Frost.

"Hayır, hayır, *sahiden* güvenmiyorlar. Cassandra Coyle'un güvenmediği kesin."

Jane'in kaşları çatıldı. "Ne demişti Holly için?"

"Lafı açan Cassandra'ydı. Doğrudan Holly Devine'a güvenmememi söyledi. Elma Ağacı'ndaki çocuklar onu tuhaf bulur, ondan uzak dururlarmış. Bir terslik olduğunu hissetmişlermiş. Holly'yle oynayan tek çocuk, Billy Sullivan'mış."

"Neden korkuyorlarmış Holly'den?"

"Ben de onu merak etmiştim. Kızı neden tuhaf bulduklarını kendim görmek istedim ama kimse yerini bilmiyordu. Booksmart Medya'da izini bulmam aylar sürdü. Elma Ağacı'yla ilgili bölüm için röportaj yapmak istiyordum. Stanek'leri suçlayan ilk çocuktu. Gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyordum."

"Maddi delil varmış" dedi Frost. "Bereleri, çizikleri varmış."

"Başka şekilde edinmiş olabilirdi onları."

"Neden taciz edildiğini söylesin peki?"

Bonnie omuz silkti. "Belki dikkat çekmek için yapmıştır. Belki deli annesi sokmuştur fikri kafasına. Sebebi her ne olursa olsun Holly öne çıkmak için tam zamanını seçmiş. Lizzie DiPalma kaybolmuştu ve civardaki tüm ebeveynler korkmuştu. Herkes yanıt arıyordu. Holly verdi istedikleri yanıtı: Hain Stanek'ler yaptı. Ardından Billy Sullivan da tacize uğradığını iddia etmiş ve Stanek'lerin işi oracıkta bitmiş." Bon-

nie parmak şaklattı. "Paniğe kapılan ebeveynler kendi çocuklarını sorguya çekmiş, kafalarına bu fikirleri sokmuş. Diğer çocukların aynı hikâyeleri tekrarlamalarına şaşmamak gerek. Size bir olay üzerine art arda sorular sorulsa bir süre sonra sahiden olduğuna inanmaya başlarsınız. Hatta *hatırlamaya* bile başlarsınız olayı. Çocukların en küçükleri beş altı yaşlarındaymış ve her sorgulanışlarında anlattıkları daha tuhaflaşmış. Uçan kaplanlar! Ölü bebekler! Süpürgelerle uçan Stanek'ler..." Durakladı, kafa salladı. "Jüri zavallı aileyi, beyinleri yıkanmış çocukların anlattıklarına dayanarak hapse tıkmış. Cassandra Coyle taciz hatıralarından çoktan kuşkulanmaya başlamıştı. Diğer çocuklarla temasa geçip benimle görüşmek isteyip istemeyeceklerini soracağını söylemişti. Ama bana verdiği tek isim, Holly Devine oldu. O da kitabım için geriye kalan tek kaynak artık."

"Yazdığın kitabın amacı ne? Martin Stanek'i temize çıkarmak mı?"

"Davayı öğrendikçe öfkem arttı. Yani, evet, masumiyetini kanıtlamak önemliydi. *Hâlâ* önemli." Gözlerini kırpıştırarak kafasını çevirdi. "Ölmüş olsa bile."

Jane kadının gözlerindeki gözyaşı parıltısını görmüştü. Yavaşça, "Âşık mıydın ona?" dedi.

Soruyla irkildi Bonnie. Jane'e şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne?"

"Duygusal bir durum olduğu açık."

"Önemsiyorum çünkü! Herkes önemsemeli böyle bir şeyi!"

"Sen niye özellikle önemsiyorsun?"

Bonnie derin bir nefes alıp dik oturdu. "Sorunu cevaplayayım: Hayır. Martin'e âşık değildim. Ama ona üzülüyordum. Ona, ailesine yapılan beni..." Konuşamayacak denli heyecanlanınca durakladı. Elleri beyaz, kemikli yumruklara dönüşmüştü.

"Nedir seni bu kadar kızdıran?" dedi Jane.

Bonnie yumruklarını daha da sıktı ama cevap vermedi.

"Bu konuları bu denli önemsemenin bir nedeni olmalı. Bize anlatmadığın bir neden."

Bonnie uzun süre cevap vermedi. Nihayet konuştuğunda sesi fısıltı halindeydi. "Evet, önemsiyorum. Çünkü benim de başıma geldi."

Jane ile Frost irkilerek bakıştılar. Frost yumuşacık bir tonla sordu: "Ne geldi başınıza, Bayan Sandridge?"

"Bir... Kızım vardı. Var" dedi Bonnie. "Yirmi altısına basmak üzere. Doğum gününe üç hafta var ve birlikte kutlamaktan başka arzum yok. Ama Amy'yi görmeme, aramama hatta ona yazmama bile izin yok." Çarpışmaya hazırlanırmışçasına omuzlarını dikleştirip Jane ile Frost'a baktı. "Amy üniversite birinci sınıftayken panik ataklar geçirmeye başladı. Yurttaki odasında geceleri uyanıyor, birinin onu öldürmeye geldiğini zannediyordu. Saldırılar öyle dehşetliydi ki ışıkları kapatmadan yatıyordu. Öğrenci sağlığı hizmetleri kızımı, yaş geriletme uzmanı olduğunu iddia eden bir terapiste yolladı. Terapist, Amy'nin çocukluk anılarına inip panik ataklarının altında yatanı bulmak için hipnoza başvurdu.

"Amy sekiz ay boyunca defalarca gitti... O doktora." Unvanı tükürürcesine söylemişti ve elinin tersiyle dudaklarını, sözcüğün tadından kurtulmak istercesine sildi. "Seanslar devam ettikçe Amy bir şeyler hatırlamaya başladı. Sözde baskıladığı şeyleri. Çocukken yatağında yattığını, kapısının aralandığını, karanlıkta gelen birinin geceliğini sıyırdığını ve..." Bonnie durakladı, bir daha derin bir nefes alıp devam etti: "Bulanık anılar değildi bunlar. Tacizcinin kullandığı nesnelere kadar aşırı ayrıntılıydılar. Tahta bir kaşık. Bir saç fırçasının sapı... Terapist, Amy'nin panik ataklarının çocukken maruz kaldığı tacizlerden kaynaklandığı sonucuna vardı. Amy hatırladığına göre sıra tacizcisiyle yüzleşmesine gelmişti." Bonnie yukarı baktı; gözyaşları kirpiklerinde parıldıyordu. "Benimle."

Jane kaşlarını sattı. "Sahiden..."

"Elbette hayır! *Hiçbiri* doğru değildi, hiçbir ayrıntısı! Evli değildim ve evimizde bizden başka oturan yoktu. Haliyle elbette suçlu kişi *ben* olmalıydım. Geceleri odasını girip onu taciz eden canavar bendim. Kızına duygusal çöküntü yaşatan canavar... Amy terapiye gittikçe daha fazla rahatsızlandı. Bir gece son noktasına gelene dek hiçbir şeyin farkında değildim ben.

"Terapist aradı, toplantıya çağırdı. Amy'nin ilerlemesiyle ilgili bilgi alacağımı zannederek gittim. Onun yerine kendimi kızımla bir odada buldum. Terapist oturup teşvik ederken Amy bana, çocukken ona yaptığım tüm feci şeyleri anlattı. Tacizleri, tecavüzleri, kim oldukları belirsiz başka insanlarla onu paylaşmalarımı hatırlamıştı birdenbire. Hayalinde canlandırdığını, böyle şeylerin olmadığını anlattım ama kızım, olduklarına inanmıştı. Hatırlıyordu. Ardından..." Bonnie gözlerini sildi. "Hayatı boyunca bir daha beni görmek, benimle konuşmak istemediğini söyledi. Hatıralarının yanlış olduğunu anlatmaya kalkıştığımdaysa terapist bana böyle kolay kurtulduğum için *şanslı* olduğumu söyledi. Polisi arayıp beni tutuklatabilirlermiş. Amy'nin geçmişi geçmişte bırakarak yüce gönüllü davrandığını söyledi. Hüngür hüngür ağlayarak kızıma bana inanması için yalvardım ama o, kalkıp çıktı odadan. Bir daha da göremedim onu." Bonnie elinin tersiyle yüzünü sildi, yanaklarında ıslak izler bıraktı. "Elma Ağacı davası bu yüzden önemli benim için."

"Stanek'lerin de başına ayı şeyin geldiğini düşünüyorsun."

"Cassandra da öyle düşünüyordu. Davanın aklına fazlasıyla takıldığını, o yüzden hakkında bir film yazdığını anlattı."

"Korku filmi mi? *Bay Maymun* mu?" dedi Frost.

Bonnie alaycı güldü. "Bazen gerçeği söylemenin tek yolu kurgudur."

"Ama birlikte çalıştığı arkadaşları bize *Bay Maymun*'un

kaybolan bir kızla ilgili olduğunu söylemişti. Tacize uğrayan çocuklarla ilgisi yoktu."

"Film ayrıca zamanla değişen, çarpılan anıları anlatıyor. Gerçeğin nasıl bakış açısı meselesi olduğunu." Bonnie dikleşti. Toparlanmıştı. "Dr. Elizabeth Loftus'u duymuş muydunuz?"

"Psikolog mu?" dedi Frost.

Jane ortağına baktı. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Alice anlatmıştı" dedi Frost. "Hukuk derslerinden birinde açılmış konu. Görgü tanıklığının güvenilirliği üzerine." Bonnie'ye baktı. "Alice, eşimdir."

Jane, *eşindi*, demek istedi ama demedi.

"Doksanların ortalarında" dedi Bonnie, "Dr. Loftus, *Psychiatric Annals*'ta çığır açan bir makale yayımladı. Makalede doktorun yirmi dört yetişkin kullanarak yürüttüğü bir deney anlatılıyordu. Çalışmada katılımcılara çocukluklarından kalma dört farklı olay, yakın akrabalarının anlatımıyla hatırlatılıyordu. Ama bu olayların sadece üçü sahiciydi. Dördüncüsü tamamen uydurmaydı. Deneklerden her dört olaya dair ayrıntıları hatırlamaları isteniyordu. Haftalar ilerledikçe daha fazlasını hatırlamışlardı ve ayrıntılar iyice keskinleşmişti. Hiç yaşanmamış olayla ilgili ayrıntılar bile.

Çalışma bittikten sonra yirmi dört denekten beşi, dört olay arasında hangisinin uydurma olduğunu belirleyemedi. Gerçekten başlarına geldiğine inanıyorlardı. Dr. Loftus bu beş kişiye sahte hatıra yüklemeyi başarmıştı. Bir anıyı yüklemek için birine söz konusu olayın sahiden yaşandığını söylemek yetiyordu. Gerçekmiş gibi konuşup defalarca o olaya gönderme yapacaktınız. Çok geçmeden kişi, anıya kendi ayrıntılarını sokmaya, renk ve doku eklemeye başlıyordu. Anı sahiden yaşanmış gibi gelmeye başlayana kadar. Hatta öyle sahici geliyordu ki yaşadıklarına *yemin ediyorlardı*." Bonnie tekrar arkasına yaslandı. "Dr. Loftus çalışmasını yetişkinler-

le yapmıştı. Çocuklarla ne denli kolay olacağını bir düşünün. Küçük bir çocuğu neredeyse her şeye inandırabilirsiniz."

"Uçan kaplanlar ve bodrumdaki gizli odalar gibi" dedi Frost.

"Çocukların ifadelerini okudunuz. Bazı iddialarının ne saçma olduğunu biliyorsunuz. Hayvan kurban etmeler. Şeytana tapmalar. Unutmayın, o çocuklardan bazıları daha beş altı yaşlarındaydı. Sözüne güvenilecek yaşlar değildi ama ifadeleri Stanek ailesini hapse yollamaya yetti. Salem'deki cadı mahkemelerinin çağdaş uyarlamasıydı resmen." Bakışları Jane ile Frost arasında gidip geliyordu. "Savcı Erica Shay'le görüştünüz mü?"

"Henüz görüşmedik" dedi Jane.

"Kariyerini Elma Ağacı davasına borçlu. Lizzie DiPalma'nın kaçırılması olayında hüküm çıkartamamış ama Stanek'leri içeri attırmayı başarmış. Tek derdi kazanmakmış. Gerçekler değil. Adalet, hiç değil."

"Çok ciddi bir suçlama bu" dedi Frost. "Savcının masum insanları bilerek hapse attırdığını söylüyorsunuz."

Bonnie başıyla doğruladı. "Tastamam öyle diyorum."

"İnanın bana, Martin Stanek sapına kadar suçluydu" dedi Erica Shay.

58 yaşındaki savcı, yirmi yıl önceki Elma Ağacı davasıyla ilgili gazete haberlerindeki tayyörlü, sarı saçları topuzlu, çelik duruşlu kadından bile daha etkileyici görünüyordu. Yirmi yıl yüzündeki tüm yumuşaklığı söküp almış, çıkık elmacık kemikleriyle gagayı andıran burnunu iyice keskinleştirmişti. Bakışlarıysa dosdoğru ve çarpışmaya hazırdı.

"Stanek elbette masum olduğunu iddia etti. Tüm suçlular eder."

"Masumlar da" dedi Jane.

Erica arkasına yaslanıp buz gibi bakışlarla makamında, karşısında oturan iki dedektifi süzdü. Pek hoş hazırlanmış bir odaydı; duvarlarından biri diplomaları, ödülleri ve fotoğraflarıyla doluydu. Erica ve o günden bugüne Massachusetts valileri. Erica ve iki senatör. Erica ve başkan. Duvar içeri her girene, *ben önemli kimseleri tanıyorum, ayağınızı denk alın*, diyordu.

"İşimi yaptım ben. Martin Stanek aleyhindeki delilleri mahkemeye sundum" dedi Erica. "Jüri de suçlu olduğuna karar verdi."

"Tacizden" dedi Jane. "Ama Lizzie DiPalma'nın kaçırılmasından değil."

Erica'nın gözleri kızgınlıkla parladı. "Jürinin hatasıydı o. Çocuğu öldürdüğünden zerre şüphem olmadı. Yaptığını hepimiz biliyorduk."

"Öyle mi?"

"Delillere bakmanız yeter. Dokuz yaşındaki Lizzie DiPalma bir cumartesi günü, öğleden sonra kayboluyor. Evinden çıkıyor, kafasına en sevdiği, gümüş boncuklu örme beresini takıyor. Bisikletine atlıyor, gidiyor ve bir daha gören olmuyor. Bisikleti iki kilometre ötede, yol kenarında bulunuyor. İki gün sonraysa beresi ki Paris gezisinde alınmış, farklı bir bereydi, Elma Ağacı'nın otobüsünde, çocuklardan biri tarafından bulunuyor. Söyleyin bakalım: o bere, sadece Martin Stanek'in kullandığı bilinen bir otobüse nasıl gelir? Hafta sonu boyunca Staneklerin evi önünde park edilmiş, kilitli durduğu söylenen bir otobüse? Lizzie'ye ait kan izleri de bulundu o otobüste."

"Lizzie ondan bir ay önce otobüste dudağını yaralamış. Annesi bu ayrıntıyı mahkemede söylemiş."

Erica aşağılarcasına güldü. "Lizzie'nin annesi salağın tekiydi. O bilgiyi paylaşmamalıydı."

"Ama doğruydu, değil mi?"

"Jüri üyelerinin aklına makul şüpheyi sokmaktan başka

işe yaramadı. O yüzden sunduğumuz diğer delilleri de sorguladılar. Ardından savunma makamı, Lizzie'yi *başkasının* kaçırdığına dair saçma sapan bir teori attı ortaya." Tiksintiyle kafa salladı savcı. "En azından taciz suçlamalarından hüküm çıkarttırabildik. Yirmi yıl hapis umduğumdan azdı ama gene de Stanek'in kimseye zarar veremeyeceği yirmi yıl demekti. Salıverildikten sonra cinayetlere başlaması uzun sürmedi zaten. İntikam istiyordu. O çocuklar doğruyu söyleyip hapse tıktırmıştı onu."

"Doğruyu mu? İddiaların bazıları epey zorlamaymış" dedi Frost.

"Çocuklar abartır. Ya da bazı ayrıntıları yanlış anlarlar. Ama yalan söylemezler. Hele taciz konusunda."

"Çocuklara telkin yapılabilir. İnandırılmaları..."

"O herifi *savunduğunuzu* söylemeyin bana."

Çıkışıyla Frost irkildi. Bu kadın mahkeme salonunda herhalde gladyatör gibi dövüşüyor, hızla saldırıyor ve asla gerilemiyordu. Jane, yirmi iki yaşında, korkmuş, kaderin pençesindeki Martin Stanek'i düşündü. Tanık kürsüsünde karşılaştığı yüz, öldürmek için çevresinde dolanan düşman, buydu.

"O çocukların her biriyle konuştum ben" dedi Erica. "Ebeveynlerle de konuştum. Holly'nin kollarındaki bereleri ve çizikleri inceledim. Lizzie'nin beresini otobüste o bulmuştu. Kreşte yapılanları annesine söyleyecek cesareti bulan da oydu. Ardından Billy Sullivan da onaylayınca gerçeği söylediğini anladım. Stanek'lerin evi bir yılan yuvasıydı ve kurbanları, Holly'yle Billy konuşana kadar korkudan ağızlarını açamadılar. Sorgular, tekrarlanan sorular, hepsi haftalar aldı ama tüm sırlar yavaş yavaş ortaya çıktı. Çocukların gördükleri ve neredeyse hepsine yapılanlar..."

"Kaç çocuktan bahsediyoruz?" dedi Jane.

"Çok. Ama ifadelerin hepsini kullanmamayı seçtik."

"Diğerlerinin öyküleri iyice saçma diye mi?"

"Yirmi yıl geçti. Neden davadaki çalışmamı sorguluyorsunuz?"

"Çocuklara sahte anılar yüklediğinizi söyleyen bir gazeteci var."

"Bonnie Sandridge mi?" Yine güldü savcı. "Kendine gazeteci *diyor*. Manyağın teki."

"Onu tanıyorsunuz yani?"

"Uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Son birkaç yıldır ayin-taciz davaları üzerine bir kitap yazıyor. Benimle röportaj yapmaya kalkıştı; bana tuzak kurduğunu hissettim. Çarpık bir bakışı var; tüm o mahkemelerin birer cadı avı olduğunu sanıyor." Elini boş verin dercesine salladı Erica. "Ne dediğini niye önemseyecekmişim?"

"Cassandra Coyle önemsemiş ve Bonnie'nin gerçekleri yazmasını istemiş. Cassandra, Stanek'lerin baştan itibaren masum olduklarına inanıyormuş ve diğer çocukları arıyormuş. Neler hatırladıklarını soruyormuş."

"Bonnie Sandridge mi anlattı size bunları?"

"Telefon kayıtları anlatılanları destekliyor. Cassandra Coyle, Sarah Basterash, Timothy McDougal ve Billy Sullivan'ı *aramış*. Telefon kayıtlarını bulmak için bir yıl geri gitmemiz gerekti. Zaten ilk başta o yüzden kaçırmışız. Cassandra'nın aramadığı tek çocuk, Holly Devine'mış çünkü kimse onu nerede bulacağını bilmiyormuş."

"Yirmi yıl geçiyor ve Cassandra birdenbire Stanek'leri temize çıkarmaya çalışıyor, öyle mi?" Erica yine kafa salladı. "Niye?"

"Masum birini hapse yolladığınızı öğrenmek sizi rahatsız etmez miydi?"

"Benim hiçbir kuşkum olmadı. Stanek suçluydu ve jüri de benimle aynı kanaate vardı." Erica ayağa kalkarak toplantının sona erdiğini belirtti. "Adalet yerini buldu. Söylenecek başka söz yok."

35

"Suçla savaşan Rizzoli ailesinden bir zafer daha!" buyurdu Jane'in babası. Mantarı çekip çıkardı ve köpüklü şarap şişesinden taşan köpükler, Angela'nın en sevdiği Toscana sarısı masa örtüsüne damladı.

"Biraz yavaş, baba" dedi Jane. "O kadar büyük bir şey değil."

"Elbette büyük! Soyadımızın *Boston Globe*'a her çıkışı kutlamaya değer bir olaydır!"

Jane kardeşine baktı. "Hey, Frankie, banka soysana sen. Belki onu sahici şampanya açmaya değer bulur."

"Gör bak, Frankie'miz de günün birinde haberlere çıkacak. Manşetleri görebiliyorum: Özel Ajan Frank Rizzoli Jr, uluslararası suç örgütünü tek başına çökertti!" Baba Frank, şampanya kadehlerinden birini doldurup oğluna uzattı. "Çocuklarımın beni gururlandıracağını en baştan beri biliyordum!"

"Çocuklarımızın" dedi Angela. Rozbif tabağını masaya yerleştirdi. "Benim de payım var onlarda."

"Frankie, FBI'a girecek ve Jane şimdiden gazetelerde. Mikey... E, o hâlâ ne yapacağına karar vermedi ama günün birinde beni gururlandıracağına eminim. Keşke bu güzel akşamda yanımızda olsaydı ama üç çocuğumdan ikisi, kutlamaya yeter."

"Çocuklarımızdan" dedi Angela. "Tek başına büyütmedin herhalde."

"Evet, evet, çocuklarımız." Kadeh kaldırdı. "Dedektif Jane Rizzoli'nin şerefine: Bir pisliği daha halletti."

Babası ve kardeşi kadehlerini dikerken Jane, eğlenmiş gibi kafa sallayıp görev icabı kadehini yudumlayan Gabriel'a baktı. Kardeşinin deyişiyle "Gözbebeği Katili Vakası"ndaki başarısının Rizzoli aile yemeğinde kutlanacağı aklına gelmemişti hiç. Zaten pek zafer kazanmış gibi hissetmiyordu kendisini. Şüphelisi ölmüş ve geriye yanıtlanmamış çok fazla soru kalmışken nasıl kutlama yapabilirdi? Köpüklü şarabın tadı acıydı; kesinlikle zaferin tadı değildi. İlk yudumun ardından kadehi masaya bıraktı. Angela'nın da içmediği dikkatini çekti. Tat alma cisimcikleri hâlâ işlevlerini kaybetmemiş hiç kimsenin içmek istemeyeceği cinsten ucuz şarap almak, tam babasına göreydi.

Ama bu durum, Rizzoli zaferine kadeh kaldıran baba ve oğul Franklerin umurunda değildi. Adalet buysa feci bir bedelle gelmiş demekti. Jane, trajik sırrı otopsi masasında ortaya çıkan Earl Devine'ın kanser sarmış ölüsünü düşündü. Masumiyetinde ısrar ederek mezarına giden Martin Stanek'i düşündü.

Ya doğruyu söylüyorduysa?

Kestiği et dilimini tabağına alan babası, "O asık surat ne öyle Jane? Kutlama havasına girsene" dedi. "Bu gece, kutlama gecesi!"

"Dünya barışını falan sağlamış değilim."

"Hakkıyla yapılmış bir işin şampanya patlatmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun yani?"

"Köpüklü şarap" diye mırıldandı Angela ama kimse duymadı. Masanın diğer ucunda, omuzları düşük oturuyordu. Tabağındaki yemeğe dokunmamıştı. Kocası ve oğlu hazırladığı yemeği tıkıştırırlarken, Angela çatalını bile almamıştı eline.

"Canımı sıkıyor sadece" dedi Jane. "Vakanın sonuçlanışı."

"Suçlu öldü, sorun çözüldü." Kardeşi gülerek Jane'in kolunu yumrukladı.

"Anneme vurdu!" dedi Regina.

"Vurmadım" dedi Frankie. "Zafer yumruğuydu o."

"Vurdun. Gördüm!"

Jane, kızgın kızının kafasına bir öpücük kondurdu. "Önemli değil, tatlım. Frankie dayın şaka yapıyor bana."

"Büyükler yapar öyle" dedi Frankie.

"Başkalarına mı vururlar?" dedi Regina kaşlarını çatarak. *Buyur bakalım.*

"Kendini korumayı öğrenmelisin, evlat." Frankie gardını alarak yeğenine şakacıktan boks hamleleri yapmaya başladı. "Haydi. Frankie dayına nasıl dövüştüğünü göster."

"Sakın" dedi Angela.

"Şakalaşıyoruz, anne."

"Küçücük kız o. Dövüşmeyi öğrenmesi gerekmiyor."

"Tabii ki gerekiyor. O bir Rizzoli."

Jane, her daim sabırlı kocasına bakarak, "Teknik açıdan" dedi, "o bir Dean."

"Ama Rizzoli kanı taşıyor. Rizzoli'ler kendilerini savunmayı bilir."

"Hayır, bilmeyiz" dedi Angela. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinde yanardağ parıltıları vardı. "Bazılarımız karşı koymaz. Bazı Rizzoli'ler korkaktır. Benim gibi."

Ağzına et tıkıştıran Frankie kaş çatarak annesine baktı. "Ne diyorsun sen anne ya?"

"Duydun işte. Korkağın tekiyim ben."

Baba Frank çatalını masaya bıraktı. "Ne oluyor be?"

"Sen, Frank. Ben. Bokumuz çıktı."

Regina, Gabriel'a baktı. "Anneannem ayıp söz söyledi!"

Angela kıpkırmızı döndü torununa. "Ah, tatlım, evet, söyledim. Özür dilerim. Özür dilerim." Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Anneannenin molaya ihtiyacı var."

Angela mutfakta gözden kaybolurken, "Var, kesin var!" diye bağırdı Frank. Masadakilere çevirdi bakışlarını. "Nesi var, anlamıyorum. Bugünlerde sürekli aksi."

Jane kalktı. "Ben konuşayım bir."

"Yok, rahat bırak. Kendini toplaması lazım."

"Esas dinleyecek biri lazım."

Frank, "Sen bilirsin" diyerek homurdandı ve köpüklü şarap şişesine uzandı.

Annemin kesinlikle bir molaya ihtiyacı var. Katil olacak yoksa.

Jane mutfağa girdiğinde Angela'yı sert bakışlarla bıçak takımını süzerken buldu.

"Zehir daha temiz iş görür, anne" dedi Jane.

"Striknin hangi dozda öldürücü oluyordu?"

"Söylersem tutuklamam gerekir seni."

"Onun için değil. *Kendim* için."

"Anne?"

Angela kızına döndü. Bakışlarından perişanlık akıyordu. "Yapamayacağım, Jane."

"Yapama zaten."

Angela, "Yok, *bunu* kastediyorum" diyerek eliyle lavaboya yığılı bulaşıkları, yağ lekeli ocağı, tezgâhta sırasını bekleyen turtayı işaret etti. "Daha önce düştüğüm kapanın aynısı bu. *O* her şeyi böyle istiyor ama bunlar bana göre değil. Denedim, sahiden denedim. Bak, ne hale geldim."

"Striknin yutmaya hazır hale."

"Aynen öyle..."

Kapalı mutfak kapısının ardından erkeklerin kahkahaları yükseldi. Frank ile Frankie, Angela'nın özenle hazırladığı yemeği tıkınıyordu. Rozbif ve patateslere kattığı yumuşacık sevginin tadını alıyorlar mıydı? Mutfak kapısının ardından, o yemek masasında bundan sonra yiyecekleri tüm yemekleri etkileyecek bir kararın alındığına dair en ufak bir fikirleri var mıydı?

"Yapacağım" dedi Angela. "Terk edeceğim onu."

"Ah, anne..."

"Hiç vazgeçirmeye çalışma. Ya gideceğim ya öleceğim. Yenimle söylüyorum, kuruyup gideceğim."

"Vazgeçirmeye çalışmayacağım seni. Söyleyeyim ne yapacağımı..." Omuzlarından tutup gözlerine baktı annesinin. "Toplanmana yardım edeceğim. Sonra da seni alıp bize götüreceğim."

"Şimdi mi?"

"İstediğin buysa."

Angela'nın gözleri doldu. "İstiyorum. Ama sizde kalamam. Daireniz küçük."

"Şimdilik Regina'yla yatarsın. Anneannesiyle yatmaya bayılacaktır."

"Geçici olacak ama yemin ederim sana. Ah, Tanrım... Baban olay çıkaracak."

"Ona bir şey söylememiz gerekmiyor. Çıkalım yukarı, toplayalım eşyanı."

Mutfaktan birlikte çıktılar. Frank ile Frankie erkek muhabbetine öyle dalmışlardı ki yemek odasını geçip çıktıklarını fark etmediler bile. Ama Gabriel, *ne oluyor* dercesine baktı Jane'e. Elbette fark edecekti kocası. Gabriel her şeyi fark ederdi. Jane kafa sallayarak cevapladı ve annesinin peşinden merdivenlere yöneldi.

Angela yatak odasında çekmeceleri açıp çamaşır ve kıyafetlerini alelacele çıkarmaya koyuldu. Sadece birkaç geceye yetecek eşya aldı; kalanını Frank evde yokken gelip götürecekti. İki sene önce Frank, işe boyalı bir sarışının karıştığı orta yaş krizine girdiğinde Angela'yı bırakıp gitmişti ama Angela'nın *onu* bırakıp gitmesine, karşı koymadan izin vermeyeceği kesindi. Çarçabuk çıkabilirlerse karısının çekip gittiğini fark etmeyebilirdi bile.

Jane bavulu aşağı indirdiğinde Gabriel'ı kapıda buldu. "Yardım edeyim mi?" dedi Gabriel usulca.

"Bunu arabaya götür. Annem bizimle geliyor."

Gabriel ne itiraz etti ne de soru sordu. Durumu çoktan kavramış ve yapılması gerekeni anlamıştı; hiçbir şey söylemeden bavulu alıp çıktı.

"Kendi arabamla gitmeliyim" dedi Angela. "Burada bırakamam. Sizde buluşalım, olur mu?"

"Hayır, yalnız kalmamalısın, anne. Ben gelirim seninle" dedi Jane.

"Nereye?" dedi babası. Frank yemek salonunun eşiğinde dikilmiş, çatık kaşlarıyla bakıyordu. "Nedir bu fısıldamalar falan? Ne oluyor?"

"Annem bizimle kalmaya geliyor" dedi Jane.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun" dedi Angela. "Bilmiyorsan da *bilmelisin*." Dolaptan paltosunu aldı. "Tatlı mutfakta, Frank. Böğürtlenli turta. Buzlukta da vanilyalı dondurma var. Ben ve Jerry. İstediğinden."

"Dur bir dakika. Beni terk etmiyorsun herhalde, değil mi?"

"*Sen* etmiştin."

"Geri döndüm ama! Ailemiz için!"

"O karı seni başından attığı için döndün! Yaşayacak tek hayatım var benim, Frank. Onu da mutsuzlukla heba etmeyeceğim." Holdeki sehpadan çantasını aldı, çıktı.

Frank küçümser bir gülümsemeyle Jane'e baktı. "Dönecek. Görürsün."

Ben olsam güvenmezdim o kadar.

Jane de çıktı. Angela arabasına binmiş, motoru ısıtmaya başlamıştı. "Ben kullanayım, anne. Sinirin bozuk zaten."

"İyiyim ben. Atla."

Jane yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapadı. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." İki eliyle direksiyonu tuttu. "Gidelim artık."

Uzaklaşırlarken Jane dönüp ebeveyninin evine, Angela'nın

üç çocuk büyüttüğü eve baktı. Şimdi evini terk etmesi Jane'e, annesinin ne denli çaresizce mutsuz olduğunu söylüyordu. Geçen birkaç ay içinde mutsuzluğu Angela'nın asık yüzünde, özen göstermediği saçlarında ve düşen omuzlarında görmüştü. Frank'in de belirtileri gördüğü kesindi ama karısının harekete geçebileceğine hiç inanmamıştı. Dışarı çıkıp arkasından bakma zahmetine bile girmemiş, içeri dönüp kapıyı kapamıştı.

"Gereğinden uzun kalmayacağıma söz veriyorum" dedi Angela. "Kendime bir yer bulana kadar sadece."

"Anne, takma şimdi bunları."

"Takıyorum ama. Her şeyi takıyorum. Bir kadın benim yaşıma geliyor ve bir bakıyor ki herkese yük olmuş. Ya da yük hayvanı olmuş. Hangisi daha kötü, bilmiyorum. Her halükârda..." Yol tabelasına bakarak hafifçe inledi.

"Ne oldu?"

"Onun evine buradan dönülüyor." İsim vermesine gerek yoktu, Jane kimden bahsettiğini biliyordu annesinin. Vince Korsak... Frank çekip gittikten sonra annesinin hayatına kısa süreliğine giren adam. "Herhalde biriyle beraberdir artık" diye mırıldandı Angela.

"Demiştim, anne: bilmiyorum."

"Kesin öyledir. Vince gibi hoş bir adam."

Korsak mı? Az daha gülecekti Jane. Emekli dedektif Vince Korsak ayaklı bir kalp kriziydi; aşırı kilolu ve hipertansiyon hastasıydı. Muazzam bir iştahı vardı ve sosyal becerileri feci zayıftı. Ama Angela'yı sahiden sevmişti ve Angela ilişkilerini sonlandırıp kocasına döndüğünde yıkılmıştı.

Angela aniden direksiyonu kırıp sokak ortasında lastiklerini cayırdatarak U dönüşü yaptı.

"Ne yapıyorsun anne ya?" diye bağırdı Jane. "Kural falan bırakmadın!"

"Öğrenmem lazım."

"Neyi?"

"Hâlâ bir şansımın olup olmadığını."

"Korsak'la mı?"

"Terk ederek onun kalbini kırdım Jane. Beni asla affetmeyebilir."

"Neyle uğraştığını biliyordu. Babamla. Aileyle."

"Benimle konuşur mu, onu bile bilmiyorum." Angela, çılgınca dürtüsünü sorgulamaya başlamışçasına çekti ayağını gaz pedalından. Derken yine aniden gaza bastı, araba sarsılarak ileri atıldı.

Jane'in sıkı tutunmaktan başka çaresi yoktu.

Korsak'ın oturduğu apartmanın önünde acı bir frenle durdular. Angela cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı.

"Telefon etsen?" dedi Jane.

"Olmaz. Hayır, yüzünü görmeliyim. Bana baktığında duygularını okuyabilmeliyim." Hızla kapısını açtı. "Bekle beni, Jane. Kısa sürebilir."

Jane annesinin arabadan inişini seyretti. Angela kaldırımda durup paltosunu düzeltti, parmaklarıyla saçına şekil verdi. İlk randevusuna giden bir kızı andırıyordu ve değişimi, ürkütücüydü: Omuzları artık düşük değildi, başı, karşısına ne çıkacaksa karşılamak üzere dikleşmişti. Apartmanın kapısını açtı, karanlıkta kayboldu.

Jane bekledi. Bekledi.

Yirmi dakika geçti. Angela yoktu ortalıkta.

Jane, çoğu kötü, tüm olası senaryoları düşünüyordu. Ya Angela Korsak'ı başka bir kadınla, hem de kıskanç bir kadınla bulduysa? Şimdiye çoktan bıçağı yemiş, kan kaybediyor olabilirdi. Ya da Korsak bıçağı yemiş, can çekişiyor olabilirdi. Polisliğin kötü yanıydı bu: Aklı daima en kötü senaryolara gidiyordu çünkü kötü şeylerin olduğunu defalarca görmüştü.

Cep telefonunu çıkarıp arayacakken, annesinin çantasını arabada bıraktığını fark etti. Korsak'ın cep numarasını tuşladı; telefon dört defa çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi.

İkisi de bıçağı yedi; can çekişiyorlar ve sen öylece oturuyorsun.

İç çekerek indi arabadan.

Korsak'a uğramayalı aylar olmuştu ama apartmanda herhangi bir değişiklik yoktu. Aynı plastik palmiye hâlâ duruyordu girişte; zemindeki parkeler hâlâ kırık, asansör hâlâ bozuktu. Merdivenlerden ikinci kata çıkıp 217 numaralı kapıyı çaldı. Açan olmadı ama kapının ardından televizyonun sonuna kadar açık sesi geliyordu: Çığlıklar ve tekinsiz gümbürdeyen davullar.

Kapı kilitli değildi. Açıp girdi Jane.

Daire hatırladığı gibiydi: siyah deri koltuk, üstü buzlu camlı bir sehpa, büyük ekran televizyon. Klasik bekâr evi. Televizyonda eskilerden kalma, siyah beyaz bir korku filmi oynuyordu ve karanlık salondaki tek ışık, dehşetle gökteki bir şeye bakan yüzlerin titrek görüntülerinden geliyordu. UFO'lar. Bir uzaylı istilası filmi.

Sesler, gerçek sesler duyarak mutfağa döndü.

Kapıdan şöyle bir bakması, bilmesi gerekeni görmesine yetti. Angela ile Korsak, kollarını birbirlerine dolamış, öpüşüyorlardı; elleri dur durak bilmeden birbirlerinin sırtlarında, enselerinde geziniyordu. Jane hayatı boyunca bir daha asla görmek istemeyeceği pek çok şey görmüştü ve annesinin Vince Korsak'la Fransız usulü öpüşmesi, bunlardan biriydi. Geriledi, karanlık salona döndü ve kendini koltuğa bıraktı.

Ne yapacağım şimdi ben?

Öpüşme faslının ne kadar süreceğini merak ederek televizyonun titreşen pırıltısı altında oturmaya devam etti. Gabriel'ı arayıp annesinin bavulunu getirmesini ve onu eve götürmesini mi istemeliydi? Vuslatı bölmek istemiyordu hiç ama cidden, daha ne kadar sürecekti?

Televizyonda bir kadın ormanda düşe kalka koşuyor, devasa bir karınca kostümü içindeki bir adama benzeyen bir

şeyden kaçıyordu. Korsak'ın bu tür eski korku filmlerini topladığını hatırladı. *Çünkü* derdi Korsak, *kadınların seninle kucaklaşmayı istemesi için korku filmlerinden iyisi yoktur*. Bir kadının kollarına atılması için tek şart korkmasıymış gibi.

Karıncaya benzeyen yaratık, tüm kauçuk ihtişamıyla çalıların arkasından fırladı. Kadın bir ağaç köküne takılarak yere kapaklandı. Düşecekti elbette. Ormanda kaçan her kadın takılıp düşmeliydi. Korku filmlerinin temel kurallarından biri daha. Sakar kadın ayağa kalkmış, dehşet içinde hıçkırıyordu. Kauçuk Karınca Adam öldürücü hamle için harekete geçerken Jane birdenbire bir şey hatırladı. Başka bir korku filmi... Ormanda kaçan, bir katilin kovaladığı başka bir genç kadın...

Doğruldu, gözleri ekranda, Cassandra Coyle'un yazıp çektiği *Bay Maymun*'u düşünmeye başladı. Arkadaşları filmin, Cassandra'nın çocukluğundan kalma gerçek bir olaydan esinlendiğini söylemişlerdi. Kaybolan bir kız...

O kız, Lizzie DiPalma'ydı.

"A, Jane... Gelmişsin" dedi Angela.

Jane annesine bakmadı; gözleri hâlâ ekranda, aklıysa Cassandra ve Lizzie'deydi. Vakanın çözülmesi ve cevapsız kalan sorularla ilgili kaygılarındaydı. "Seninle gelmiyorum eve" dedi Angela. "Burada, Vince'le kalıyorum. Sorun değildir umarım, tatlım."

"Tabii ki sorun değil" dedi Korsak. "Niye olsun? Hepimiz yetişkiniz burada."

"Daha bitmedi" diyerek ayağa fırladı Jane.

Angela, ışıldayan gözlerle Korsak'a bakarak, "Kesinlikle bitmedi" dedi. "Hatta öncekinden daha bile iyi olabilir."

"Gitmem lazım, anne."

"Dur... Bavulum ne olacak?"

"Gabriel'a söylerim, getirir."

"Yani Vince'le benim... Günah içinde yaşamamıza bir şey demiyorsun."

Jane, Korsak'ın elini annesinin kalçasında gördü ve yatak odasında yaşanacakları düşünerek ürperdi. "Hayat kısa, anne" dedi. "Benimse yapacak işlerim var."

"Nereye bu kadar acele?" dedi Korsak.

"Film izlemeye."

36

"Daha renk saptırması yapılacak ve müzik eklenecek. Korkutucu müzik olmayınca tam heyecana kapılamayacaksınız" dedi Travis Chang. "Ama bu, son hali. Bittiğinde aşağı yukarı bu olacak. Yani artık size izletebiliriz herhalde."

Üç kafadar, Jane'in Çılgın Yakut Filmcilik'i son ziyaretinden bu yana etrafı bayağı toparlamışlardı. Pizza ve içecek kutuları atılmıştı; çöp kutuları boştu ve kirli çorap kokusunun yerini, Amber'in herkesin önündeki kaplara boşalttığı patlamış mısırın lezzetli kokusu almıştı. Ama henüz kimse etrafı süpürmeyi akıl edememişti; Jane oturmadan önce divandaki eski patlamış mısır parçalarını eliyle yere süpürmek zorunda kalmıştı.

Ben ve Travis iki yanına yerleşmiş, Jane'e ortalarına inivermiş bir uzaylıymış gibi bakıyorlardı. "E, dedektif" dedi Ben. "Hepimiz merak içindeyiz."

"Ne konuda?"

"Fikrinizi neyin değiştirdiği konusunda. Korku filmlerini pek sevmediğinizi söylemiştiniz. Derken bir cumartesi gecesi çat kapı gelip illa *Bay Maymun*'u göstermemizi istediğinizi söylediniz. Neden?"

"Uykusuzluk."

"Yapmayın" dedi Travis. "Gerçek nedeni ne?"

Üç sinemacı, vereceği cevabı bekliyordu. Gerçek cevabı.

"Cassandra'nın öldürülmesinden sonra sizi sorguladığım

gece" dedi Jane, "biriniz bana *Bay Maymun*'un gerçek bir olaydan, Cassie çocukken yaşanan bir olaydan esinlendiğini söylemişti."

"Evet" dedi Amber. "Kaybolan bir kızdan bahsetmişti Cassie."

"Kızın adını söylemiş miydi hiç?"

"Yok. Okulundan biriymiş."

"Galiba o çocuğun adı, Lizzie DiPalma'ydı. Kaybolduğunda dokuz yaşındaymış."

Amber'in kaşları çatıldı. "Cassie'nin senaryosunda kaybolan karakterler on yedi yaşındaydı."

"Bence onlar Lizzie'yi, gerçek dokuz yaşındaki kızı temsil ediyor. Filminizdeki katilin de kızı kaçıranı temsil ettiğini düşünüyorum."

"Bir dakika" dedi Travis. "Bay Maymun *gerçek* mi yani?"

"Filminizde kim Bay Maymun?"

Travis masaüstü bilgisayarına gitti ve klavyeye dokundu. "Bence sorunuza en iyi cevap, filmi izlemeniz olacak. Arkanıza yaslanın, dedektif. Başlıyor."

Amber odadaki ışıkları kısarken büyük ekran televizyonda Çılgın Yakut Filmcilik'in logosu belirdi: Kırık parçalar bir araya gelerek kübik bir kadın yüzüne dönüştü.

"Logo benim fikrimdi" dedi Amber. "Alakasız parçaların bir araya gelerek bir bütünü oluşturuşunu temsil ediyor. Film yapmak özetle budur zaten."

"İşte, görüyor musunuz?" dedi Travis. Bir avuç patlamış mısır alıp yere, Jane'in ayaklarının dibine oturdu. "Ormandaki bu açılış sahnesini dört berbat günde çekebildik. İlk başrol oyuncumuz çekime kafa dumanlı gelince kovduk. Aynı gece içinde yenisini bulmak zorunda kaldık."

"Bu sahnede ben de bileğimi burktum" dedi Ben. "Haftalarca topalladım. Adeta uğursuzluk ilk günden projemize dadanmıştı."

Ekranda pantolonu çamur lekeli, hoş bir sarışın, karanlık bir ormanda koşturuyordu. Dehşetli müzik yokken bile gerilim ifadesinde, kesik soluklarında barizdi. Omzunun üzerinden geriye baktığında bir ışık parıldadı ve yüzü aydınlandı. Dudakları dehşetten kaskatıydı.

Sahne değişti. Aynı kız, pembe yatak odasında huzurla uyuyordu. Altta bir yazı belirdi: *Bir hafta önce.*

"Ormandaki sahne, sonrasını gösteriyordu" diye açıkladı Amber. "Şimdi bir hafta geriye giderek başrolümüz Anna'nın sonunda can havliyle ormanda koşturmasına yol açan olayları öğreneceğiz."

Sahne değişti. Anna, biyoloji laboratuvarında. Kamera öğrencileri tarıyordu: Kıkırdaşıp birbirlerine ufacık kâğıtlar uzatan iki kız; okul takımı ceketli, irikıyım bir oğlan; soluk tenli, özenle not tutan bir diğeri... Kamera yavaşça dönerek sınıfın diğer tarafındaki öğretmene odaklanıyordu. Bir adama...

Jane, ince telli sarı saçlara, bebeksi, yuvarlak yüze ve tel çerçeveli gözlüğe baktı. Aktörün neden bu role seçildiği açıktı: Martin Stanek'in genç halinin ikizi gibiydi neredeyse.

"Bay Maymun o mu?" dedi usulca.

"Belki" dedi Travis. Sinsice gülümsedi. "Belki de değil. Filmin tadını kaçırmayalım. İzleyin."

Ekranda öğrenciler sınıftan çıkıyor, koridordaki dolaplarını açarken aralarında konuşuyorlardı. Her ergen korku filminin standart karakterleriydi bunlar: Atletik oğlan, asosyal kız, inek oğlan, sinsi ve popüler kız, aklı başında esmer kız... Elbette esmer kız kurtulacaktı: Korku filmlerinde genellikle aklı başında olan kız sağ kalırdı.

Esmer kız, filmin yirminci dakikasında kellesini bir baltaya verdi.

Ağır çekimde fışkıran kan ve savrulan başıyla felaket gösterisine dönüşen ölüm sahnesinde Jane yüzünü ekşitti. Neden korku filmleri seyretmediği açıktı: Aklına fazlasıyla işi

geliyordu. Esmer kızın başsız kalan vücudu ormanda devrilirken Jane, Dorchester'da bir vakayı hatırladı: Uyuşturucudan aklını yitirmiş sevgili, kız arkadaşının kafasını kesmiş, kızın başsız cesedi küvette bulunmuştu. O dehşet gerçekti ama hiç değilse olanları izlemek zorunda kalmamıştı ve ayrıca, neyle karşılaşacağı konusunda önceden uyarılmıştı. Uyarı genellikle olay mahallinden arayıp kasvetli bir sesle konuşan bir polis memurundan gelir, *bu seferki cidden fena*, denirdi ve Jane her olay yerine gidişinden önce, kadın polisin yeterince sert olup olmadığını görmek üzere bekleyen polislerden mürekkep bir seyirci grubunun önüne çıkacağını bilerek kendini manzaraya, kokulara hazırlardı. Jane de yeterince sert *olduğunu* göstermek için gerekenleri yapardı.

Sahte dehşeti meslek edinmiş üç sinemacı gence baktı. Onlara göre cinayet, eğlenceydi. *Benim içinse her daim trajedi.*

Ekrandaki katil, belli belirsiz bir siluetten ibaretti. Ne yüzü ne hatları vardı: Sadece kafası kopmuş esmerin cesedinin tepesinde dikilen bir gölge... Toprağa kürek girdi, kesik baş havada bir kavis çizerek taze mezara düştü.

Ben sırıtarak baktı Jane'e. "Bahse girerim bunu beklemiyordunuz, değil mi?"

"Beklemiyordum" diye mırıldandı Jane. Başka ne sürprizler vardı acaba filmde? *Ne söylemeye çalışıyordun bize, Cassandra*? Öykü, gerçek hayattaki cinayetlerle ürkütücü bir paralellik gösteriyordu. Beş potansiyel hedef. Dehşetli ölümler. Bir okul sonrası gençlik merkezinde çalışan, acımasız bir katil. Cassandra kendinin ve diğer çocuk tanıkların kaderini mi öngörmüştü yoksa?

Yirmi dakika sonra meçhul Bay Maymun bir defa daha saldırdı. Bu sefer baltası atletik oğlanın kaslı boynuna indi. Burada sürpriz yoktu; atletik oğlan bol kanlı korku filmlerinin neredeyse hepsinde ölürdü. Jane, kötü kalpli popüler kı-

zın sahte kan ve beyin parçaları cümbüşüyle can vermesine de şaşmadı. Kötü kızlar ölmeliydi: Hayatlarını mahveden kötü kalpli kızlardan alınan intikam, hemen her sinema meraklısının vicdan azabı yüklü hazzıydı.

Travis, "Buraya kadar ne diyorsunuz?" dedi.

"E... Merak uyandırıyor" demeden edemedi Jane.

"Bay Maymun'un kim olduğunu anlayabildiniz mi?"

"*Şu* adam, orası açık" diyerek karanlık bir dolabın içinde, duvardaki bir delikten kızlar tuvaletini seyreden Martin Stanek benzeri karakteri işaret etti. Tuvalette asosyal kız eteğini kaldırmış, taytını düzeltiyordu. Öğretmen dikizliyordu. "Sapığın teki olduğu kesin."

"Evet de katil o mu acaba?"

"Başka kim olacak? Çocuklar ve ebeveynleri haricinde filmde şüpheli kimse yok ki."

Travis sırıttı. "Apaçık görünen her zaman gerçek değildir. Dedektif okulunda öğretmiyorlar mı size bunu?"

Jane, dikizci öğretmenin çömeldiği duvara aniden sıçrayan kanla irkildi. Bay Maymun sandığı sapık öğretmen, kafasına saplı bir baltayla yere devrildi. Gerçek Bay Maymun yavaşça belirdi. Jane'in hiç şüphelenmediği bir katil... Kafasında gümüş boncuklu bir bere taşıyan bir katil...

"Şaşırdınız, değil mi?" dedi Travis. "Korku filmlerinin temel kuralı. Katil daima en şüphelenmediğiniz kişidir."

Jane hızla cep telefonunu çıkarıp Frost'u aradı. "Yanlış anladık" dedi. "Vakanın Elma Ağacı'yla ilgisi yoktu. Stanek'lerle bile." Ekrana baktı: Dehşet içindeki Anna ormanda kaçıyor, yüzü artık görülen katil kovalıyordu. "Hepsi Lizzie DiPalma'yla ilgili... Başına gelenlerle."

Arlene DiPalma, kızının kayboluşundan sonra on yedi yıl daha aynı evde, dokuz yaşındaki yavrusuyla paylaştığı ev-

de oturmuştu. Belki Lizzie'nin günün birinde çıkıp geleceği umudunu beslemişti. Belki tek çocuğunu kaybettiğinde hayatına devam edemeyeceği, herhangi bir değişime ayak uyduramayacağı denli derin bir kedere boğulmuştu. Derken iki sene önce kocası felç geçirip ölünce değişime mecbur kalmıştı.

Arlene'i donakalmış, askıya alınmış hayattan, ani dulluğun sarsıntısı çıkarmıştı. Kocasının ölümünden bir sene sonra Brookline'daki evi satmış, Cape Cod yarımadasının dirseğindeki Doğu Falmouth'ta, deniz kenarında bir emekli evine yerleşmişti.

"Hep denize yakın yaşamak istemişimdir" dedi Arlene. "Nihayet taşınmam niye bu kadar uzun sürdü, hiç bilmiyorum. Belki kendimi hiç bu emekli evlerinde yaşayacak kadar yaşlı görmediğimdendir. Öyleyim oysa." Kışa özgü fırtına bulutları altındaki tehditkâr gri denize bakan pencerelere dikti gözlerini. "Lizzie doğduğunda kırk yaşındaydım. Geç anne oldum."

Demek ki şimdi altmış dokuz yaşında, diye düşündü Jane ki kadın da zaten yaşını epey gösteriyordu. Keder, yaşlandırma hapı gibi iş görür, yılları hızla ileri sarar, saçları aklaştırır, etleri sarkıtırdı. Şömine rafında al yanaklı, hoş taze gelin Arlene'in fotoğrafı vardı. O genç kadın, tıpkı kızı Lizzie gibi çoktan yok olup gitmişti.

Arlene pencereden dönüp Jane ile Frost'un karşısına oturdu. "Polisin kızımı çoktan unuttuğunu zannediyordum. Bunca zaman sonra cidden şaşırdım. Bu sabah aradığınızda nihayet onu bulduğunuzu düşündüm."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz Bayan DiPalma" dedi Jane.

"Yirmi yıl, bir sürü boşa çıkan ipucu. Ama hiç tükenmiyor."

"Ne tükenmiyor?"

"Umut. Kızımın yaşıyor olduğu umudu. Bunca zaman bi-

rinin onu bodrumuna hapsettiği... Ohio'daki o kızlar gibi. Ya da kendisini kaçıranlardan kaçamayacak kadar korkan zavallı Elizabeth Smart gibi. Hep kızımı kaçıranın kendine bakacağı ve seveceği bir çocuk istediğini umdum. Lizzie'min günün birinde gerçekte kim olduğunu hatırlayıp bana telefon edeceğini..." Derin bir nefes aldı Arlene. "Mümkün bunlar" diye mırıldandı.

"Doğru."

"Ama siz cinayetlerden bahsediyorsunuz. Öldürülen dört kişiden... Buysa içimdeki tüm umudu söndürüyor."

Frost hafifçe öne eğilip kadının eline dokundu. "Cesedi bulunamadı Bayan DiPalma. Bulunana kadar ölüp ölmediğini bilemeyiz."

"Ama siz öldüğü kanısındasınız, değil mi? Herkes öyle düşünüyor. Kocam bile öyle düşünüyordu. Ama ben kabullenmeyi reddettim." Dimdik baktı Frost'a. "Çocuğun var mı senin?"

"Yok, efendim. Ama Dedektif Rizzoli'nin var."

Arlene bakışlarını Jane'e çevirdi. "Oğlan mı, kız mı?"

"Kız" dedi Jane. "Üç yaşında. Ben de sizin gibi asla ondan umudumu kesmezdim Bayan DiPalma. Anneler asla kesmez. O yüzden Lizzie'nin başına ne geldiğini bulmak istiyorum. Cevabınızı almanızı istiyorum."

Arlene başıyla onay vererek dimdik oturdu. "Nasıl yardım edebileceğimi söyleyin."

"Yirmi sene önce Lizzie kaybolduğunda baş şüpheli Martin Stanek'ti. Çocuklara tacizden hapse atıldı ama kızınızı kaçırmaktan suçlu bulunmadı."

"Savcı elinden geleni yaptığını söylemişti bana."

"Mahkemeye gitmiş miydiniz?"

"Elbette. Elma Ağacı velilerinin çoğu gelmişti."

"İfadeleri dinlediniz öyleyse. Martin Stanek tanık kürsüsüne çıktığında oradaydınız."

"Kürsüde itiraf edeceğini umdum hep. Sonunda herkese ona ne yaptığını anlatacağını..."

"Kızınızı Martin Stanek'in kaçırdığına inanıyor musunuz?"

"Herkes öyle düşünmüştü. Polis, savcılık..."

"Diğer ebeveynler?"

"Holly'ninkiler kesinlikle o fikirdeydi."

"Holly Devine'dan bahsedin biraz. Ne hatırlıyorsunuz?"

Omuz silkti Arlene. "Özel bir şey yok. Sessiz, şeker bir kızdı. Neden soruyorsunuz?"

"Size hiç tuhaf gelmiş miydi?"

"Pek tanımıyordum. Lizzie'den bir yaş büyüktü. Başka sınıftaydı. Arkadaş değillerdi yani." Kaşlarını çattı. "Onu sormanızın bir nedeni mi var?"

"Kızınızın beresini okul otobüsünde bulan Holly Devine'dı. Stanek'leri tacizle suçlayan ilk çocuk da oydu. Stanek'lerin hüküm giyip hapse atılmalarına varan olaylar zincirini o başlattı."

"Neden şimdi gündeme geliyor bunlar?"

"Holly Devine'ın doğruyu söyleyip söylemediğini merak ettiğimiz için. Herhangi bir konuda."

İhtimalin Arlene'i sarstığı açıktı; sandalyenin kollarını sımsıkı tuttu: Bu durumun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. "Holly'nin kızımın kaybolmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"O ihtimal atıldı ortaya."

"Kim attı?"

Ölü bir kadın, diye geçirdi içinden Jane. Mesajını mezarından, bir film şeklinde yollayan Cassandra Coyle. *Bay Maymun*'da katil, herkesin şüphelendiği öğretmen değildi. Filmdeki öğretmen, Martin Stanek gibi, sadece yem, gerçek katil gölgelerde dolanırken herkesin dikkatini çeken günah keçisiydi.

Asosyal kız.

Korku filmlerinin temel kuralı.

Arlene DiPalma kafa salladı. "Hayır, o kızın kızıma zarar verebileceğini düşünemiyorum. O oğlan, belki ama Holly niye zarar versin kızıma?"

"Oğlan mı?" Jane, kendisi gibi şaşıran Frost'a baktı. "Hangi oğlan?"

"Billy Sullivan. Lizzie hiç sevmezdi onu. Okulda aynı sınıfta değillerdi; iki yaş büyüktü Lizzie'den. Ama kızım ondan uzak durması gerektiğini biliyordu."

Aniden dikkat kesilen Jane öne eğildi. Yavaşça sordu: "Ne yapmıştı Billy kızınıza?"

Arlene iç çekti. "Başlarda normal okul bahçesi alayları ve itiş kakışları gibiydi. Çocuklar bazen öyle şeyler yapar. Lizzie'm boyun eğmeyi reddeden kızlardandı. Kendini her daim savunurdu. Billy de o yüzden iyice üzerine gidiyordu. İstediğini alamamaya alışık değildi herhalde ve Lizzie boyun eğmiyordu. Daha da saldırganlaştı. Teneffüslerde Lizzie'yi yere itmeler, harçlığını çalmalar... Akıllıydı ama: Dediklerimi hep kimse bakmazken yapıyordu. Kimse görmeyince de Lizzie'nin sözüne karşı Billy'nin sözü oluyordu. Şikâyet etmek için annesini aradığımda Susan, söylediklerime inanmadı. Billy'si melekti. Harika bir çocuktu ve Lizzie'm yalancının tekiydi. Lizzie bir defasında eve yarık dudakla geldiğinde bile Susan, oğlunun yapmadığını söyledi."

"Otobüste mi olmuş o olay? Kan izleri bulmalarının sebebi oymuş, değil mi?"

"Evet. Billy çelme takmış. Lizzie düşmüş, dudağı yarılmış. Ama yine aynı şeydi: O onu diyor, bu, bunu..."

"Neden bunlar mahkemede konuşulmadı?" diye sordu Frost.

"Konuşuldu. Bir bakıma. Mahkemede Lizzie'nin kanının otobüste bulunmasının sebebini söyledim ama kimse duda-

ğının *neden* yarıldığını sormadı. Hatta savcı Erica Shay, bu bilgiyi ortaya döktüğüm için bana kızdı bile. Martin Stanek'e karşı davasına halel gelsin istemiyordu çünkü kızımı onun kaçırdığından emindi."

"Siz de hâlâ buna mı inanıyorsunuz?" dedi Jane.

"Bilmiyorum, kafam karıştı iyice." Bir daha iç çekti. "Kızım evine dönsün istiyorum sadece. Ölü veya diri, Lizzie'min *evine* dönmesini istiyorum."

Sabahtan beri göğü karartan fırtına bulutları nihayet tombul kar tanelerini döndüre döndüre denize savurmaya başlamıştı. Yazın burası plajda uzanmak veya kumdan kaleler yapmak için hoş bir yer olabilirdi. Ama bugün manzara, eve çöken kasvetle uyumluydu.

Arlene sonunda toparlanmayı başararak Jane'e baktı. "Şimdiye dek kimse Billy'yi sormamıştı bana. Kimsenin umurunda değildi."

"Bizim umurumuzda. Gerçeğin peşindeyiz."

"Eh... Billy şımarık piçin tekiydi, gerçek bu." Çıkışına şaşırmışçasına durakladı. "Söyledim işte. Annesine de söylemeliydim. İnanmazdı gerçi. Kimse çocuğunun öyle doğduğunu düşünmek istemez ama bazen kötüler apaçık bellidir. Diğer çocuklara zarar vermeyi seven ve yalan söyleyen çocuk... Çalan çocuk... Ve salak annenin hiçbir şeyden haberi yok." Yine durakladı. "Susan Sullivan'la tanıştınız mı siz?"

"Oğlunun kaybolmasından sonra konuştuk, evet."

"Çocuğunu kaybetmiş bir anne için kötü laf söylenmez, biliyorum ama Susan, sorunun parçasıydı. Billy'nin yaptığı her kötü şey için bir bahanesi olurdu. Billy'nin bir defasında sırf eğlence uğruna yavru bir keseli sıçanın derisini yüzdüğünü biliyor muydunuz? Lizzie bana hayvanları kesip içlerine bakmayı sevdiğini söylemişti. Gölde kurbağa yakalayıp diri diri keserek atmaya devam eden kalplerini seyredermiş. Çocukken böyleyse büyüdüğünde neye dönüştüğünü hayal bile edemiyorum."

"Susan'la görüşmeye devam etmiş miydiniz?"

"Aman, yok. Mahkemeden sonra uzak durdum ondan. Ya da belki o benden uzak durmuştur. Billy'nin sonraları finans işine girdiğini duymuştum. Tam bir sansara göre iş. Başkalarının milyonlarını kontrol edip anasına Brookline'da kocaman bir ev almış. Costa Rica'da bir de yazlık. En azından anasına iyi davranmayı biliyormuş." Bir kez daha pencereye, fırtınada uçuşan kar tanelerine baktı. "Susan'a yazıp Billy'nin başına gelenlere üzüldüğümü söylemeliyim, biliyorum. Lizzie için bana yazma zahmetine girmemişti ama gene de doğrusu bu. Sonuçta oğlunu kaybetti."

Jane ile Frost bakıştılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: *Acaba?*

37

Babacığımın evine ağır leylak kokusu sinmiş; pencereleri açıp kış havasının kokuyu temizlemesini istiyorum ama öylesi ev sahipliğine yakışmaz. Salon ve yemek odasında dolanıp tepsilerden kanepe atıştıran otuz iki misafir varken olmaz. Herkes mırıltılarla konuşuyor ve bana dokunma ihtiyacı hissediyor ve ben, sırtıma inen teskin edici, yumuşak darbelerle, hafifçe kol sıkmalarla taciz edildiğim hissine kapılıp duruyorum. Teşekkür mırıltılarıyla karşılık veriyor hatta birkaç şirin gözyaşı damlası dökmeyi bile başarıyorum. İdmanlıyım. Babamın ölümüne üzülmüyor değilim; cidden özlüyorum onu. Dünyada, bir yerlerde beni seven ve benim için her şeyi yapabilecek birinin bulunmasının getirdiği teselliyi özlüyorum. Babam beni koruyabilmek uğruna kanser sarmış bedenini ve feci geçecek olsa bile kalan son birkaç ayını feda etti. Bir daha birinin bana kendini böyle adayacağından kuşkuluyum.

Everett Prescott elinden geleni yapıyor gerçi.

Babamın cenazesinden döndüğümüzden beri neredeyse dibimden ayrılmıyor. İçkimi tazeliyor, kanepe veriyor ve bu kadar ilgiden sıkılmaya başlıyorum çünkü bir an olsun rahat bırakmıyor. Bir tepsi daha peynir ve kraker almak için mutfağa girdiğimde bile peşimden geliyor, tepsinin üzerindeki streç filmi açarken tepeme dikiliyor.

"Var mı yapabileceğim bir şey, Holly? Bunca misafirle falan uğraşmanın ne zor olduğunu biliyorum."

"Hallederim ben. Kimse aç kalmasın yeter."

"Dur, ben yapayım şunu. İçecekler peki? Açayım mı birkaç şişe daha şarap?"

"Hepsi kontrol altında. Rahatla biraz Everett. Bunlar sadece babamın arkadaşlarıyla komşular. Dert etmemizi istemezdi, eminim."

İç çekiyor Everett. "Keşke tanıyabilseydim babanı."

"Severdi seni. Bana iyi davrandığı sürece bir erkeğin zengin mi yoksa fakir mi olduğuna bakmayacağını söylerdi."

"Elimden geleni yapıyorum" diyor Everett gülümseyerek. Peynir ve kraker tepsisini alıyor, herkesin beni anlayışlı bakışlarla karşıladığı yemek odasına dönüyoruz. Masadaki boşalmış tabakları tazeliyor, çiçek dolu vazoların yerlerini değiştiriyorum. O kadar çok leylak getirmişler ki kokudan kusmak üzereyim. Buketleri tarıyor, palmiye yaprağı arıyorum ama yok elbette. Martin Stanek öldü. Zarar veremez bana artık.

"Baban büyük cesaret gösterdi, Holly. Hepimiz minnettarız ona" diyor Elaine Coyle. Cassandra'nın annesi, bir elinde bir tabak dolusu kanepe, diğer elinde bir kadeh şarapla dikiliyor karşıma. Eski kocası Matthew uzun komanın ardından nihayet birkaç gece önce ruhunu teslim etti ama Elaine, geçen ay kızının cenazesinde giydiği siyah elbisesi içinde zarif ve dingin. "Fırsatı bulsam piçi kendim vururdum. Böyle hisseden tek ben değilim, onu da biliyorum." Yanındaki kadını işaret ediyor. "Billy Sullivan'ın annesini hatırlıyorsun, değil mi?"

Susan Sullivan'la yıllardır konuşmadım ama son gördüğümden daha yaşlı görünmüyor. Her daim sarı olan saçlarını tepesinde toplayıp spreyle parlatmış; yüzüyse ürkütücü ölçüde kırışıksız. Zenginlik yaramış anlaşılan.

Tokalaşıyoruz. "Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Sullivan."

Elaine, Susan'ın kolunu sıkıyor. "Ne büyük cesaret *gösterdin* gelerek. Billy'nin..." Susuyor.

Susan zor bela gülümsüyor. "Her şeyi bitirme cesaretini gösteren adamı hepimizin anması gerektiğini düşündüm." Bana dönüyor. "Baban, polisin yapamadığını yaptı. Artık her şey sahiden bitti."

Diğer konuklar başsağlığı mırıltılarını sunmaya gelirken iki kadın uzaklaşıyor yanımdan. Bazılarını hayal meyal tanıyorum. Haber kanalları babamın ölümünün ardından hikâyeyi dur durak bilmeden verdiklerinden komşuların çoğunun sırf meraktan geldiğini zannediyorum. Babam, kızını taciz etmiş adama adaleti uygularken can vermiş bir kahraman sonuçta.

Artık Elma Ağacı kurbanlarından biri olduğumu bilmeyen kalmadı.

Aralarında dolanırken bana attıkları bakışlar hem anlayışlı hem de azıcık mahcup. Bir taciz kurbanının yüzüne, başına geleni hayal etmeden nasıl bakılabilir zaten? Olay yirmi sene herkesin aklından çıkıp gittikten sonra manşetlerdeydi: KIZININ TACİZCİSİNİ ÖLDÜREN BABA, POLİS KURŞUNLARIYLA CAN VERDİ.

Başımı dik tutuyor, herkesin gözünün içine bakıyorum çünkü utanç bana ait değil. Utanç duygusu nedir tam bilmiyorum aslında ama yas tutan bir kızdan ne beklendiğini bildiğimden uzatılan elleri sıkıyor, kucaklamalara katlanıyor, bitmek bilmeyen *çok üzüldüm* ve *bir şeye ihtiyacın olursa lütfen ara* mırıltılarına kulak veriyorum. Hayatımıza beklenen cümleleri kurarak devam ediyoruz çünkü başka ne diyeceğimizi bilmiyoruz.

Evin hepten boşalıp son konukların gitmesi saatler alıyor. Çok yorgunum ve tek istediğim, sessizlik ve huzur. Koltuğa kendimi bırakıp Everett'a ahlayarak, "Tanrım, bir şeyler içmeliyim" diyorum.

"Bak, onu ayarlayabilirim" diyor gülümseyerek. Mutfağa gidiyor, birkaç dakika sonra iki koca bardak viskiyle dönüyor, birini bana uzatıyor.

"Viskiyi nereden buldun ya?" diye soruyorum.

"Babanın mutfak dolabının ta dibindeydi." Lambaların hepsini kapatıyor ve şöminenin sıcacık ışığında gerginliğimin çözülmeye başlayışını hissediyorum. "Baban viskiden anlıyormuş. Üst kalite *single malt* bu."

"Garip. Viski sevdiğini bilmiyordum." İhtiyaç duyduğum yudumu alırken tuvaletten gelen sifon sesiyle irkiliyorum.

Everett iç çekiyor. "Gitmemiş bir konuk daha var galiba. Nasıl kaçırdık ki?"

Susan Sullivan çıkıyor tuvaletten ve bomboş salona, çıtırdayan şömineye mahcup gözlerle bakıyor. "Ay, en sona kalmışım. Dur, toparlamana yardım edeyim bari Holly."

"Çok teşekkürler ama biz hallederiz."

"Uzun bir gün geçirdiğini biliyorum. İzin ver, yardımım dokunsun."

"Çok teşekkürler ama biz hepsini sabaha bırakalım demiştik. Biraz gevşeyelim istiyorduk."

Gitmesini ima ettiğimi anlamıyor, öylece dikilip bize bakıyor. Everett tamamen kibarlıktan, "Siz de bir kadeh viski alır mıydınız?" diyor sonunda.

"Hoş olur. Teşekkürler."

"Mutfaktan kadeh getireyim" diyor Everett.

"Hiç kalkma sen, kendim alırım." Mutfağa yöneliyor ve Everett sessizce, *kusura bakma*, diyor ama kadını, istediği bu kadar açıkça belliyken oturmaya davet etmesine kızamıyorum. Susan Sullivan kadeh ve viski şişesiyle dönüyor.

"Kadehleriniz boşalmış bile" diyor ve koltuğa kurulmadan önce kibarca dolduruyor kadehlerimizi. Sehpaya bırakırken şişeden hoş bir *tın* sesi geliyor. Bir süre konuşmadan oturup içkilerimizi yudumluyoruz. "Hoş bir törendi" diyor Susan ate-

şe bakarak. "Billy için de düzenlemem gerekiyor, farkındayım ama çekiniyorum. Kabul edemiyorum..."

"Oğlunuza çok üzüldüm" diyor Everett. "Holly anlattı olanları."

"İşin fenası, bitti diyemiyorum. Ölmedi. Kayıp. Yani benim için daima yaşıyor olacak. Ama umut böyledir zaten. Anneye pes etme şansı tanımaz." Viskiden bir yudum alıyor, yakıcılığı karşısında yüzünü buruşturuyor. "Billy olmayınca yaşamaya sebep göremiyorum. Hem de hiç."

"Doğru değil bu, Bayan Sullivan! Yaşamak için sebep daima vardır" diyor Everett. Boşalmaya yüz tutan kadehini sehpaya bırakıyor ve uzanıp kadının koluna dokunuyor. Gerçekten nazik bir hareket bu; doğallıkla yapıyor. Öğrenebileceğim bir yetenek. "Oğlunuz şüphesiz devam edip hayatın tadını çıkarmanızı isterdi, değil mi?"

Hüzünle gülümsüyor Susan. "Billy hep beni sıcak bir yere götüreceğini söylerdi. Plajı olan bir yere. Emekliliğe Costa Rica'da başlamayı planlamıştık ve oraya taşınacak kadar para biriktirmiştik." Bakışları uzaklara kilitleniyor. "Belki de oraya gitmeliyim. Bu hatıralardan uzakta, yeni bir başlangıç yapabileceğim bir yere..."

Daha birkaç yudum almama rağmen başım dönmeye başlıyor. Kadehimi sehpaya bırakıyorum, Everett benim kadehim olduğunu fark etmeden alıp yudumluyor.

"Ya da belki Meksika'ya giderim. Deniz kıyısında bir sürü satılık, harika ev varmış." Susan bana dönüyor; gözleri öyle ışıltılı ki alevlerin ışığında parıldıyorlar adeta.

"Plaj" diye mırıldanıyor Everett, ayılmaya çalışır gibi kafasını sallıyor. "Evet, bir plaj iyi gelirdi şimdi. Şöyle güzelce kestirsem..."

"Ay, fazla kaldım. İkiniz de bitkinsiniz." Kalkıyor Susan. "Gideyim ben."

O paltosunu iliklerken oda birden sıcak, şömineden sıcak

dalgalar yayılıyormuşçasına sıcak gelmeye başlıyor. Alevlerin coştuğunu göreceğimi zannederek bakıyorum ama sadece hafifçe titreşen, sakin ateşi görüyorum. Öyle güzel ki gözlerimi alamıyorum. Susan'ın çıktığını fark etmiyorum bile. Kapının kapandığını duyuyorum; alevler içeri dolan hava akımıyla dalgalanıyor.

"Ü... üzüldüm kadıncağıza" diye geveliyor Everett. "Oğul kaybetmek ne feci..."

"Tanımadın sen oğlunu onun." Aramızda büyülü bir bağlantı varmışçasına kalbimle eşzamanlı atıyormuş gibi görünen alevleri seyretmeye devam ediyorum. Ateş benim, ateş de ben. *Kimse gerçek Billy'yi tanımıyordu. Benim gibi tanımıyordu.* Ellerime bakıyorum; parmak uçlarım ışıldıyor. Altın çizgili parlak ipler kavislenerek şömineye uzanıyor. Kuklacılar gibi ellerimi oynatsam ateş dansa başlayacak sanki. Müthiş görünmesine rağmen bir tuhaflık var, fark ediyorum. Her şey bir acayip.

Kafamı sallayarak odaklanmaya çalışıyorum ama ipler hâlâ parmaklarıma bağlı ve telleri gölgelerde kıvrılıyor. Ateş, viski şişesinde yansıyor. Gözlerimi kısarak etiketine bakıyorum ama sözcükler bulanık. Everett'ın elinde iki kadehle mutfaktan gelişini hatırlıyorum. Kadehlere viski koyuşunu görmemiştim. Elime tutuşturduğu içkiyi veya içine ne koyduğunu sorgulamak aklıma gelmemişti. Bakmıyorum yüzüne çünkü gözlerimdeki kuşkuyu görmesinden korkuyorum. Kafamda kesifleşen sisle mücadele ederek alevlere bakmayı sürdürüyor ve tanıştığımız geceyi düşünüyorum. Cassandra'nın ölü bulunduğu gece, Utica Sokağı yakınlarında kahve içiyorduk. Arkadaşlarıyla buluşacağını söylemişti ama ya yalan söylediyse? Ya tanışmamız, her şey bu ana *varacak şekilde* ayarlandıysa? Bana getirdiği şarabı hatırlıyorum; mutfağımda açılmadan duruyor hâlâ. Cinayet soruşturmasıyla ilgili anlattığım ayrıntıları nasıl dikkatle dinlediği geliyor aklıma.

Gerçekte ne biliyorum Everett hakkında?

Sis kesifleşir, uzuvlarım uyuşmaya başlarken bunlar geçiyor aklımdan. Henüz bacaklarımı biraz kontrol edebiliyorken harekete geçmeliyim. Sendeleyerek kalkıyorum. Bacaklarım boşalmadan iki adım atmayı beceriyorum. Kafam sehpanın köşesine çarpıyor ve acı, şiddetle sisi dağıtarak her şeyi berraklaştırıyor. Kapının kapandığını, içeri dalan soğuk havayı o an duyuyorum. Adımlar ahşap parkeleri gıcırdatıyor ve tepeme gelip duruyor.

"Küçük Holly Devine" diyor bir ses. "Hâlâ bela çıkarıyor."

Gözlerimi kısarak bana bakan yüze, birkaç yıldır peşimde dolanan adama bakıyorum. Ölmüş ve adsız bir mezarda yatıyor olması gereken adama. Polis Martin Stanek'in Billy'yi öldürdüğünü söylediğinde inanmıştım ama kafamı çalıştırmam gerekirdi. Billy gibi adamlar öldürülemez; hayata dönüp durur öyleleri. Bunca sene ondan saklanmayı başarmama, adımı ve görünüşümü değiştirmeme rağmen bulmuştu sonunda izimi.

"Oğlan ne durumda?" diyor ikinci, beni hepten afallatan bir ses.

"Kendinde değil. Sorun çıkartmayacaktır" diyor Billy.

Yüzü görüş alanıma giren Susan'a odaklanmakta zorlanıyorum. Billy ile annesi yan yana duruyor, eserlerini seyrediyorlar. Dönüp koltuğa yığılmış, benden de çaresiz durumdaki Everett'a bakıyorum. Kendi kadehini bitirmekle kalmamış, benimkini de içmişti. Bense sadece birkaç yudum almama rağmen zor bela kıpırdayabiliyorum.

"Hâlâ uyanıksın demek Holly'cik." Billy çömelip yüzümü inceliyor. Parlak mavi gözleri, küçükken beni ona çeken delici bakışları hiç değişmemiş. O zamanlar bile beni büyüler, her istediğini kolayca yaptırırdı. Diğer çocuklara da.

Lizzie hariç. Çünkü Lizzie onun ne olduğunu sezmişti. Oyun bahçesinde bulduğumuz yavru keseli sıçanı ateşe ver-

meye kalktığında eline vurup kibriti düşüren Lizzie'ydi. Sınıf arkadaşının ceketinden para aşırdığında ona hırsız diyen de oydu. Çok kızmıştı ki kimse Billy Sullivan'ı kızdırmak istemezdi çünkü kızmasının bedelini ödetirdi Billy. Her seferinde hemen yapmazdı; darbesini bazen haftalar, bazen aylar sonra indirirdi ama Billy'nin özelliği oydu zaten: Asla unutmazdı. Mutlaka karşılık verirdi.

Onunla anlaşma yapmadığınız sürece.

"Neden?" diye fısıldamayı başarıyorum.

"Hatırlayan tek sensin çünkü. Bilen bir sen kaldın."

"Kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim..."

"O riski göze alır mıyım sanıyorsun artık? O kadın gazeteci ve boktan kitabı varken mi? Cassandra'yla konuşmuştu. Seninle de konuşmasına izin veremem."

"Başka kimse yoktu orada. Başka bilen yok."

"Ama sen varsın ve konuşabilirsin." Eğiliyor, kulağıma fısıldıyor: "Mesajlarımı aldın, değil mi minik Livinus?"

Doğum günümde anılan şehit Aziz Livinus... Susması için dili koparılan aziz. Ben ondan uzak durmayı becerirken, o bana görmezden gelemeyeceğim mesajlar yollamayı bilmişti. Sarah, Cassie ve Tim'in ölümlerinin dikkatimi çekeceğini ve bana bıraktığı ipuçlarını anlayacağımı biliyordu. Sarah'nın yanmış evinin önüne bırakılan palmiye yaprağı. Tim'in göğsüne saplanan oklar. Cassandra'nın çıkarılmış gözleri.

Bana ne söylediğini gayet iyi anlamıştım: *Sırrımı söyleme yoksa onlar gibi ölürsün.*

Söylememiştim ki. Bunca yıl ormanda o gün Lizzie'nin başına geleni saklamıştım ama sessizlik sözüm yeterli gelmemişti. Gazeteci yüzünden gerçeklerin su yüzüne çıkma tehdidi belirmişti ve Billy, dili koparılan Livinus misali sessiz kalmamı sağlamaya gelmişti.

"Bu sefer kaza gibi görünmeli Bill" diyor Susan. "Kuşku uyandıracak bir şey olmamalı."

"Biliyorum." Billy doğrulup hareketsiz ve tamamen çaresiz Everett'a bakıyor. "İkisini de halletmemiz gerekecek. Kaza süsü vermeyi zorlaştırıyor bu." Odayı tarıyor ve bakışları, alevlerin ufalanmaya başlamış bir kütük etrafında son titreyişlerini yaşadığı şömineye yöneliyor. "Eski evler" diye mırıldanıyor. "Çabucak yanıverirler. Babanın duman dedektörüne pil koymayı unutması ne fena." Duman dedektörünün altına bir iskemle çekiyor, aygıtı çekiyor, pillerini çıkarıyor. Ardından ateşe kucak dolusu odun atıyor.

"Daha iyi bir fikrim var" diyor Susan. "Yorgun ve sarhoşlar, nerede olurlar? Yatak odasında."

"Oğlanı taşıyalım önce" diyor Billy.

Everett'ı sürüklüyorlar; ayakkabılarının zemine sürtünerek babamın yatak odasına doğru uzaklaştığını duyuyorum. Bulunduğumuzda sahnenin nasıl olacağını biliyorum. Sarhoş genç çiftin yatakta kömürleşmiş cesetleri. Ateş ve dikkatsizlik yüzünden bir trajik ölüm daha.

Taze odunlar alevleri canlandırıyor ve cehennemsi parıltıya bakarken neredeyse sıcağın saçlarımı yaktığını, etimi kavurduğunu hissediyorum. Hayır, hayır, böyle ölmek istemiyorum ben! Panik vücuduma adrenalin pompalıyor, dizlerim ve ellerim üzerinde doğruluyorum. Ama daha kapıya doğru sürünürken yatak odasından dönen ayak seslerini duyuyorum.

Eller beni geri savuruyor, yüzümü şöminenin kenarına çarpıyorum. Yanağımın pek çirkin şişip moraracağını hissediyorum ama kimse göremeyecek; hepsi ateşin sıcaklığında kavrulacak. Billy beni koridordan yatak odasına sürüklerken direnemeyecek kadar halsizim.

Susan'la birlikte beni kaldırıp Everett'ın yanına yatırıyorlar.

"Giysilerini çıkar" diyor Susan. "Yatağa giyinik girmezler."

Etkin bir takımlar; pantolonumu, bluzumu ve çamaşırlarımı çarçabuk çıkarıyorlar. Everett'la beni yatakta çırılçıplak

bırakan hastalıklı striptizi ana oğul hallediyorlar. Susan çıkardığı giysilerimizi bir sandalyeye atıyor, ayakkabılarımızı yerde bırakıyor. A, evet, seks sonrası bitkin düşmüş genç çift senaryosunu gayet iyi kurgulamış. Biraz düşündükten sonra odadan çıkıyor, kâğıt havluya sarılı iki boş şarap şişesi, iki kadeh ve mumlarla dönüyor. Parmak izi bırakmıyor. Bir sahne tasarımcısının özeniyle hepsini komodinin üzerine diziyor. Mumlar perdeleri ateşe verdiğinde Everett'la ben sarhoş ve uykuda olacağız. Dumanı o yüzden fark etmeyeceğiz. Sarhoş ve çıplak, ateşe dikkat etmeyen, doyuma ulaşmış iki genç sevgiliyiz. Alevler tüm delilleri yutacak: parmak izleri, saç telleri, vücutlarımızdaki ketamin... Tıpkı alevlerin Sarah cinayetinin delillerini yuttuğu gibi. Zavallı Sarah gibi, zavallı Jeanne d'Arc gibi, küle döneceğim ve gerçekler benimle birlikte yanıp gidecek. Lizzie DiPalma'nın gerçekte başına ne geldiği de...

Biliyorum çünkü o sırada orada, ormandaydım.

Ekim ayında, bir cumartesi günüydü; sonbahar yaprakları tepemizde alevler misali parıldıyordu. Yürüdüğümüzde çalı çırpının ayaklarımızın altında minik kemikler gibi çıtırdadıklarını hatırlıyorum. On birindeyken bile güçlü kuvvetli Billy'nin mezarı kazarken küreği toprağa sokuşunu hatırlıyorum.

Susan yine odadan çıkıyor, Billy yatağa, yanıma oturuyor. Çıplak göğsümle oynuyor, meme ucumu çimdikliyor.

"Küçük Holly Devine'a bak: Nasıl da büyümüş."

Tiksinti kolumdaki kasları geriyor ama kımıldamıyorum. Ketaminin etkisinin hızla geçtiği gerçeğini açığa vurmuyorum. Susan'ın kadehime doldurduğu viskiden sadece iki yudum aldığımı bilmiyor. İçkimi bitiren, şu anda dozun tümünün çarpmasıyla yatan Everett'tı. Everett'ın gözleri açık ve hafifçe inliyor ama çaresiz durumda, biliyorum. Karşı koyabilecek tek kişi benim.

"Sen hep özeldin Holly" diyor. Eli göğsümden iniyor, karnımı okşuyor. Ürperdiğimi hissedebiliyor mu? Gözlerimdeki tiksintiyi görebiliyor mu? "Her yola vardın. Harika bir takım olabilirdik."

"Senin gibi değilim ben" diye fısıldıyorum.

"Hayır, öylesin. Özümüzde *tamamen* aynıyız biz. Bu dünyada gerçekte neyin önemli olduğunu biliyoruz. Önemli olan *biziz*, başka hiçbir şey değil. O yüzden bunca sene kimseye bir şey anlatmadın. O yüzden sırrı sakladın. Çünkü bedeli olacağını biliyordun. Sen de hayatının mahvolmasını istemedin, değil mi?"

"Daha on yaşındaydım."

"Ne yaptığını bilecek kadar büyüktün. Kendi seçimini yapacak kadar büyümüştün. Sen de vurdun ona, Holly. Taşı verdim ve vurdun. Beraber öldürdük onu." Eli bacağımda ve öyle tiksiniyorum ki kımıldamamayı zor başarıyorum.

"Plastik torba bulamadım" diyor Susan kapıdan.

Annesine dönüyor. "Mutfakta yok muydu?"

"Sadece bu uyduruk market poşetlerini bulabildim."

"Bakayım bir."

Odadan çıkıyorlar. Plastik torbaları neden istediklerine dair hiçbir fikrim yok; tek bildiğim bunun, kendimi kurtarmak için son şansım olduğu.

Kalan tüm gücümü toplayıp yatağın kenarına yuvarlanıyorum. Gürültüyle, mutfaktan duyabilmeleri gereken bir gürültüyle düşüyorum yere. Çok az zamanım kaldı artık; her an dönebilirler. Körlemesine yatağın altına sokuyorum elimi, yoklayarak çantamı arıyorum. Evde o kadar konuk varken emin bir yere saklamam gerekiyordu çünkü insanları tanıyordum. Yas tutulan bir evde bile hiçbir şey fırsatçı birinin yapışkan parmakları karşısında güvende değildir. Deri kayışına dokunuyor, tutup çekiyorum. Fermuarı açıktı zaten, içine daldırıyorum elimi.

"Yataktan inmeyi başarmış" diyor Susan. Tepeme dikilmiş, kızgınlıkla bakıyor. "Böyle bırakırsak sürünerek çıkabilir dışarı."

"Öyleyse şimdi bitirelim işini. Klasik yöntemle" diyor Billy. Yataktan bir yastık alıp yanıma çömeliyor. Everett inliyor ama dönüp bakmıyorlar bile. İkisinin de dikkati bende. Beni öldürmekte. Alevleri hissetmeyeceğim; yangın odayı sardığında çoktan keten ve polyesterle boğularak ölmüş olacağım.

"Böyle bitmek zorunda Holly'cik" diyor Billy. "Anladığına eminim. Her şeyi mahvedebilirsin; buna izin veremem." Yastığı yüzüme yerleştirip bastırıyor. Nefes alamayacağım, kımıldayamayacağım ölçüde sert bastırıyor. Kıvrılıp bükülüyor, debeleniyorum ama Susan da ağırlığını üzerime bindiriyor, kalçalarıma çöküyor. Oksijen alabilmeye çabalıyorum ama yastık ağzımla burnuma öyle bastırılıyor ki içi sadece ıslak keteni çekebiliyorum içime.

"Ölsene be, ölsene!" diyor Billy.

Ölüyorum. Uyuşma uzuvlarıma yayılmaya başlayarak gücümün kalanını elimden alıyor. Mücadele bitti. Sadece üzerime binen ağırlığı hissediyorum. Billy yüzüme, Susan kalçalarıma bastırıyor. Sağ kolum hâlâ yatağın altında, elim hâlâ çantamın içinde.

Bilincim kapanmadan hemen önceki son anlarda neyi tuttuğumun farkına varıyorum. Haftalardır, Dedektif Rizzoli hayatımın tehlikede olduğunu, Martin Stanek'in beni öldürmeye çalışacağını söylediği günden beri çantamda taşımıştım. Ne yanılmıştık. Tüm o süre boyunca gölgelerde bekleyen Billy'ydi. Kendi sahte ölümünü düzenleyen ve bu geceden itibaren hepten sırra kadem basacak olan Billy.

Nereye nişan alabileceğimi görmüyorum. Vaktimin kalmadığını, karanlık çökmeden önce son şansım olduğunu biliyorum sadece. Tabancayı çıkarıyor, körlemesine Susan'a dayayıp tetiğe asılıyorum.

Patlamayla geri çekiliyor Billy. Yastık birden gevşiyor ve gözüm dönmüşçesine soluyorum. Akciğerlerime dolan hava, kafamdaki sisi dağıtıyor.

"Anne? *Anne?*" diye bağırıyor Billy.

Susan artık kalçalarımın üzerinde ölü bir ağırlıktan ibaret. Billy annesini üzerimden yuvarlıyor, yere çarpışını duyuyorum. Yastığı itiyor, Susan'ın üzerine eğilmiş Billy'yi görüyorum. Eli kurşun deliğinde; akan kanı durdurmaya çabalıyor ama yaranın ölümcül olduğunu anladığı kesin.

Susan uzanıyor, oğlunun yanağına dokunuyor. "Git, bir tanem" diye fısıldıyor. "Bırak beni."

"Anne... Hayır..."

Susan'ın eli, oğlunun yanağında kanlı bir iz bırakarak yana düşüyor.

Kolum titriyor, nişan alamıyorum ve ikinci kurşun tavana isabet ederek koca bir parça sıva döküyor.

Billy tabancayı çekip alıyor elimden. Yüzü öfkeden iyice çarpılmış, gözlerinden cehennem alevleri saçıyor. O gün, kayayı alıp Lizzie DiPalma'nın kafasına indirdiği gün ormanda gördüğüm yüz bu. Yirmi yıl açmamıştım ağzımı.

Kendimi korumak için onu korumak zorunda kalmıştım ve işte, cezam buydu. Şeytanla anlaşma yaparsan ödeyeceğin bedel, kendi ruhundur.

Tabancayı iki eliyle tutuyor ve namlunun merhametsiz bir göz misali bana döndüğünü görüyorum.

Silah sesleri gümbürdediğinde büzülüyorum. Patlamalar öyle hızla art arda geliyor ki kaç tane, sayamıyorum. Bittiğinde gözlerim kapalı, kulaklarım çınlıyor ama acı hissetmiyorum. Neden hissetmiyorum?

"Holly!" Eller omuzlarımı kavrıyor, sertçe sarsılıyorum. "*Holly?*"

Gözlerimi açtığımda heyecanla yüzümü inceleyen Dedektif Rizzoli çıkıyor karşıma.

"Yaralı mısın? *Konuş* benimle!"

Sadece, "Billy" diye fısıldayabiliyorum. Doğrulup oturmaya çalışıyorum, yapamıyorum. Kaslarım hâlâ işlemiyor ve çıplak olduğumu unutmuşum. Hayatta kaldığım hariç her şeyi unutmuşum ve nasıl olur, anlamıyorum. Dedektif Frost ceketini çıkarıp üzerimi örtüyor, soğuktan değil, yaşadıklarımın şokuyla titreyerek sarılıp göğüslerime bastırıyorum ceketi. Babamın yatak odasında nereye baksam kan görüyorum. Susan yanımda yatıyor; gözleri donuk, ağzı açık. Bir kolu son bir gayretle oğluna uzanmış. Parmakları dokunmuyor birbirine. Kan gölü birleştiriyor ikisini. Billy'nin kanı, Susan'ınkine karışıyor.

Ölümde birleşiyor ana oğul.

38

"İpucu baştan beri Cassandra Coyle'un filmindeydi" dedi Jane. "Dün geceye kadar izleme şansı bulamadığım filmde."

"Cevabı orada bulmak nereden aklına geldi hâlâ anlamış değilim" dedi Maura, Susan Sullivan ile oğlunun cesetlerinin yanına çömelirken. "Bana sadece bir korku filmi gibi görünmüştü."

Maura'nın öne eğik kafasına bakan Jane, parlak siyah saçların arasında baş gösteren birkaç gümüş teli fark etti ve *birlikte yaşlanıyoruz*, diye düşündü. İkimiz de çok fazla ölüm gördük. Ne zaman yeter demeye karar vereceğiz?

"Sadece bir korku filmi *zaten*" dedi Jane. "Ama hikâye doğrudan Cassandra'nın çocukluğundan esinlenmiş. Çocukken aslında ne olduğuna dair hatıraları canlanmaya başlamış. Bonnie Sandridge'e Stanek'lerin ona hiçbir şey yapmadığını ve masum insanların hapse atılmasına yardım ettiği için utandığını anlatmış. O utanç yüzünden ailesine ve arkadaşlarına anlatamamış bunları. Hikâyesini güvenli bir yoldan anlatmayı denemiş: kaybolan bir kız, Lizzie DiPalma gibi bir kız hakkında bir senaryoyla."

Maura başını kaldırdı. "*Bay Maymun* onunla mı ilgiliymiş?"

Jane başıyla doğruladı. "Aralarında bir canavar olduğunu fark edemeyen bir grup ergen. Ve canavar *içlerinden* biri.

Cassandra'nın filminde katil, tıpkı Lizzie'ninki gibi boncuklu bir bere giyen bir kız çıkıyor. Cassandra bize Holly Devine'ı işaret ediyordu, yanlış çıktı. Ama bir konuda haklıydı: Katil, içlerinden *biriydi*."

Maura, Billy Sullivan'ın cesedine baktı. "Kendini kayıp göstermiş demek."

"Mecburdu. Yıllar yılı Cornwell yatırımdaki müşterilerinden, muhtemelen Karayipler'e yatırdığı milyonlar çalmış. Ne kadar yürüttüğünü bulmak, federal müfettişlerin aylarını alacak. O gün uğradığımızda işyerini henüz basmışlardı. Billy'nin, Stanek'in kurbanlarından biri olduğunu, adsız bir mezarda yattığını varsaymıştık. Ama kayboluşu numaraydı. Eski kimliğinden ve yirmi sene önce Lizzie DiPalma'ya yaptıklarından kaçıyordu."

"Bunu yaptığında daha on bir yaşında olmalı."

"Ama Lizzie'nin annesine göre kötü kalpli veledin tekiymiş. Polisin cesedi hiç bulamamasının sebebi, yanlış yerlerde aramaları." Jane de Susan ve Billy'ye baktı. "Artık nerede arayacağımıza dair gayet iyi bir fikrimiz var."

Doğruldu Maura. "Yapılacakları biliyorsun, Jane. Bir kez daha polisin karıştığı ölümlü ateş açma söz konusu ve bu seferki Boston polisinin yetki alanında bile değil. Brookline'da."

Jane'in bakışları koridorda kaşlarını çatarak telefonda konuşan Brookline'lı komisere kaydı. Yetki bölgesi kavgası başlıyordu ve Jane'in epey açıklama yapması gerekecekti.

"Hı-hı, soruşturma yolda" diyerek iç çekti.

"Yalnız meşru öldürme diye bir şey varsa bu, odur. Ayrıca elinde hayatını kurtardığını söyleyecek sivil bir tanık var." Maura eldivenlerini çıkardı. "Holly ne durumda?"

"Ambulansla giderken ilaç yüzünden epey sersemdi ama toparlanacağına eminim. Bana kalırsa o kızın atlatamayacağı şey yok. Sürprizlerle dolu resmen."

Tuhaf kız. Bonnie Sandridge'e göre diğer çocuklar Holly

için böyle diyordu ve evet, Holly Devine *tuhaftı*. Jane kızın tehdit karşısında gösterdiği ürkütücü sükûneti ve Holly'nin ona bakışındaki, başka bir türü incelermişçesine serinkanlılığı düşündü. İnsanlar yabancı yaratıklarmış gibi bakıyordu.

"Bu gece burada neler olduğunu anlatabilecek mi?" dedi Maura.

"Özünü anladım sayılır. Ayrıntısını yarın, kendini topladığında öğreneceğim." Bakışlarını bir kez daha birbirine karışmış kanlarından oluşan birikintide yatan Susan ve Billy'ye indirdi. "Ama bence hikâyenin tümünü burada görmek mümkün. Canavar bir oğul. Oğlunun her şeyden sıyrılmasına izin veren bir anne. Suçlarını örtmesine bile yardım etmiş."

"Ana sevgisinden kuvvetlisi yoktur dersin hep, Jane."

"Öyle. Bu da o sevginin nasıl yoldan çıkabileceğinin kanıtı." Derin bir nefes alarak fazla aşina kan ve şiddet kokularını içine çekti. Bu gece bir de bitişin kokusu vardı ve fazlasıyla, rahatsız edecek ölçüde tatmin ediciydi.

Jane, ertesi gün Holly'nin hastanedeki odasına girdiğinde kızı yatağında oturmuş, kahvaltısını bitirirken buldu. Sağ yanağı mosmor ve şişti; kollarıysa dün geceki zorlu mücadelesinin canlı delilleri olan çürüklerle kaplıydı.

"Nasılsın bakalım bu sabah?" dedi Jane.

"Her yanım sızlıyor. Berbat mı görünüyorum?"

"Canlı görünüyorsun, önemli olan o." Jane boşalan kahvaltı tepsisine baktı. "Gördüğüm kadarıyla tabağını temizlemede zorluk yaşamamışsın."

"Yemekler sahiden feci" dedi Holly ve alaycı bir omuz silkişle ekledi: "Az veriyorlar bir de."

Jane gülerek bir iskemle çekip yatağın yanına oturdu. "Olan biteni konuşmamız gerekiyor."

"Başka ne anlatabilirim, bilmiyorum."

"Dün gece Billy'nin diğerlerini öldürdüğünü itiraf ettiğini söylemişsin."

Başıyla doğruladı Holly. "Ben, son hedefiydim. Bulamadığı kişiydim."

"Lizzie DiPalma'yı öldürdüğünü de itiraf ettiğini söylemişsin."

"Evet."

"Nasıl yaptığını biliyor musun peki? Nerede yaptığını?"

Holly kollarındaki çürüklere bakarak yavaşça, "Katilin o olduğunu biliyorsunuz zaten" dedi, "ayrıntılar önemli mi sahiden?"

"Önemli, Holly. Lizzie'nin annesi için önemli. Bayan DiPalma kızının ölüsünü bulmak istiyor. Billy nereye saklamış olabileceğine dair bir ipucu verdi mi sana?"

Holly cevap vermedi, bereli kollarına bakmaya devam etti. Jane, bir şekilde kafasının içini görüp Holly Devine gizemini çözebilmeyi dileyerek süzdü kızı. Ama Holly kafasını kaldırdığında, bakışlarından hiçbir şey okuyamadı. Bir kedinin gözlerine bakmaktan farkı yoktu: yeşil ve güzel ve hepten anlaşılmaz.

"Hatırlamıyorum" dedi Holly. "İlaç yüzünden her şey bulanık. Özür dilerim."

"Belki ayrıntıları daha sonra hatırlarsın."

"Belki. Bir şey hatırlarsam haber veririm size. Ama şu anda..." İç geçirdi. "Çok yorgunum. Uyumak istiyorum."

"Sonra konuşuruz öyleyse." Jane kalktı. "Toparlanınca ayrıntılı ifade vermen gerekecek."

"Elbette." Holly gözyaşlarını sildi. "Nihayet bittiğine inanamıyorum."

En azından Holly için diye geçirdi içinden Jane. Arlene DiPalma için bitiş diye bir şey olsaydı keşke ama Billy Sullivan, Lizzie'nin mezarının yerini, kendi mezarına götürmüştü ve kızcağızın ölüsünü belki de hiç bulamayacaklardı.

Jane hastanede bir yere daha uğrayacaktı; Holly'nin odasından çıkınca koridorda ilerleyerek Everett Prescott'ın odasını aramaya koyuldu. Gece ambulansa bindirilirken ketamin yüzünden ancak birkaç kelime mırıldanabilmişti Prescott. Bu sabahsa yatakta, pencereden dışarı bakıyordu.

"Bay Prescott? Gelebilir miyim?"

Everett rüyadan ayılmışçasına gözlerini kırpıştırıp kaş çatarak baktı.

"Beni hatırlamayabilirsiniz. Dedektif Rizzoli. Dün gece oradaydım. Siz ve Bayan Devine..."

"Hatırlıyorum sizi" dedi Everett. "Hayatımı kurtardınız, teşekkür ederim."

"Ucu ucunaydı." Bir sandalye alıp yatağın yanına çekerek oturdu. "Hatırladıklarınızı anlatın bana."

"Silah sesleri. Sonra tepemde dikilişiniz. Siz ve ortağınız. Sonra ambulans. Daha önce hiç ambulansla götürülmemiştim."

Jane gülümsedi. "Umarım bir daha da götürülmezsiniz."

Everett gülümsemedi; bakışları pencereye, iç karartıcı, gri gökyüzü manzarasına kaydı. Ölümden son anda kurtulmuş biri için, talihine seviniyor olmaktan çok, sıkıntılı görünüyordu.

"Doktorla konuştum" dedi Jane. "Tek doz ketaminin uzun vadede etkilerinin olmaması gerektiğini ama arada parçalar hatırlayabileceğinizi söyledi. Bir veya iki gün de sarsaklık çekebilirmişsiniz. Ama başka ketamin almadığınız sürece yan etkiler geçici olacakmış."

"Uyuşturucu kullanmam ben. Sevmem uyuşturucuları." Alaycı güldü. "*Böyle* şeyler oluyor çünkü."

Sağlıklı alışkanlıklara sahip birine benziyordu zaten. İnce, formda ve temiz tıraşlı. Dün gece kimlik ve geçmiş araştırması yapmış, saygın bir Boston firmasında peyzaj mimarlığıyla uğraştığını öğrenmişlerdi. Hakkında ne bir arama emri ne bir sabıka kaydı vardı. Ödenmemiş park cezası bile yoktu. Geceki öldürme eyleminin meşruluğuna yönelik kuşku or-

taya çıkarsa bu gençten harika bir savunma tanığı olurdu.

"Bugün taburcu edileceğinizi anlıyorum."

"Evet. Doktor çıkabileceğimi söyledi."

"Dün gece olanlara dair ayrıntılı ifade vermeniz gerekecek. Yarın Boston polis merkezine gelebilirseniz, görüntülü kaydederiz. İşte, kartımı vereyim."

"İkisi de öldü. Önemi var mı artık?"

"Gerçekler daima önemlidir, değil mi?"

Bir an düşünüp bakışlarını tekrar pencereye çevirdi Everett. "Gerçekler" diye mırıldandı.

"Yarın on gibi diyelim mi? Bu arada aklınıza herhangi bir şey gelirse yazın lütfen. Ne hatırlarsanız."

"*Var* bir şey." Jane'e çevirdi bakışlarını. "Bilmeniz gereken bir şey."

39

Everett geliyor.

Geçen hafta taburcu edildiğimizden beri görüşmedik çünkü toparlanmak için ikimizin de zamana ihtiyacı vardı. Benim kesin vardı çünkü halletmem gereken bir sürü iş söz konusuydu: Babamın vasiyetinin okunması. Köpek evine bıraktığım köpeğin ne olacağı. Kana bulanmış yatak odası ve evin temizliği. Polisle defalarca konuşma. Dedektif Rizzoli'yle üç defa görüştüm ve bazen beynimi açıp elektrik süpürgesiyle o geceye ait ne kadar ayrıntı varsa çekmek istediği hissine kapılıyorum. Başka bir şey hatırlamadığımı, anlatacak bir şeyim kalmadığını söyleyip durdum ve nihayet beni rahat bırakmaya hazır görünüyor.

Dairemin zili çalıyor. Çok geçmeden Everett, elinde bir şişe şarapla kapıma dikiliyor. Her zamanki gibi vaktinde geldi. Everett bu işte: Ne yapacağı hep belli. Biraz da sıkıcı. Böylesi şık bir ambalajla geldiği sürece sıkıcılığa katlanabilirim herhalde. Zengin sevgili iyidir.

Daireme girerken yorgun ve durgun görünüyor; yanağıma yarım yamalak bir öpücük konduruyor.

"Açayım mı şişeyi?" diyorum.

"Nasıl istersen." Ne biçim cevap bu? Bu geceki hevessizliği canımı sıkıyor. Şişeyi mutfağa götürüyorum ve çekmecede tirbuşonu ararken öylece dikilip beni izliyor, yardım teklifinde bulunmuyor. Başımızdan onca geçenden sonra kutlama

yapmaya hazır olacağını düşünürsünüz normalde ama o, gülümsemiyor bile. Yas tutuyor sanki.

Mantarı çıkarıyor, iki kadeh doldurup birini uzatıyorum. Şarap doygun ve dolgun kokuyor; muhtemelen pahalı bir şey. Bir yudum alıp kadehini bırakıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var" diyor.

Kahretsin. Anlamalıydım. Ayrılmak istiyor. Ne cüretle ayrılır benden? Kadehimin ağzından yüzünü süzerken serinkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Neymiş?" diyorum.

"O gece, babanın evinde... Az daha ölecekken..." İçini çekiyor. "Billy'ye söylediklerini duydum."

Kadehi tezgâha bırakıp yüzüne bakıyorum. "Ne duydun?"

"Her şeyi. Sanrı değildi. Ketaminin zihni bulandırdığını, olmayan şeyleri duyup görmeye yol açtığını biliyorum ama bunlar gerçekti. O küçük kıza ne yaptığını işittim. *İkinizin* birden ne yaptığınızı."

Sakince kadehimi alıyor, yudumluyorum. "Hayal görmüşsün, Everett. Bir şey duymadın."

"Duydum."

"Ketamin hafızanı bulandırıyor. Onun için tecavüz randevularında kullanılıyor zaten."

"Taş kullandınız. Birlikte öldürdünüz kızcağızı."

"Bir şey yapmadım ben."

"Doğruyu söyle bana, Holly."

"Çocuktuk biz. Ne yani, sanıyor musun ki..."

"Bir kerecik *doğruyu söyle be!*"

Kadehimi yine bırakıyorum. "Benimle böyle konuşmaya hakkın yok."

"Var. Sana *âşıktım* ben."

Vay, bak sen. Bana tutulacak kadar aptal diye dürüstlük talep edebileceğini sanıyor. Hiçbir erkek sahip değil o hakka. Benim karşımda.

"Lizzie DiPalma daha dokuz yaşındaydı" diyor. "Buy-

du adı, değil mi? Kayboluşuyla ilgili haberleri okudum. Annesi Lizzie'yi en son bir cumartesi öğleden sonra, kafasında Paris'ten alınmış, en sevdiği beresiyle giderken görmüş. İki gün sonra bereyi Elma Ağacı okul otobüsünde bulmuşlar. Martin Stanek ondan sonra şüpheli konumuna düşmüş. Kızı kaçırıp öldürmekle o yüzden suçlanmış." Durakladı. "Bereyi bulan çocuk *senmişsin*. Ama bereyi aslında otobüste bulmamıştın. Değil mi?"

"Sıfır delile dayanıp bir sürü sonuca varmışsın" diyorum soğuk ve mantıklı bir edayla.

"Billy taşı verdi, sen de vurdun. İkiniz öldürdünüz kızı. Ardından da beresini aldın."

"Bu peri masalına mahkemede inanacaklarını mı sanıyorsun sen? Ketamin almıştın. Kimse inanmaz sana."

"Bu mu yani cevabın?" Tiksinerek bakıyor bana. "Onca yıl kayıp kalan o kızcağız için başka diyeceğin yok mu? Kalbi kırık annesi için peki? *Mahkemede inanmazlar*, öyle mi?"

"E, öyle." Kadehi alıp aldırmazca yudumluyorum şarabı. "Hem daha on yaşındaydım o zaman. Esas *sen* on yaşındayken yaptıklarını bir düşün."

"Kimseyi öldürmedim ben."

"Öyle olmadı."

"Nasıl oldu peki, Holly? Haklısın, bunlar mahkemede işe yaramayacaktır. Yani doğruyu söylesen de olur bana. Bir daha görmeyi düşünmüyorum seni zaten. Kaybedecek bir şeyin yok."

Gerçeği öğrenirse ne yapabileceğini düşünerek yüzünü inceliyorum bir an. Polise mi gider? Gazetelere mi konuşur? Hayır, o kadar aptal değilim ben. "Herhangi bir şey söylemem için tek bir iyi sebep koy ortaya."

"Kızın annesinin hatırı için... Yirmi yıldır Lizzie'nin evine dönmesini bekliyor. Hiç değilse bu kadarını ver kadıncağıza. Ölüsünün nerede bulunabileceğini söyle."

"Söyleyeyim de hayatım mahvolsun, öyle mi?"

"*Hayatın* mı? Her şey *seninle* ilgili, değil mi?" Kafa sallıyor. "Neden göremedim bunları ben?"

"A ama yapma, Everett. Abartıyorsun." Uzanıp yanağını okşuyorum.

Ürpererek geriliyor. "Yapma."

"Aramızdaki şey özeldi. Hoş vakit geçirdik." Gülümsüyorum. "Seks de müthişti. Lütfen, gel, hepsini ardımızda bırakalım, hiç olmamışçasına unutalım."

"Mesele o, Holly. Oldu bunlar. Ve artık gerçekte kim olduğunu biliyorum." Dönüyor, mutfaktan çıkacak.

Kolundan yakalıyorum. "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söylememeli miyim?"

"İnanmazlar. Kinci eski sevgili, derler. Ben de beni nasıl taciz ettiğini anlatırım. Beni nasıl tehdit ettiğini."

"Sahiden yaparsın, değil mi?"

"Mecbur kalırsam."

"Kimseye söylemem gerekmiyor. Şu anda dinliyorlar zaten. Söylediğin her şeyi."

Ne dediğini kavramam birkaç kalp atışı sürüyor. Kavrar kavramaz atılıyor, karşılık vermesine fırsat bırakmadan gömleğini çekip açıyorum. Düğmeler uçuşup yere düşüyor. Gömleği açık kalakalıyor ve ben, her şeyi açıklayan, göğsüne bantlanmış kabloyu görüyorum.

Geriliyor, neler söylediğimi, polisin dinlediğini bildiğim sözcükleri çılgınca gözden geçiriyorum. Aslında hiçbir şeyi *itiraf etmedim*. Söylediklerimin hiçbiri cinayet itirafı sayılamaz. Kalpsiz ve adam kullanıyor gibi görünebilirim ama onlar suç değil. Dünyada benim gibi sayısız insan var: CEO ve bankerlerin kalpsizlikleri, cezalandırılmak bir yana, ödüllendiriliyor. Hepsi sadece doğaları neyse ona göre hareket ediyor.

Everett farklı. Bizden biri değil o.

Sessizce gömleğinin önünü kapıyor ve yüzünde acıyı hatta hüznü görüyorum. Bir yanılsamanın bitişi, ölümü bu. Sevdiği kızın, Holly Devine'ın yanılsaması... Artık karşısında gerçek Holly var ve benimle hiçbir işi olsun istemiyor Everett.

"Hoşça kal" diyerek çıkıyor mutfaktan.

Gitmiyorum peşinden. Orada dikiliyor, dairemin kapısının kapandığını duyuyorum.

Kadehimi savuruyorum, buzdolabına çarparak tuzla buz oluyor. Kırmızı şarap, kan misali damlıyor yere.

40

İki ay sonra.

Babamın evindeki arka sundurmadan bakıyor, ormanda bir şeylerin döndüğünü görüyorum. Defne Sokak boyunca yarım düzine polis ve olay yeri aracı dizili ve uzaklarda bir yerlerde bir köpek havlıyor. Don çözüldü ve nihayet toprağı kurcalayabiliyorlar ama nereye bakacaklarını bilmiyorlar ve ilk iki günü, Billy Sullivan'ın çocukken oturduğu evin arazisini arayarak harcadılar. Şimdiyse ormanın, araziye bitişik kısmına geçtiler. Yirmi yıl önce polis oraları aramak yerine tüm gücünü Elma Ağacı Kreşi'yle Billy'nin, Lizzie'nin bisikletini bıraktığı, iki kilometre ötedeki yol kesimine yoğunlaştırmıştı. Ormanın Defne Sokak'a bakan tarafını aramak kimsenin aklına gelmemişti çünkü Billy'yle şüpheleri masum bir adama yönlendirerek izimizi kaybettirmiştik. Herkes bize inanmıştı çünkü çocuktuk biz ve çocuklar böylesi planlar yapacak kadar akıllı değildirler. Ya da öyle zanneder herkes.

Kapı zili çalıyor.

Dedektif Rizzoli'yi ön sundurmada buluyorum. Doğa yürüyüşüne uygun botlar giymiş; ceketi pislik içinde ve kalın telli saçlarına bir dal parçası takılmış. İçeri davet etmiyorum. Eşikte birbirimize buz bakışlar yolluyoruz. Birbirlerini gayet iyi anlayan iki kadınız.

"Cesedi öyle ya da böyle bulacağız, Holly. Nereye bakmamız gerektiğini söylesen iyi edersin."

"Ne kazanacağım peki karşılığında? Yıldızlı pekiyi mi?"

"İşbirliği yapmandan ötürü aferin desek? Bir kere olsun doğru şeyi yaptığını bilmenin tatmini ya da?"

"O dediğinize kimse yaldızlı pekiyi vermez."

"Bütün mesele o değil mi? *Sen. Senin* ne çıkarının olacağı."

"Başka diyeceğim yok." Kapıyı kapamaya kalktım.

Eliyle durdurdu, iterek açtı kapıyı. "Benim sana söyleyeceğim çok."

"Dinliyorum."

"Bu olay yirmi sene önce oldu. Yaptığında daha on yaşındaydın; kimse seni sorumlu tutmayacaktır. Ölünün yerini söylemen sana hiçbir şey kaybettirmeyecek."

"Bir şey de kazandırmayacak ama. Hem konuyla ilgime dair nasıl bir kanıt var elinizde? Ketaminle kafası bulanmış bir tanığın yarım yamalak ifadesi mi? Hiçbir şeyi itiraf etmediğim konuşma kaydı mı?" Kafamı sallıyorum. "Sessiz kalmayı tercih edeceğim."

Mantığım tartışma götürmez. Beni işbirliğine zorlamak için yapabileceği hiçbir şey yok. Lizzie'nin ölüsünü bulsunlar bulmasınlar bana dokunamayacaklarını biliyor. Bakışıyoruz: Madalyonun iki yüzüyüz biz; nasıl hayatta kalınacağını bilen, sert ve akıllı kadınlarız. Ama o haddinden fazla önem veriyor, bense azıcık bile umursamıyorum.

Konu doğrudan benimle ilgili değilse tabii.

"Gözüm üzerinde olacak" diyor usulca. "Ne yaptığını biliyorum, Holly. Ne olduğunu biliyorum senin."

Omuz silkiyorum. "Farklıyım işte, ne olmuş yani? Öyle olduğumu en baştan beri bildim ben."

"Sosyopatın tekisin sen."

"Sosyopat olmam kötü yapmaz beni. Öyle doğmuşum sadece. Kimileri mavi gözlüdür, kimileri maraton koşabilir. Ben mi? Ben kendimi nasıl kollayacağımı biliyorum. *Süper gücüm* bu benim."

"O güç sonunu getirecek bir gün."

"Bugün getirmeyecek ama."

Aramıza çöken sessizliği telsizinin cızırtıları bozuyor. Telsizini kemerinden çıkarıyor. "Rizzoli."

"Köpek bir şey buldu" diyor bir erkek sesi.

"Ne görüyorsun?"

"Yığınla yaprak, o kadar. Ama köpek emin görünüyor. Kazmaya başlamalarından önce gelip bakmak ister misin?"

Rizzoli derhal dönüp sundurmanın basamaklarından iniyor. Arabasına binişini izlerken son kez görüşmediğimizi düşünüyorum. Önümüzde upuzun bir satranç oyunu var ve bu seferki sadece açılış gambitiydi.[18] Henüz ikimizde de avantaj yok ama ikimiz de rakibimizi iyi tanıdık artık.

Arka sundurmaya dönüyor ve babamın arka bahçesinin ardındaki ormana bakıyorum. Ağaçlar henüz yapraklanmadı; çıplak dalların arasından, daha fazla polis aracının geldiği Defne Sokak'ı az biraz görebiliyorum. Yolun diğer tarafında ormanın, Billy'nin eski evinin olduğu araziye bitişik kısmı var. Kadavra köpeğinin kokuyu aldığı yer orada.

Orada bulacaklar onu.

18. Satrançta pozisyon avantajı kazanmak uğruna bir taşı feda etmek. (ç.n.)

41

Lizzie DiPalma tek parça çıkmadı topraktan. Bir parmak kemiği şurada, bir bilek kemiği burada... Mezarda yirmi sene eti elbette çürütüp götürmüştü ama kafatası çıktığında Maura'nın ölünün kimliğine dair pek şüphesi kalmadı. Kafatasını eline aldı, üst çenedeki toprağı temizledi ve Jane'e baktı.

"Çocuk kafatası. Kısmen baş vermiş kesicilere bakarak, ölünün yaşını sekiz veya dokuz olarak tahmin edebilirim."

"Lizzie dokuz yaşındaydı" dedi Jane.

Maura kafatasını dikkatle muşambanın üzerine bırakıp eldivenlerindeki toprağı silkeledi. "Onu buldun bence."

Bir süre öylece, açılan mezara bakarak durdular. Mezarın derinliği yarım metre bile değildi; kadavra köpeği yirmi yıl sonrasında kokusunu bu sayede alabilmişti. Bu kadar sığ bir mezarı iki çocuğun kazabileceği kesindi ve Billy Sullivan, on birinde kürek sallayacak kadar iri ve güçlüydü.

Dokuz yaşındaki bir kızı öldürebilecek kadar güçlü.

Maura biraz daha toprak temizlediğinde sol şakaktaki ezilme kırığı ortaya çıktı. Bu, gelişigüzel bir darbenin sonucu olamazdı: Darbe kafanın yanına tam güçle, büyük olasılıkla kızcağız yerde yatarken indirilmişti. Olay sırasını hayalinde canlandırdı: Kız yere itiliyor. Oğlan taşı kaldırıp kızın kafasına indiriyor. Taş, bilinen silahların en eskisiydi; cinayetin doğuşu kadar eskiydi. Habil'le Kabil kadar eski.

"Holly yardım etti ona. Biliyorum ettiğini" dedi Jane.

"İyi de nasıl kanıtlayacaksın?"

"Beni delirten de o zaten. Kanıtlayamıyorum. Aleyhinde tanıklık yapması için Everett Prescott'ı çağırsak savunma avukatları söylentiye dayalı delil der. Beteri, ketamin etkisi altında söylentiye dayalı delil olması. Everett'a dinleme cihazı takıp kayıt yaptığımızda Holly hiçbir itirafta bulunmadı. Ağzından laf kaçırmayacak kadar akıllı. Haliyle elimizde onu bu cinayetle ilintilendirecek hiçbir şey yok."

"Olay gerçekleştiğinde daha on yaşındaymış. Cidden sorumlu tutulabilir mi?"

"Bu kızın *öldürülmesine* yardım etti. Tamam, belki yirmi yıl önceydi ve o zaman daha çocuktu ama var ya... Bence insanlar değişmez. O zaman her ne idiyse bugün de o. Bir yılan yavrusu büyüdüğünde tavşancık olmaz. Holly hâlâ bir yılan ve yine saldıracaktır. Biri çıkıp sonunda durdurana dek."

"Bu sefer değil ama."

"Evet. Bu sefer paçayı sıyırıyor. Ama en azından, geç bile olsa Martin Stanek için biraz adalet sağlayabildik. Bonnie Sandridge'in kitabıyla herkese onun masumiyetini haykıracağına eminim." Ağaçların arasından Earl Devine'ın evine doğru baktı. "Hiç etrafımızı sarmışlar gibi geliyor mu sana da? Holly Devine ve Billy Sullivan gibi canavarlar? Yanlarına kalacağını bilseler, hiç düşünmeden gırtlak keser böyleleri."

"Sen de orada devreye giriyorsun işte, Jane. Sayende güvende kalabiliyoruz."

"Mesele de bu dünyada çok fazla Holly Devine olması ve yeterince benden olmaması zaten."

Maura, Lizzie DiPalma'nın kafatasına bakarak, "En azından bunu başardın" dedi. "Buldun kızcağızı."

"Nihayet annesine, evine yollayabileceğiz."

Hüzünle ama sonuçta yine de kavuşacaklardı. Soruşturma boyunca gerçekleşen kavuşmalardan biri. Arlene DiPal-

ma kayıp kızını alabilecekti yakında. Angela Rizzoli, Vince Korsak'a geri dönmüştü. Barry Frost, iyisiyle kötüsüyle, eski karısı Alice'le birlikteydi gene.

Daniel da bana döndü.

Aslında hiç ayrılmamışlardı. Daniel'ı uzaklaştıran, gerçek mutluluğun kusurlu olanı, kangrenli bacak keser gibi kökten sökmekte yattığına inanan Maura'ydı. Ama hayatta hiçbir şey kusursuz değildi. Hele aşk, hiç değildi.

Daniel'ın sevgisinden de hiç şüphe etmemişti. Bir defasında onun için canını vermeye kalkmıştı; daha ne kanıt isteyebilirdi?

O akşam olay mahallinden eve karanlık bastıktan sonra döndü Maura. Evinin ışıkları yanıyordu; pencereleri pırıl pırıl çağırıyordu. Daniel'ın arabası bir kez daha herkesin görebileceği yerde, evin önündeydi. Bu noktaya, birlikteliklerı hakkında başkalarının ne düşündüğüne aldırmayacakları noktaya kadar gelmişlerdi. Onsuz yaşamaya çalışmış, hayatına devam ettiğine ve aşkın tercihe bağlı olduğuna inanmıştı. Kabullenmekle mutlu olmanın aynı olduğunu düşünmüştü ama aslında kısa süreliğine mutluluğun ne olduğunu unutmuştu.

Evinin ışıklarını, arabayı görünce hatırlamıştı.

Yine mutlu olmaya hazırım. Seninle.

Arabasından indi ve dudaklarında gülücükle karanlıktan ışığa yürüdü.

42

Görüyorsunuz, dünya böyle işte.

Benim gibileri var ve bir de beni, kendileri gibi acıklı filmlerde veya cenazelerde ya da ilahi okunurken ağlamıyorum diye kötü sayanlar var. Ama her mızmız duygusalın içinde bir yerde benim olduğum şeyin karanlık, cenin hali yatar: soğukkanlı bir fırsatçı. İyi askerleri cellatlara, komşuları ispiyonculara, bankacıları hırsızlara dönüştüren budur. Ha, muhtemelen inkâr edeceklerdir. Hepsi, sırf kendileri ağlıyor ve ben ağlamıyorum diye benden daha insan sayar.

Mecbursam ağlarım.

Lizzie'den arta kalanların bulunduğu noktada dikildiğim şu an, kesinlikle ağlamıyorum. Polisin pılısını pırtısını toplayıp gidişinin üzerinden bir hafta geçti ve kazılarının, bozulmuş toprak, dalın tekine takılı kalmış olay yeri şeridi parçası gibi delilleri hâlâ durmakla beraber, sonunda her şey normal haline dönecek. Yapraklar dökülüp çıplak toprağı örtecek. Filizler baş verecek, kökler yayılacak ve kimse ellemezse birkaç sene içinde bu toprak parçası, ağaçlar arasındaki diğerlerinden farksız görünecek.

Yirmi yıl önce, Billy'yle burada durduğumuz haline dönecek.

O ekim gününü, havanın nasıl odun isi ve ıslak yaprak koktuğunu hatırlıyorum. Billy sapanını getirmişti ve kuşları, sincapları, yoluna çıkma talihsizliğine uğrayan ne varsa hep-

sini vurmaya uğraşıyordu. Hedeflerinin hiçbirini vuramamasına bozulmuştu ve kana susamıştı. Ruh hallerini, kızdığında nasıl kobra misali saldırganlaşabildiğini iyi biliyor ama ondan korkmuyordum çünkü gözlerinde kendimi görüyordum.

En kötü yanımı.

Lizzie'yi yolda, bisikletini iterek gelirken gördüğümüzde Billy bir taş daha fırlatmış, tüylü hedeflerinden birini daha ıskalamıştı. Üzerinde pembe süveteri, kafasında ailece gittikleri Paris'ten aldığı parlak boncuklu beresi vardı. Ne gurur duyuyordu o bereyle! Hafta boyunca her gün okula onunla gelmişti ve öğle yemeği aralarında aynısından bende de olsa diyerek bakmıştım hep. Lizzie gibi sarışın, Lizzie gibi tatlı, Lizzie gibi herkesle çabucak kaynaşan bir kız olmak istemiştim. Annemin bana asla böyle parıltılı bir şey almayacağını biliyordum çünkü öyle bir bere, amcasının anneme yaptıklarını bana yapacak oğlanların, hiç istenmeyen dikkatini çekerdi. *Gösteriş günahtır Holly. Haset de. Onlarsız yaşamayı öğren.* Ama işte, parıltılı bere, Lizzie'nin güzelim başındaydı. Ormanda, ağaçların arasında olduğumuzu fark etmemişti ve bisikletini iterken tüm dünya seyircisiymişçesine şarkı söylüyordu.

Billy çekti sapanını.

Çakıltaşı, Lizzie'nin yanağına denk geldi. Bağırıp dönerek suçluyu aradı. Bizi derhal gördü. Bisikletini bıraktı ve ağaçların arasına, bize bağırarak daldı. "Başın belada, Billy Sullivan! *Büyük* belada hem de!"

Billy bir taş daha alıp sapanına taktı. "Kimseye söylemeyeceksin."

"Herkese söyleyeceğim! Ve bu sefer..."

İkinci taş, kaşına isabet etti. Dizleri üzerine çökerken beresini düşürdü; kan sızıyordu yüzüne. O an bile, kandan yarı körken bile yılmadı. O haliyle bile boyun eğmedi Billy'ye. Bir avuç toprak alıp savurdu.

Toprak suratına çarpınca Billy'nin nasıl haykırdığını hatırlıyorum. Öfke patlamasını izlemenin heyecanını ve bir yumruğun ete çarptığında çıkardığı sesi hatırlıyorum. Yere yuvarlanmışlardı. Billy üstteydi. Lizzie çığlık çığlığaydı.

Ama benim esas derdim, boncuklu bereydi ve koşup onu aldım. Yüzlerce harika boncuk yüzünden, beklediğimden daha ağırdı. Yüne birkaç damla kan sıçramıştı ama yıkayarak çıkartabilirim. Annem soğuk suyla çitileyince kan lekelerinin çarşaflardan ne kolay çıktıklarını göstermişti. Bereyi kafama geçirip ganimetimi göstermek için Billy'ye döndüm.

Hareketsiz Lizzie'nin tepesine dikilmişti. "Uyan!" diyerek tekmeledi Lizzie'yi. "*Uyan!*"

Gidip Lizzie'nin kafasına baktım. Yırtılan derisinden akan kan, toprağa sızıyordu. "Ne yaptın sen?"

"İspiyonlayacaktı bizi. Başımızı belaya sokacaktı. Artık yapamayacak." Elindeki, yumruk büyüklüğünde, Lizzie'nin kanı bulaşmış taşı uzattı bana. "Sıra sende."

"Ne?"

"Vur."

"Ya vurmak istemiyorsam?"

"O zaman bere sende kalamaz. Arkadaşım da olamazsın."

Elimde taş, seçeneklerimi tarttım. Bere kafama tam uymuştu; harika bir histi. Vermek istemiyordum. Lizzie zaten ölü görünüyordu; bir darbe daha alması bir şeyi değiştirmeyecekti.

"Vur" dedi Billy bir daha. "Kimse bilmeyecek."

"Kımıldamıyor bile."

"Vur işte." Eğilip kulağıma fısıldadı: "Nasıl bir his, merak etmiyor musun hiç?"

Lizzie'ye baktım yine. O kadar çok kan vardı ki gözleri açık mı, kapalı mı, kestiremiyordum. Vursam ne fark edecekti?

"Çok kolay" dedi Billy. "Arkadaşım olmak istiyorsan *yap şunu*."

Lizzie'nin yanına çömeldim ve taşı kaldırdığımda içimi bir coşku kapladı. Her şeyi yapabileceğimi, her şey olabileceğimi söyleyen bir his. Yaşam ve ölüm gücünü tutuyordum elimde.

Taşı Lizzie'nin şakağına indirdim.

"İşte" dedi Billy. "Bu, bizim sırrımız olacak. Şimdi kimseye bunları söylemeyeceğine yemin etmelisin. Asla."

Yemin ettim.

Lizzie'yi ormana gömmek bütün öğleden sonramızı aldı. Bitirdiğimizde kollarım dallar yüzünden çizik içindeydi ve sırtüstü bir kayaya düşüp berelemiştim kendimi. Çabamın ödülü, annem görmesin diye sırt çantama sakladığım boncuklu bereydi. O gece kan lekelerini temizledikten sonra bereyi kafama geçirip aynada kendime baktım. Boncuklar Lizzie'nin başındayken minicik pırlantalar gibi parlar, gözlerinin parlak, berrak mavisini iyice öne çıkarırlardı. Aynadan bana bakan gözler ne berrak ne farklıydı. Karşımda kafasına, sahip olduğu sihri kaybetmiş bir bere takan ben vardım.

Bereyi sırt çantama takıp unuttum.

Pazartesi gününe kadar.

Lizzie'nin kaybolduğunu herkes biliyordu artık. Okul günü, beşinci sınıf öğretmenimiz Bayan Keller, dikkatli olmamızı çünkü *civarda kötü bir adam* olabileceğini söyledi.

Öğle yemeğinde diğer kızlar, çocuk kaçıranların küçük kızlara aslında *ne yaptıklarını* fısıldaşıp durdular. Çocukların çoğu okuldan alınıp dosdoğru evlerine götürüldü, ebeveyn sevgisiyle sarmalandı ve o öğleden sonra Elma Ağacı otobüsüne sadece beş çocuk bindik. Herkes tuhaf bir sessizlik içindeydi. Sessizlik sadece koltuktan kayıp yere düşen sırt çantamın çıkardığı sesi büyütmeye yaradı. Sırt çantamın fermuarını kapamamıştım ve içindeki her şey yere saçılmıştı. Defterlerim. Kalemlerim.

Lizzie'nin beresi.

Bereyi ilk fark eden Cassandra Coyle'du. Koridorda yatan

boncuk ve yün yığınını işaret ederek, "Lizzie'nin beresi bu!" dedi.

Hemen kapıp çantama tıkıştırdım. "Benim o."

"Hayır, değil. Lizzie'nin. Herkes biliyor."

Timmy ile Sarah da dikkat kesilmiş, bizi dinliyorlardı.

"Nasıl aldın onu sen?" dedi Cassandra.

Dört çocuğun bana baktığını hatırlıyorum. Cassandra, Sarah, Timmy ve Billy. Billy'nin gözlerinde tehdidin soğuk parıltısını gördüm: *Gerçeği söyleme. Sakın söyleme.*

"Orada buldum" dedim ve otobüsün arka tarafını işaret ettim. "Koltukların arasına sıkışmıştı."

Bizi her gün, hiç aksatmadan Billson İlkokulu'ndan alıp Elma Ağacı'na götüren Martin Stanek işte böyle şüpheli konumuna düştü.

Böyle hazırlanır işte davalar. Bir çocuğun sözüne ve kayıp kıza ait bir bereye bakarak. Suçlu görünür görünmez herkes suçlu olduğunuzu varsayar ki yirmi iki yaşındaki otobüs şoförü Martin Stanek'in başına gelen de buydu. O noktadan itibaren suç, herkesin işe karıştıklarını ve aynı ölçüde suçlu olduklarını varsaydığı anne ve babasını da kapsadı.

Doktora, Lizzie'yi ormanda gömdüğümüz günden kalma çizik ve morlukları gösterdikten sonra şüpheyi üzerlerine atmak zor değildi. Billy de kendi suçlamalarıyla bana katılınca Stanek'lerin kaderi mühürlendi. Derken hikâyeler büyüdü ve yayıldı. Küçük çocuklara bir olayı hatırlamaları defalarca söylenirse sonunda hatırlamaya başlarlar. Dava işte böyle, çocuktan çocuğa, saçma hikâyelerden daha saçma hikâyelere, adım adım hazırlandı.

Ama işin aslı, her şeyi başlatan, istediğim bereydi. Daha sonraları Cassandra'nın korku filminde görsel ipucu olarak yer alacak bere. Cassandra nihayet parçaları birleştirmiş ve Lizzie'nin kayboluşuna dair herkesin inandığı şeyin yanlış olduğunu fark etmişti. Gerçek, yirmi yıl boyunca hafızasında

kilitli kalmıştı. Ben vardım hafızasında: Bir otobüste, elimde bana ait olmayan bir bereyi tutuyordum.

Kafamı kaldırıp bahar sürgünlerinin şişmeye, dalların yeşillenmeye başladığı ağaçlara bakıyorum. Diğerlerinin hepsi öldü ama ben, hayatta kalan kişi, buradayım. Lizzie DiPalma'nın aslında nasıl öldüğünü bilen tek kişi.

Yok, tam anlamıyla tek kişi değil. Dedektif Rizzoli gerçeği kısmen tahmin etti ama kanıtlayamıyor. Asla da kanıtlayamayacak.

Suçlu olduğumu biliyor ve gözü üzerimde olacak. Haliyle şimdilik doğru dürüst yaşamam gerekiyor. Çalmayan, aldatmayan, yaya geçitlerinden geçen ve vergilerini daima vaktinde ödeyen iyi kızı oynamalıyım. Olmadığım kişi olmalıyım. Ama bu da geçecek.

Neysem oyum ben. Ve kimsenin gözü ebediyen üzerimde olamaz.

Teşekkür

Çin göçmeni annemin İngilizcesi iyi sayılmazdı ama Amerikan korku filmlerini sever ve anlardı. Türe sevgimi ondan miras aldım ve çocukluğumda, aralarında Them, The Thing ve Invasion of the Body Snatchers'ın (Merih'ten Saldıranlar) bulunduğu gözdelerimi tekrar tekrar izlerken çığlık çığlığa, harika saatler geçirdim. Nihayet sonunda kendi bağımsız filmimi yazıp çekme şansı elime geçtiğinde, elbette bir korku filmi yaptım. *Bir Sırrım Var*'ın konusu kısmen *Island Zero*'yu yaparken edindiğim deneyimlerden esinlendi ve Mariah Klapatch, Josh Gerritsen, Mark Farney, eşim Jacob ve *Island Zero* ekibinin tümüne, maceranın parçası oldukları için teşekkürlerimi sunuyorum. Bir ton sahte kan döktük, bir ev yaktık (bilerek), geç saatlere kadar çalıştık ve galiba çok bira içtik ama hey, çocuklar: Sahici bir film yaptık yahu! Korku filmi sevdalıları hakkında yazdıklarım da kesinlikle doğrudur: Biz kocaman, mutlu bir aileyiz! Ürkütücü tipler değiliz. İnanın bana.

Bir Sırrım Var'ın yayımlanmasını sağlayan herkese, Jane Rotrosen edebiyat ajansındaki eşsiz ekibe, editörlerim

Kara Cesare (ABD) ve Frankie Gray'e (İngiltere); Kim Hovey, Larry Finlay, Dennis Ambrose ve müthiş düzeltmen ekibine (tevazu kazanıyorum sayenizde) ve okyanusun her iki yakasındaki yorulmak bilmez yayıncılarım Sharon Popson ve Alison Barrow'a şükranlarımı sunuyorum. Sizlerle çalışmak şerefti.